

Liahóna



Én miben segíthetek?

Amikor a szeretteink
elhagyják az egyházat, 30

A visszatérők
tanulságai, 26

Hogyan segít az egyháztörténet
megértése?, 12

ITT
VAN AZ
EGYHÁZ

Chile

Punta Arenas






FÉNYKÉP: A GETTY IMAGES JÓVOITÁBÓL


Az egyház erős Chilében – az északi sivatagi kisvárosokban éppúgy, mint a középén fekvő fővárosban, Santiagóban, vagy a déli Punta Arenas cövekben, amelyben hét egyházközség és két gyülekezet van. Chile és az egyház – néhány tény:

az egyháztagok száma 
595 526

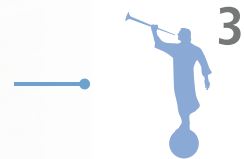
3,3  az egyháztagok százalékos aránya a népességen belül

77 cövek,
590 gyülekezet,
10 misszió



100  a családtörténeti központok száma

templom: Santiago (felszentelés: 1983);
Concepción (felszentelés: 2018);
Antofagasta (bejelentés: 2019)



4 270 a távolság kilométerben Chile legészakibb pontjától a legdélebbiig; a legnagyobb szélesség 350 km

1956 az első gyülekezet megszervezése

1972 az első cövek megszervezése

1988 a világ országai közül negyediként érik el az 50 cöveket

1994–1996 26 új cövek alakul





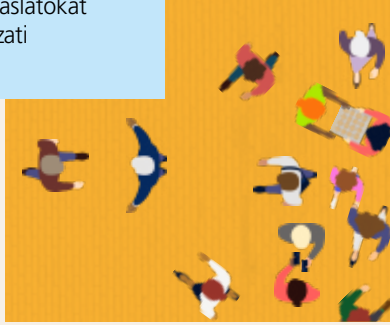
A Liahóna szerkesztőitől

Az ebben a lapszámban szereplő tartalom a COVID-19 vilájárvány kitörése előtt készült. Lehetséges, hogy emiatt néhány részlet jelenleg már nem alkalmazandó. Kérjük, szükség szerint alakítsátok át a javaslatokat a mindenkori egyházi és kormányzati irányelveknek megfelelően.

Az azonos neműekhez vonzódok – vajon visszafogadnak az egyháztagok?

Bouke „Bob” S. Ecoma Verstege

40



Egyháztörténet: az erő és sugalmazás forrása

Quentin L. Cook elder,
Kate Holbrook és
Matt Grow

12



Amikor úgy éreztem, félrevezettek az egyházzal kapcsolatban

Travis Ewell

26



Így erősítjük a hitünket – közösen

Ebben a hónapban a Mormon könyve tanulmányozása közben tanulunk Korihórról, aki számos egyháztagot meggyőzött arról, miszerint megtévesztették őket a próféták, ám később elismerte, hogy őt magát tévesztette meg Sátán, és hogy ő tévesztett meg másokat. Tanulunk a zarámitákról: egy egész népről, amely elkülönítette magát az egyháztól. Aztán az ifjabb Almát vesszük szemügyre, aki egykor hathatósan harcolt az egyház ellen, most viszont már a saját felnőtt gyermekeit igyekszik megerősíteni az olyan döntésekkel szemben, amelyek eltávolítanák őket az Úrtól és az Ő egyházától.

Néhányunknak vannak olyan családtagjai vagy barátai, akik úgy döntöttek, hogy többé nem vesznek részt az Úr visszaállított egyházában. Ha mi viszont erősen ragaszkodunk a saját hitünkhöz, akkor a döntésük fájdalmas lehet számunkra. Szeretnénk segíteni, csak hogy sokunknak fogalma sincs, hogyan.

Egyetlen lapszám semmiképpen sem fedheti le az összes okot, amiért elhidegülhet valaki hite, és nem adhat pontos útmutatást sem arra nézve, hogy miként reagáljunk, ha

ez történik. Mindenkinek más és más a hitbéli utazása. Reményeink szerint azonban ebben a számban egy kis segítséget nyújthatunk az alábbiakon keresztül:

- Az egyházba visszatérő egyik férfi tapasztalata és az általa levont tanulságok (lásd 26. oldal).
- Annak fontossága, hogy mindenkit szívesen lássunk (lásd 40. oldal).
- Javaslatok a szülőknek, hogy miként ápolják a kapcsolatukat azokkal a felnőtt gyermekeikkel, akik más utat választottak (lásd 30. oldal).
- Hasznos meglátások az egyháztörténettel és azzal kapcsolatban, hogy az miként erősítheti a hitünket (lásd 12. oldal).

Reméljük, hogy ezek a cikkek kiindulópontot jelentenek majd számotokra ahhoz, hogy mennyei iránymutatásra törekedjete a saját személyes körülményeitekre vonatkozóan.

Őszinte tisztelettel:
Adam C. Olson
Vezető szerkesztő



Tartalomjegyzék

- 5 Felhívás a művészekhez világszerte** 🕒
- 6 A hit képmásai** 🕒
Ignatius és Adelaide Baidoo
A Baidoo házaspár a saját bőrén tapasztalta meg az evangéliumi írni-olvasni tudás program áldásait a cövekükben és a családjuk körében.
- 8 Szolgálattételi tantételek: Szolgálattétel az egyházi tevékenységeken keresztül**
Az egyházi tevékenységek lehetőséget adnak nekünk arra, hogy barátságokat kössünk, odaforduljunk mások felé és szolgálattételt nyújtunk nekik.
- 12 Egyháztörténet: az erő és sugalmazás forrása**
Írta: *Quentin L. Cook elder, Kate Holbrook és Matt Grow*
Hogyan mélyítheti el a hitünket és az evangélium még teljesebb megélésére irányuló vágyunkat az egyháztörténet tanulmányozása?
- 20 India figyelemreméltó úttörői**
Írta: *Taunalyn Rutherford*
Ezek a hithű szentek jól példázzák, mit is jelent az egyház oszlopos tagjának lenni.
- 26 Amikor úgy éreztem, félrevezettek az egyházzal kapcsolatban**
Írta: *Travis Ewell*
Ewell fivér olyan dolgokat tudott meg, amelyek hatására egy időre elhagyta az egyházat, ám ezután rájött, hogy mi mindent szalasztott el emiatt.
- 30 Te szeretsz, Ő szabadít** 🕒
Írta: *Krista Rogers Mortensen*
Egy édesanya ráébred, hogy bárhogyan döntsenek is felnőtt gyermekei, egyszerűen csak szeretnie kell őket.
- 32 Utolsó napi szentek történetei** 🕒
Egy család a saját megpróbáltatásai ellenére is szolgálattételt nyújt; egy bátor repülő kiáll a hite mellett és megihlet másokat; egy anya egy ígéretbe kapaszkodik; váratlan időben érkező megbocsátás.
- 36 Jöjj, kövess engem!: Mormon könyve** 📖 🕒
Ezek a heti cikkek segítséget nyújthatnak neked a Mormon könyve tanulmányozásához ebben a hónapban.
- 40 Az azonos neműekhez vonzódom – vajon visszafogadnak az egyháztagok?**
Írta: *Bouke „Bob” S. Ecoma Verstege*
Verstege fivér úgy érezte, hogy hívja őt vissza az egyház, ám aggódott amiatt, hogy vajon a többi egyháztag el fogja-e fogadni őt.

🕒 Rövid olvasmányok

📖 Támogatás a *Jöjj, kövess engem!*-hez



A borítón:
képek a stock.adobe.com és az
unsplash.com jóvoltából.

Rovatok

Fiatal felnőtteknek

44

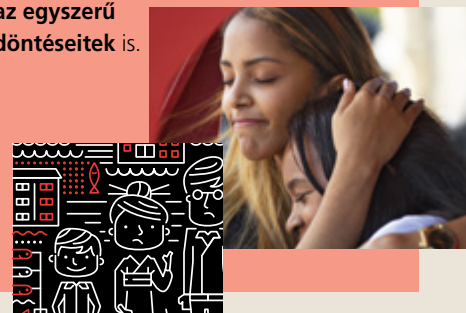
A jövő félelmetes tud lenni. Ám Mennyei Atya segítségével mindannyian **a jövőbe vetett hittel haladhatunk előre**. Ebben a hónapban arról olvashattok, hogy miként találták meg más fiatal felnőttek a jövőre való **felkészülés néhány kulcsát**.



Fiataloknak

52

Tudjátok meg, hogy **az evangélium miként képes megváltoztatni a családokat**, és hogy miért fontosak az életben **az egyszerű döntéseitek** is.



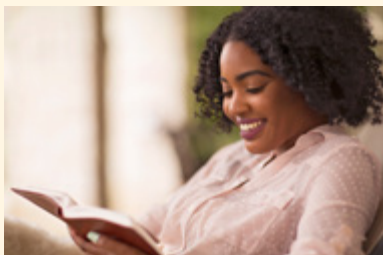
Gyermekeknek

Jóbarát

Te is **lehetsz misszionárius**, mint Alma!



NYOMTATÁSBAN MEG NEM JELENŐ JÚLIUSI CIKKEK



Kérdéseid vannak az evangéliumról? Íme öt módszer a válaszok megtalálásához

Írta: Chakell Wardleigh

Egy fiatal felnőtt írása arról, hogyan képesek a kérdések megerősíteni a hitedet, ha hagyod nekik.



Így készülök az indiai templomra

Írta: Yeshwanth Kosireddy

Egy indiai fiatal felnőtt meséli, hogyan készül arra, amikor majd először mehet el a templomba.



Mi kell ahhoz, hogy elnyerhessük az igazlelkű vágyainkat?

Írta: Marc Deo Dela Cruz

Egy fülöp-szigeteki fiatal felnőtt arról mesél, hogyan lelt hitre akkor, amikor megváltoztak a jövőről szőtt tervei.

BŐVEBBEN

Az Evangéliumi könyvtár alkalmazás, valamint a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldal a következőkre kínál lehetőséget:

- Megtalálhatod a legfrissebb lapszámot.
- Megtekinthetsz nyomtatásban nem elérhető tartalmakat.
- Visszakereshetsz korábbi lapszámokat.
- Beküldheted a történeteidet, és írhatod visszajelzést.
- Előfizethetsz magadnak vagy ajándékként.
- Digitális eszközök segítségével jobbá teheted a tanulmányozásodat.
- Megoszthatod a kedvenc cikkeidet és rövidfilmjeidet.
- Cikkeket tölthetsz le és nyomtathatsz ki.
- Meghallgathatod a kedvenc cikkeidet.

LÉPJ KAPCSOLATBA VELÜNK

A kérdéseidet vagy visszajelzésedet küldd el a liahona@ChurchofJesusChrist.org címre.

Küldd be a történeteidet a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon vagy a következő levelezési címre:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

2020. JÚLIUS XXVIII. ÉVFOLYAM 7. SZÁM LIAHONA 16722 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Előnév: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kóvuruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Randy D. Funk

Tanácsadók: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Stanfill

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Camila Castrillón

Alkotói és szerkesztői csoport: David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrison M. Smith

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Bryan Gonzalez

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ChurchofJesusChrist.org

Online Store internetes áruház: store.ChurchofJesusChrist.org

Az előfizetés éves díja: 5 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben: liahona@ChurchofJesusChrist.org.

A Liahóna (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol,

bizsalam, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országoként változik.)

© 2020 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a Liahónában megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States

and Canada: July 2020 Vol. 28 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

FELHÍVÁS A MŰVÉSZEKHEZ VILÁGSZERTE

Meghívunk, hogy készíts új műalkotásokat a soron következő, 12. Nemzetközi Művészeti Versenyre, amelyet a Salt Lake Cityben található Egyháztörténeli Múzeum rendez.

Bármilyen műfajt, irányzatot és kulturális megközelítést örömmel fogadnak. A kiválasztott pályaművek az Egyháztörténeli Múzeumban és online is megtekinthetők lesznek.

Ez a zsűrizett verseny a világ minden részéből von be művészeket annak érdekében, hogy magas színvonalú műalkotások létrehozására bátorítsa az utolsó napi szenteket; hogy bemutassa az utolsó napi szent kulturális termés mélységét és sokszínűségét; és hogy bővítse az Egyháztörténeli Múzeum gyűjteményét.

- Téma: „Mindegyik egyforma Istennek”, melyet a 2 Nefi 26:33 ihletett.
- Beküldési időszak: 2021. február 1. – június 1.
- Életkor: a művészeknek legalább 18 évesnek kell lenniük.
- Eredményhirdetés: a kiállításra kiválasztott művek alkotói 2021 októberében kapnak értesítést.
- Kiállítási időszak: 2022 márciusától októberéig.

A részletes szabályokért, a jogosultság feltételeiért, az online regisztrációért és a korábbi versenyek ihletadó munkáinak megtekintéséért látogass el a [ChurchofJesus Christ.org/artcompetition](https://www.ChurchofJesusChrist.org/artcompetition) oldalra. ■

„[Az Úr] semmit nem tesz, ami ne lenne világos az emberek gyermekeinek; és ő mindenkit hív, hogy jöjjön hozzá és részesüljön a jóságából; és senkit nem utasít vissza, aki hozzá jön, feketét és fehéret, szolgát és szabadot, férfit és nőt; és megemlékezik a pogányokról; és mindegyik egyforma Istennek, zsidó és nemzsidó is.”

– 2 Nefi 26:33

Mindegyik egyforma Istennek



Ignatius és Adelaide Baidoo

Ghána, Accra



Ignatius és Adelaide tanúja volt annak, ahogy az egyház írni-olvasni tudás programja és az otthonközpontú evangéliumi tanulásra helyezett hangsúly megáldotta a cövekük és a családjuk tagjait.

CHRISTINA SMITH, FÉNYKÉPÉSZ

Ignatius:

A cövekelnökség tagjaként kerültem kapcsolatba az evangéliumi írni-olvasni tudás programmal. Elmentem az egyik órára, és rájöttem, hogy ez nem csak azoknak szól, akik nem tudnak olvasni vagy írni. Mindannyiunknak szól, hogy jobban értsük Jézus Krisztus evangéliumát.

A Jöjj, kövess engem! és az otthonközpontú evangéliumi tanulás abban is segíteni fog a családoknak, hogy közösen olvassák a szentírásokat és tanuljanak egymástól.

Adelaide:

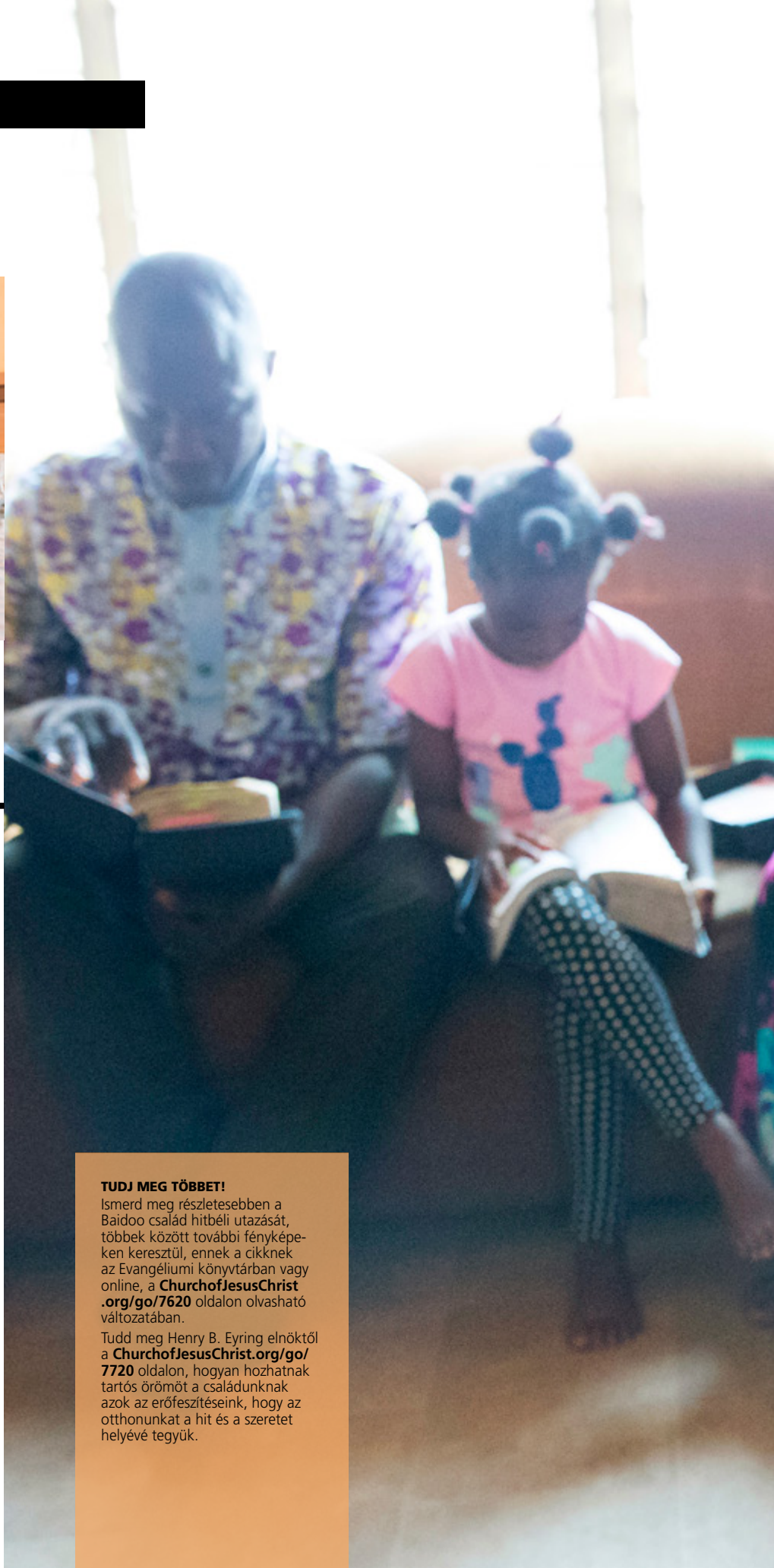
Mi a saját családjunkban minden tőlünk telhetőt megteszünk. Mindenki kiveszi a részét. Nagyon boldoggá tesz, ahogy a gyerekeim segítenek egymásnak a Mormon könyve közös olvasása alatt. Szeretik a Mormon könyvét. Jól érezzük magunkat a közös olvasás és bizonyágtételek alatt.

Ignatius:

Russell M. Nelson elnök azt mondta, hogy a felmagasztosulás családi ügy.¹ Szeretem a feleségemet és a gyermekeimet. Örökre velük és Mennyei Atyánkkal akarok lenni, ezért segítenünk kell egymásnak.

JEGYZETEK

1. Lásd Russell M. Nelson: Jöjj, kövess engem! *Liahóna*, 2019. máj. 89.



TUDJ MEG TÖBBET!

Ismerd meg részletesebben a Baidoo család hitbéli utazását, többek között további fényképeken keresztül, ennek a cikknek az Evangéliumi könyvtárban vagy online, a [ChurchofJesusChrist.org/go/7620](https://www.ChurchofJesusChrist.org/go/7620) oldalon olvasható változatában.

Tudd meg Henry B. Eyring elnöktől a [ChurchofJesusChrist.org/go/7720](https://www.ChurchofJesusChrist.org/go/7720) oldalon, hogyan hozhatnak tartós örömet a családjuknak azok az erőfeszítéseink, hogy az otthonunkat a hit és a szeretet helyévé tegyük.



Szolgálattételi tantételek

SZOLGÁLATTÉTEL AZ EGYHÁZI TEVÉKENYSÉGEKEN KERESZTÜL





Az egyik lehetséges módja annak, hogy szolgáltatást nyújtsunk az egyházközségünk többi tagjának, a szomszédainknak és a barátainknak, az egyházi tevékenységeken keresztül valósul meg. Akár valaki olyannak a szükségleteihez vagy érdeklődéséhez kapcsolódó tevékenységet szervezel, akinek szolgáltatást szoktál nyújtani, akár meghívod őt, hogy vegyen részt másokra irányuló tevékenységekben vagy szolgálati lehetőségekben, az egyházközségi, cöveki vagy éppenséggel többcövekes szintű tevékenységek jelentőségteljes és szórakoztató módot nyújthatnak az egység elősegítésére és a tagok megerősítésére.

Az egyházi tevékenységek számos szolgáltatási lehetőség előtt is szélesre tárhatják a kaput. Példának okáért az egyházi tevékenységek alkalmat adhatnak az olyan szolgálati projektekben való részvételre, amelyek megáldanak másokat és tartalmas kapcsolatokat építenek ki a közösségben. Az egyházi tevékenységek arra is esélyt adhatnak, hogy az egyház kevésbé tevékeny tagjai, illetve a más felekezeti vagy felekezeten kívüli barátaink felé forduljunk.

Sok ember bevonása az egyházi tevékenységekbe lehetőséget teremt arra, hogy az Úr megáldja és megerősítse az egyházközségeinket és gyülekezeteinket, illetve a szűkebb és tágabb közösségeinket.

A SZOLGÁLATI PROJEKTEK BEN RÉSZT VEVŐ NŐK FÉNYKÉPÉT KÉSZÍTETTE: LAURENI ADEMAR FOCHEITTO. A FAGYLALIT ÉS A LÁNCFŰRÉSZ FÉNYKÉPE A GETTY IMAGES JÓVÓTÁRÓBÓL.



Tartalmas kapcsolatok kialakítása

Közelgett a tél, és David Dicksonnak fogalma sem volt, hogyan fogja befűteni a család otthonát.

A feleségével és a két lányukkal nem sokkal korábban költöztek Fredoniába, Arizona állam sivatagi fennsíkon elterülő, fenséges vörös sziklaszirtektől, sivatagi cserjéktől és örökzöldektől ölelt vidéki városába.

A Dickson család által bérelt ház fűtését főként egy fatüzelésű kazán biztosította. David gyorsan rájött arra, hogy a fredoniai havas-jeges telek miatt muszáj lesz értenie a tűzifagyűjtéshez.

„Egyáltalán nem volt tűzifánk, sem pedig láncfűrészem, de még csak azt sem tudtam volna, hogyan kellene használni! – meséli David. – Nem tudtam, hogy mitévő legyek.”

Az egyházközség néhány tagja megkérdezte tőle, hogy van-e a családnak annyi tűzifája, amivel kihúzzák a telet. „Elég hamar rájöttek, hogy nincs – mondja David. – Az elderek kvóruma hamarosan felajánlotta, hogy segítenek fát gyűjteni. Hihetetlenül hálás voltam ezért, és elfogadtam a felajánlást.”

David arra is gyorsan rájött, hogy a tűzifagyűjtő útjuk egyike a számos alaposan megtervezett, jól szervezett és sokak által látogatott egyházközségi tevékenységnek. Az egyik szombat délelőtt David, az elderek kvóruma tagjai, valamint az egyházközség más tagjai elindultak a hegyekbe egy kisteherautókból és utánfutókból álló karavánban.

„Hála a szerszámaiknak és a szakértelmüknek, az egyházközség tagjai egyetlen délután alatt akkora rakás tűzifával látták el a családukat, hogy az majdnem két télen át kitarított – mutat rá David. – Ami ennél is fontosabb, hogy megtanultam mindent, ami ahhoz kell, hogy önállóan is tudjak fát szerezni. Mire elköltöztünk Fredoniából, már tudtam, hogyan kell kezelni a láncfűrész, és annyi tűzifagyűjtő tevékenységben vettem részt az egyházközségben, hogy már nem is tartottam számon.”

Az efféle egyházközségi tevékenységek nemcsak az egyház tagjai között, hanem a közösség minden tagjával is tartalmas kapcsolatokat építenek.

„Emlékszem egy nőre, aki nem volt az egyházunk tagja, és újonnan költözött a környékre – idézi fel David. – Már a lambériát volt kénytelen eltüzelni a házában, hogy ne fagyjon meg. Amint tudomást szereztünk szorult helyzetéről, gondoskodtunk arról, hogy elég tűzifája legyen arra a télre. Annyira hálás volt, hogy alig tudott megszólalni.”

A fredoniai szolgáltatási erőfeszítések eredményeként télen mindenki biztonságban és melegben lehetett.



Mások felé fordulni

Amikor Meg Yost Romániában szolgált missziót, a társával rendszeresen látogattak egy családot, akik már jó ideje nem jártak istentiszteleten. „Stanicáék az egyház legelső romániai tagjai közé tartoznak – mondja Meg –, és szerettük őket.”

Amikor egyszer egy gyülekezeti tevékenység megtervezésére és megszervezésére került sor, a vezetők úgy döntöttek, hogy a gyülekezet tartson „pionírestet”. Ezzel az estével azokról a bátor pionirokról akartak megemlékezni, akik átkeltek az Amerikai Egyesült Államokon, hogy eljussanak a Sóstó-völgybe. Egyúttal arra is alkalmat adhatott, hogy az egyház romániai úttörői előtt tiszteljenek vele.

„Arra gondoltunk, hogy ez egy nagyszerű lehetőség lesz arra, hogy néhány egyháztag megossza a bizonyágát a megtéréséről és arról, ahogy tanúi voltak az egyház romániai növekedésének – meséli Meg. – Azonnal az jutott eszünkbe, hogy a Stanica családot is be kellene vonni. Meghívtuk őket, hogy vegyenek részt, amit nagyon izgatottan fogadtak.”

A tevékenység estéjén már kezdődött volna a rendezvény, de Stanicáék még nem voltak sehol.

„Aggódtunk, hogy esetleg mégsem jönnek el – mondja Meg, – de aztán még éppen időben megérkeztek. Gyönyörű bizonyágot tettek az evangéliumról és az egyházzal. Alkalmuk volt beszélgetni más egyháztagokkal is, akikkel hosszú ideje nem találkoztak.”

A gyülekezet tagjai tárt karokkal fogadták Stanicáékat. A következő vasárnap Meg kellemesen meglepődött, amikor Stanica nővért ott találta az istentiszteleten.

„Amikor néhány hónappal később visszalátogattam a gyülekezetbe, ő még mindig járt oda! – idézi fel Meg. – Szerintem a lehetőség, hogy bizonyágot tegyen, igazán segített neki azt érezni, hogy része a gyülekezetnek, és szükség van ott rá.”

Négy ötlet az egyházi tevékenységeken keresztül nyújtott szolgálattételre

- **Valós igények mentén tervezz tevékenységeket:** A tevékenységek kiválóan alkalmasak arra, hogy számos különböző igényt kielégítsenek. Meg lehet őket tervezni egy adott egyén vagy csoport konkrét igényeinek kielégítésére. Az a jó, ha egyúttal a résztvevők igényeit is kielégíti, legyen szó arról az igényről, hogy jobban megismerjék egymást, hogy bővebben tanuljanak az evangéliumról, vagy arról, hogy érezzék a Lelket.
- **Hívj meg mindenkit:** A tevékenységek szervezésekor tégy meg mindent azért, hogy meghívd azokat, akiknek hasznára válna a részvétel. Ne feledd az új egyháztagokat, a kevésbé tevékeny egyháztagokat, a fiatalokat, az egyedülálló felnőtteket, a fogyatékossgal élőket, illetve a más felekezetekhez tartozókat. Vedd figyelembe a meghíváskor, hogy számukra mi lenne a legjobb, és mondd el, mennyire szeretnéd, ha eljönnének.
- **Bátorítsd a részvételt:** Sokkal hasznosabb lesz a tevékenység az általad meghívottak számára, ha lehetőségük van résztvevővé válni. Az egyik módja a részvétel bátorításának, ha az emberek a tevékenység során használhatják az ajándékaikat, készségeiket és tehetségeiket.
- **Légy szívélyes mindenkéhez:** Ha a barátaid jönnek el egy tevékenységre, tégy meg minden tőled telhető, hogy azt érezzék, szívesen látják őket. Hasonlóképpen, ha olyanokat látsz, akiket nem ismersz, légy velük is barátságos, és őket is üdvözdöl! ■

TUDJ MEG TÖBBET!

A ChurchofJesusChrist.org oldalon megnézheted a Meghívni másokat, hogy jöjjenek és segítsenek című rövidfilmet, hogy lásd, milyen könnyen meg lehet hívni másokat, hogy velünk szolgáljanak.





NYISD MEG A SZÍVEDET!

„[M]indig figyeljünk és vegyük észre az új arcokat az egyházi programokon és gyűléseken...

Egyszerű dolgokkal éreztet-

hetjük ezekkel az új barátokkal, hogy szeretettel és szívesen látják őket...: melegen üdvözölhetjük őket, őszintén rájuk mosolyoghatunk..., bemutatathatjuk őket más egyháztagnak és így tovább. Amikor... megnyitjuk a szívünket új barátaink előtt, a szolgáltatással lelkületében cselekszünk.”

Ulisses Soares elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Egyek Krisztusban. *Liahóna*, 2018. nov. 38.

NYÚJTS SZOLGÁLTATÉLT MEGHÍVÁS ÁLTAL

Nézd meg, milyen egyházközségi vagy gyülekezeti tevékenységek várhatóak. Gondolj azokra, akiknek szolgáltatást szoktál nyújtani, és fontold meg, hogy meghívod őket a tevékenységekre.



OSZD MEG AZ ÉLMÉNYEIDET!

Küldd el nekünk a másoknak nyújtott szolgáltatással vagy azzal kapcsolatos élményeidet, amikor neked nyújtott valaki szolgáltatást. Menj a Liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalra, és kattints a Submit an Article or Feedback feliratra.



Írta: Quentin L. Cook elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az oldalsávokat írták: Kate Holbrook és Matt Grow, egyházi történészek

Egyház- történet

AZ ERŐ ÉS SUGALMAZÁS FORRÁSA

Ebben a cikkben, melynek alapjául az Illinois állambeli Navooban 2018. szeptember 9-én tartott világméretű áhítat szolgált, Quentin L. Cook elder, valamint Kate Holbrook és Matt Grow egyházi történészek válaszolnak meg olyan kérdéseket, amelyeket fiatal felnőttek tettek fel szerte a világról.

Cook elder: Az egyháztörténet a hit jelentőségteljes forrása lehet, ám vannak olyanok, akik félreértették vagy figyelmen kívül hagyták azt. Az is előfordult, hogy némelyek szándékosan elferdítettek múltbéli történeteket azért, hogy kételyt hintsenek el.

Az egyház *hiteles* történetének megismerése össze fogja kötni a szívünket a múltbéli és a mai szentekkel. Látni fogjuk hozzátok és hozzám hasonló tökéletlen emberek példáját, akik hittel haladtak előre és engedték, hogy rajtuk keresztül munkálkodva Isten elvégezze az Ő munkáját. Megígérem, hogy az egyház történetének tanulmányozása elmélyítheti a hiteteket és az arra irányuló vágyatokat, hogy még inkább az evangélium szerint éljete.

Amint egyre többet tudunk meg a múltban élt szentekről, megerősödünk a saját küldetésünk betöltésében Isten leányaként vagy fiaként.

A visszaállítás története az áldozathozatal, az eltökéltség és a hit története. Mindannyian részei vagyunk a visszaállításnak és az egyház történelmének. Mindannyiunknak van elvégzendő küldetése ebben az életben, amely segíteni fog abban, hogy az evangélium betöltse a földet. Amint egyre többet tudunk meg a múltban élt szentekről, megerősödünk a saját küldetésünk betöltésében Isten leányaként vagy fiaként.

Abban a bő 24 évben, amióta általános felhatalmazott vagyok, a Fivéreknek mindig is az volt a vágyuk, hogy a lehető legátláthatóbbak legyünk, mind az egyház történelme, mind pedig a tan vonatkozásában. Úgy érezzük, hogy az az erőfeszítés, melyet az új forrásanyagok megjelenítésébe fektettünk – gondolok itt különösképpen a *Joseph Smith iratokra*, az Evangéliumi témák esszékre, az Egyháztörténeti témákra, illetve legutóbb a többkötetes *Szentek* című sorozatra¹ – kiváló lehetőséget biztosítanak arra, hogy az emberek összefüggéseikben tanulmányozzanak igaz dolgokat, amelyek segítségükre lesznek Jézus Krisztus evangéliumának hiteles megértésében.

A *Szentekben* az egyik kedvencem a csendes-óceáni térség déli részére utazó Addison Pratt története. Volt nagyjából 60 keresztlője. A feleségemmel, Maryvel, alkalmunk nyílt ellátogatni az Ausztrál-szigetekre Francia Polinéziában, ahol annak idején Addison Pratt tanított.

Az egyik leginkább figyelemre méltó élményem az volt, amikor hallottam, ahogy az egyik fiatal nő ezt mondja: „Az egyháztagok hetedik nemzedékéhez tartozom.” Addison Pratt még azelőtt keresztelte meg az egyik távoli őst, hogy a szentek Utah-ba költöztek volna.

Legyetek bárhol ezen a világon, származatok bárhonnán, fontosak vagytok és részt képeztek az egyház történelmének. Nagyon is szükségünk van rátok, és azt szeretnénk, ha itt lennétek. Életeket fogtok megáldani.



Joseph Smith és a Mormon könyve

Tizenéves koromban azt gondoltuk, hogy a bátyám nem fog tudni missziót szolgálni, mert az egyházközség egyszerre mindig csak egy fiatalembert küldhetett misszióba. Mindenki másnak készen kellett állnia, ha megkapná a katonai behívóját. Azonban a püspökünk és a cövekelnökünk megtudta, hogy küldhetnek még egy embert. Így aztán elbeszélgettek erről a bátyámmal, aki hazajőve beszámolt a szüleinknek.

Édesapám csodás ember volt, de nem volt tevékeny az egyházban. A válasza elutasító volt – méghozzá szokatlan indoklással. Nem bírálta az egyházat, és még a missziós szolgálatot sem, viszont a bátyám orvosira készült. Édesapám ezt mondta: „Felkészültél, hogy az orvosira jársz. Megtanultad, ami ehhez kell. Több jót tehetsz majd, ha az orvosira mész, mintha misszióba mennél.”

Aznap este ott ültem kettesben az én hithű, csodás bátyámmal, és

Miért nem kezeli átláthatóbban az egyház a történelme néhány ellentmondásos részletét?

Írta: Kate Holbrook

Amikor négyéves voltam, az édesanyám és a nagymamám a Salt Lake City-i Méhkas házában, Brigham Young egykori lakóházában dolgozott. Tanítottak engem Brigham Youngról és arról, hogy sok felesége volt. Mintegy 10 évre rá megtudtam, hogy Joseph Smithnek is sok felesége volt. Viszont gyermekkoromban nem tudtam a látókövekről, amelyeket Joseph a Mormon könyve fordításához használt. Az egyház nem titkolta el előlem a tényeket, de az én fiatalkoromban nem kaptak ekkora hangsúlyt a történelmi részletek.

A vasárnapi gyűléseken és az ifjúsági hitoktatáson arról tanultam, hogy mi az egyház fő munkája. Megtanultam bűnbánatot tartani. Megtanultam összhangba hozni az életemet Jézus Krisztus evangéliumával. Megtanultam, hogyan alakítsak ki kapcsolatot Mennyei Atyámmal. Ezek az életemben a leginkább becsben tartott dolgok. Tudom, hogy egyeseket igazán fájóan érint, amikor megtudnak valami olyasmit, amiről úgy gondolják, hogy már korábban is tudniuk kellett volna, mégsem

tudtak róla. Matt és én ezért végezzük ezt a munkát, amelyet végzünk. Azt reméljük, hogy az embereknek innentől fogva nem lesz része efféle meglepetésekben, mert itt van a *Szentek* című könyv, amely egy teljes történelmi áttekintést nyújt számukra.



Honnan tudhatjuk, hogy megbízható-e egy egyháztörténettel foglalkozó forrás?

Írta: Matt Grow

Már kilenc éve írok történelmi témákról az egyház alkalmazásában. Látom, hogyan állnak hozzá az általános felhatalmazottak a történelmünkhöz. Nem arról szólnak a beszélgetések, hogy miképpen titkoljuk el vagy cenzúrázzuk a történelmet. A beszélgetések ehelyett arról szólnak, hogy miképpen tegyük a történelmet hozzáférhetővé, elérhetővé és érthetővé.

Mindannyian tudjuk, hogy az információkorszak kihívása nem az, hogy válaszokat találjunk – ezek mindenhol körülvesznek minket –, hanem az, hogy különbséget tegyünk a helyes válaszok és a hamis válaszok, a helyes információk és a hamis információk között. Az interneten sok beszélgetés folyik a történelmünkről, de ezek zöme több vitát szül mint világosságot.

Óvakodjatok azoktól az információforrásoktól, amelyek csupán lejáratni akarják az embereket! Keressetek inkább olyanokat, amelyek az emberek által hátrahagyott feljegyzésekre támaszkodnak, és igyekeznek igazságosnak lenni velük. Nagyon könnyű „fogást találni” a múltban, kiragadni egy-egy idézetet vagy esetet, majd aggasztónak feltüntetni azt.

Történészként jómagam egy brit regényíró tanácsát igyekszem követni. Ezt mondta: „Idegen ország a múlt: ott mindent másképpen csinálnak” (L. P. Hartley: *A szerelmi postás*. Ford. Borbás Mária. Budapest, 1993. 1.). Ez annyit tesz, hogy amikor látogatást teszünk a múltban, nem akarunk „faragatlan turisták” lenni. Mepróbáljuk megérteni az embereket a saját környezetükben, a saját kultúrájukban. Türelmet akarunk tanúsítani mindazzal szemben, amit a hiányosságainak tartunk. Alázatosak akarunk lenni, tekintve a saját tudásunk korlátait. És a jószívűség szellemében akarunk viszonyulni a múlthoz.



beszélgettünk. Arra jutottunk, hogy igazából három kérdés fogja meghatározni, hogy mit válaszol édesapánknak. Az első: Jézus Krisztus a világ Szabadítója? A második: a Mormon könyve Isten szava? A harmadik pedig: próféta volt Joseph Smith? Rájöttem, hogy az e három kérdésre adott válaszok az életem szinte minden további döntésére hatással lesznek.

Mindig is szerettem a Szabadítót, és olvastam a Mormon könyvét is, de most, hogy rájöttem, mennyire jelentőségteljesek ezek a válaszok, aznap este imádkoztam a kérdésekről, és a Szentlelken keresztül mélyreható, kedvező választ kaptam rájuk. Jézus Krisztus a Szabadító; a Mormon könyve Isten szava; Joseph Smith pedig próféta volt. Tanúságomat teszem, hogy e dolgok igazak.

Többes házasság

Három dolgot szeretnék kiemelni a többes házasság kapcsolatban. Először is, nyilvánvaló, hogy a többes házasságokban sok áldozatot kellett hozni. Nagyfokú szeretet és egység jellemezte, ugyanakkor jelen volt az áldozathozatal is, és az e házasságokban élő szülők a gyermekeiket is áldozathozatalra tanították. Az ilyen többes házasságba született gyermekek közül sokan vitték el Jézus Krisztus evangéliumát a világba, és sok életet áldottak meg.

Másodszor, voltak néhányan, mint Vilate Kimball is, akik saját személyes kinyilatkoztatást kaptak arról – már azelőtt, hogy annak minden részletét megismerték volna –, hogy ez a tan Istentől ered.²

Harmadszor pedig, az egyház vezető testületeiben úgy érzik, hogy a többes házasságnak, ahogy azt annak idején gyakorolták, megvolt a maga rendeltetése. Tisztelnünk kell azokat a szenteket, viszont ez a rendeltetés már betöltetett.

Persze, vannak megválaszolatlan kérdések. Azonban szeretném, ha tudnátok, hogy van egy szerető Mennyei

Atyánk, akinek van egy tökéletes terve, és ez a terv a boldogság terve, és van egy Szabadítónk is, aki mindent megtett értünk. Bízhatunk Bennük.

Templom és szövetségek

Az ohioi Kirtlandban lezajlott fantasztikus események egyike a Kirtland templom felépítése és felszentelése volt. A felszentelési ima, melyet Joseph Smith kinyilatkoztatás által kapott, a Tan és szövetségek 109. szakaszában található. Ebben az imában arra kérte az Urat, hogy fogadja el a szentek kezének alkotását és a templom építése során hozott áldozataikat.

Miért térnek el egy kicsit egymástól a Joseph Smith első látomásáról szóló beszámolók?

Írta: Matt Grow

Joseph Smith feljegyzett – vagy megkérte az írnokait, hogy jegyezzenek fel – négy különböző beszámolót az első látomásról. E beszámolók következetesen, ám eltérésekkel mesélik el a történetet. Ezen nem kellene meglepődnünk. Ha e beszámolók teljesen egyformák lennének, akkor én, mint történész, gyanakodni kezdenék, mert az emlékezet egyszerűen nem így működik. Ugyanezt a mintázatot látjuk más történelmi visszaemlékezésekben vagy a szentírásokban is (lásd Apostolok cselekedetei 9:7; 22:9).

Azt is szem előtt kell tartanunk, hogy milyen nehéz egy szent élményt szavakkal leírni. Joseph a szavakat „kicsi, szűk börtönnek” nevezte (lásd *History of the Church*, 1:299). Gondolj a saját legszentebb élményeidre. Mennyire könnyű azokat szavakba önteni? Örölnünk kellene annak, hogy több beszámoló is a rendelkezésünkre áll, mert ezáltal új észrevételeket tehetünk, új szemszögből tekinthetünk rá. Olvasd el az első látomásról szóló négy beszámolót az Evangéliumi témák esszéik között. Ennek nyomán még jobban fogod értékelni az azt nap történeteket.

Milyen szerepet játszott az Urim és Tummim a Mormon könyve lefordításában?

Írta: Kate Holbrook

Joseph Smith Isten ajándéka és hatalma által fordította le a Mormon könyvét. Az Urim és Tummim, melyről a Mormon könyve is említést tesz, a lemezekkel együtt volt eltemetve. Amikor Moróni átadta Josephnek az aranylemezeket, az Urim és Tummimot is átadta. A látókő, melyet Joseph szintén használt a fordítás során, nem a lemezekkel volt eltemetve, hanem Joseph maga találta évekkorábban, és úgy érezte, segít neki összhangba kerülni a lelki kinyilatkoztatásokkal. Ezért mindkettőt használta.

Emma Smith, aki az egyik írónoka volt, később emlékezett rá, hogy minden alkalommal, mikor Joseph leült, hogy folytassa a fordítást, nem kérdezte: „Hol is tartottam? Hol hagytuk abba?” Pontosan onnan folytatta, ahol abbahagyták. Ha megnézték egy oldalt azok közül, melyet Joseph Smith a személyes naplójába írt három évvel a Mormon könyve lefordítása után, láthatjátok, hogy tele van kihúzott szavakkal, befejezetlen gondolatokkal és félbehagyott mondatokkal. Ha megnézték a Mormon könyve egy tollbamondott oldalát, az nem tartalmaz semmi hasonlót. Teljes és gyönyörű próza – befejezett mondatok, semmi áthúzás.

Mindamellet, hogy ez mind érdekesítő, ami a leginkább számít nekem, az a Mormon könyve tartalma. A Mormon könyve az a könyv, amelyben Benjámin király megtanította nekem, hogy a nagylelkűséget az ítékezés elé helyezzem; amelyben Alma megtanította nekem, hogy mit jelent, amikor megkeresztelkedek: minek a megtételére teszek ígéretet a többi szentért és szenttel. A Mormon könyvében tanította meg nekem Mormon és Moróni, milyen fontos a jószívűség, és mit kell tennem, hogy szert tegyek rá. Ez a könyv alakított engem azzá, aki vagyok, és ahogyan a világot látom.





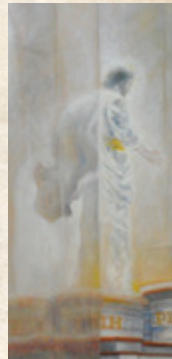
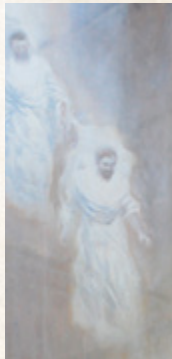
Miért gyakoroltak többes házasságot az egyház korai napjaiban?

Írta: Kate Holbrook

A Mormon könyve többes házassággal kapcsolatos utasítása szerint az Úrnak a népére vonatkozó szándéka a monogám házasság, ám vannak ritka kivételek, amikor megparancsolja a többes házasság gyakorlatát, hogy egy igazlelkű népet támasszon (lásd Jákób 2:30). Ilyen ritka kivétel volt az, melynek bevezetésére Joseph Smith parancsot kapott. Joseph éveken át húzódozott e gyakorlat bevezetésétől, de végül bevezette, mert engedelmessé akart az Úr neki adott parancsolatának. Az 1830-as évek közepén már megpróbálta gyakorolni a többnejűséget, de valójában 1841-ben történt, hogy apránként, hivatalosabban is elkezdte megismertetni ezt a gyakorlatot a bizalmába fogadott társaival. Megdöbbenéssel fogadták. Imában könyörögtek Mennyei Atyjukhoz e tantétel megértéséért, és személyes lelki tanúságban volt részük, miszerint abban az adott időszakban ez így lesz helyes számukra.

A többes házasság, melyet hivatalosan mintegy 50 éven át gyakoroltak, választható volt. A kutatók még mindig nem tudták meghatározni, hány felnőtt utolsó napi szent vett részt többes házasságban, de annyit így is tudunk, hogy általában véve kisebbséget alkottak. És azt is tudjuk, hogy sokan közülük az egyházunk legodaadóbb, legrendíthetlenebb tagjai voltak. 1890-ben Wilford Woodruff elnök (1807–1898) kiadta a Manifesztumot, amely véget vetett a többes házasság gyakorlatának. A Manifesztum kihirdetésekor némelyek megkönnyebbültek. Számukra mindig is nehézséget okozott a többes házasság. Mások teljesen magukba roskadtak a Manifesztum hallatán. Oly sok mindent áldoztak már fel, és bizonyáguk volt erről a tantételről!

Vannak egyháztagok, akik azt kérdezik, vajon mit jelent a többes házasság múltbéli gyakorlata az ezt követő élet tekintetében. Egyházi vezetőink azt tanítják, hogy a felmagasztosuláshoz vagy az örök dicsőséghez nincs szükség többes házasságra. Habár személy szerint hálás vagyok, hogy a monogám házasság jelenti az általános szabályt, a többes házasság pedig a kivételt, ennek ellenére nem becsülöm le az e tantételt gyakorló lelki elődeink bizonyágát és tiszteletre méltó engedelmességét. Engedelmesek voltak, és bizonyáguk volt arról, hogy ez így helyes.



Egy héttel a templom felszentelése után Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek újabb látomásban volt része. Ez húsvétkor történt, amely egyúttal a pészahi ünnepkör idejére esett. Az Úr eljött egy látomásban, és elfogadta a házat. Azt mondta a szenteknek, hogy örvendjenek, amiért „szívvel-lélekkel felépítették nevemnek ezt a házat” (Tan és szövetségek 110:6). A látomás bezárultát követően három ősi próféta jelent meg: Mózes, aki visszaállította az Izraelnek a föld négy részéből történő egybegyűjtése kulcsait; Éliás, aki átadta Ábrahám evangéliumának adományozási korszakát; valamint Illés, aki visszaállította a pecsételő hatalom kulcsait (lásd Tan és szövetségek 110:11–16).

E kulcsok visszaállítása teljességgel létfontosságú volt az Úr céljainak beteljesítéséhez. Nemcsak a Mormon könyvére volt szükségünk, de ezekre a kulcsokra és templomi szertartásokra is. Ezek a kulcsok soha nem bírtak nagyobb fontossággal, mint ma.

Észrevettem, hogy amikor a Tizenkét Apostol valamelyik tagját elhívják prófétának, a szíve rendkívüli módon fordul a templom szertartásai felé. Abban a kiváltságban volt részem, hogy ott lehettem, amikor Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) felszentelte az Illinois-i Nauvoo templomot. Emlékszem, mennyire meghatódott, hogy felépülhetett ez a templom, és milyen fontos volt számára, hogy templomokhoz juttassa a szenteket. Thomas S. Monson elnök (1927–2018) is folytatta ezt az erőfeszítést, és megkapta a mennyből ugyanazt a sugalmazást, amelyet Hinckley elnök is. Majd pedig rendkívüli módon megtapasztalhattuk ezt a sugalmazást Russell M. Nelson elnöknel. A prófétai palást órá szállt, ő pedig még fokozottabban érzi, milyen értékesek a templomi szertartások.

Az egyház elnökeként elmondott első üzenetei egyikeként arra buzdította az embereket, hogy menjenek el a templomba, részesüljenek a szertartásaikban, és maradjanak a szövetség ösvényén. Rögtön ezután azt mondta, hogy ha valaki bármely okból letért a szövetség ösvényéről, akkor lépjen vissza arra az ösvényre.³

„Ne csüggedj!”

Sokan mennek keresztül próbatételeken és megpróbáltatásokon. Ezek némelyike azért következik be, mert létezik az önrendelkezés. Némelyike azért, mert létezik egy ellenség. De tudnod kell azt, hogy van egy szerető Mennyei Atyánk, és hogy Jézus Krisztus engesztelése képes megáldani bennünket, számunkra talán nem is teljes egészében felfogható módokon.

Egyes történészek úgy vélik, hogy az 1838–1839 telén

Miként áldotta meg a templomi munka a korai utolsó napi szenteket?

Írta: Matt Grow

Amikor Joseph Smith elhunyt, a Nauvoo templom falai még félig sem álltak, és Brigham Young elnök előtt (1801–1877) hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a szenteket ismét el fogják űzni. Tehát az Úr elé tárta a kérdést: „Maradjunk és fejezzük be a templomot, még akkor is, ha tudjuk, hogy el kell hagynunk szinte abban a percben, ahogy elkészült, vagy induljunk azonnal útnak?” A kapott válasz világos volt: „Maradjatok!” (lásd Brigham Young diary [Brigham Young naplója], Jan. 24, 1845, Church Archives; Ronald K. Esplin, “Fire in His Bones,” *Ensign*, Mar. 1993, 46). A felruházás és a pecsételés szertartásai annyira fontosak voltak, hogy a szenteknek maradniuk kellett.

Így aztán az ezt követő évben mindenüket a templomra áldozták. A vége felé a szentek még akkor is a templom befejezésén dolgoztak, amikor Nauvoo körül már gyűjtogatták a házaikat, ők pedig készülődtek, hogy elinduljanak nyugatra. 1845 decemberére elkészült annyi a templomból, hogy a szentek felszentelhatték azt a részét, felruházásban részesítve az érdemeseket, valamint egymáshoz pecsételve férjeket és feleségeket.

A következő néhány hónap során éjt nappallá téve dolgoztak azon, hogy mindenkit felkészítsenek lelkiileg a nyugatra irányuló nagy utazásra. Mélyreható és szentséges számomra az, hogy ugyanez a hatalom pecsétel engem a feleségemhez, a gyermekeimhez, a szüleimhez, valamint az eltávozott és a születendő nemzedékekhez. Ezt tette lehetővé a visszaállítás.

Meg tudsz osztani egy olyan eseményt a visszaállításból, amely megerősítette a bizonyosságodat?

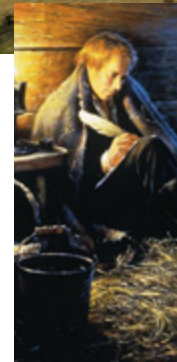
Írta: Kate Holbrook

Eszembe jut a történet arról, amikor Emma Smith az üldöztetés elől igyekezett elmenekülni Missouriban. A Mississippri folyó csak részlegesen volt befagyva, és a jég nem bírta volna el egy emberekkal és a javaikkal megrakott szekeret. A Mississippri széles folyó, és veszélyes volt az átkelés. Emma szoknyájának egyik felébe egy hatéves gyermek kapaszkodott, a másik felébe egy nyolcéves, az egyik karjában egy kétévest tartott, a másik karjában pedig egy csecsemőt.

Joseph egyik írnokának sógornője varrt néhány derék köré gombolható pamutzsákot. Emma ezekben a szoknyája alá felvett zsákokban vitte magával Joseph bibliafordításának egyetlen példányát, amelyen a férje hónapokon át dolgozott. A nála lévő papírokkal és a gyermekeivel lépésről lépésre haladt a befagyott folyón, azt remélve, hogy nem fog beszakadni.

Számomra ez a bátorság és hit legmagasabb fokú jele: amikor meg kell tenned valamit azért, amiben hiszel, és te elindulsz előre, egyik lábadat a másik után rakosgatva.





Missouriból Nauvooba menekült szentek létszáma a 8000 főt is elérhette. Tél volt. Hol volt Joseph? Liberty fogházában, és a szíve szakadt meg amiatt, amit a szenteknek át kellett élniük. Úgy érezte, hogy magára lett hagyva.

Ezen bizonytalan körülmények között kapta a leggyönyörűbb szentírásrészek közé tartozó, a Tan és szövetségek 121., 122. és 123. szakaszait. Ezek jelentőségteljesek. Remélem, el fogjátok olvasni. A *Szentek* tartalmaz egy rövid beszámolót a történekről:

„Joseph még ekkor is az ártatlan szentekért imádkozott. »Ó, Urunk! – könyörgött. – Meddig szenvedjék el ezeket a sérelmeket és ezt a törvénytelen elnyomást, mielőtt szíved megenyhül irányukban, és bensődet megindítja irántuk a könyörület?»

»Fiam, békesség lelkednek – válaszolt az Úr –; gyötrelmed és sanyargatásaid csak egy rövid pillanatnyiak; és aztán, ha jól kitartasz azokban, Isten fel fog magasztalni téged a magasban; és győzedelmeskedni fogsz minden ellenséged felett.«

Az Úr biztosította Josephet arról, hogy nem felejtkezett meg róla. »Ha magának a pokolnak az állkapcsa tárja is ki nagyra a száját utánad – mondta az Úr Josephnek –, tudjad, fiam, hogy mindezen dolgok tapasztalatot adnak neked, és a javadra válnak majd.«

A Szabadító emlékeztette Josephet arra, hogy a szentek nem szenvedhetnek többet annál, amennyit Ő szenvedett. Szerette őket és véget vethetett volna a fájdalomnak, de Ő ehelyett úgy döntött, hogy velük együtt szenved, magára vállalva a gyászukat és kínjaikat [engesztelő áldozata részeként]. Ez a szenvedés megtöltötte Őt kegyelemmel, megadva Neki az erőt

ahhoz, hogy megerősítse és finomítsa mindazok lelkét, akik Őhöz fordulnak megpróbáltatásaikban. Arra kérte Josephet, hogy tartson ki, és megígérte neki, hogy soha nem hagyja el őt.”

Heber C. Kimball elder (1801–1868) azt gondolta, hogy Missouri Legfelsőbb Bíróságának bírái majd szabadon bocsátják Josephet, de ők másként döntöttek. Heber visszatért Liberty fogházához, és – mivel a tömlöcbe nem engedték be – lekiabálta Josephnek a rossz hírt.

Joseph válasza szelíd és barátságos volt. „Ne csüggedj!” – szólt. Majd ezeket az utasításokat adta: „Vezess el innen minden szentet, amilyen gyorsan csak lehet!”⁴

Rejlik ebben egy tanulság számodra: bármilyen kihívással szembesülj is, ne csüggedj! Ha megkísértenek bizonyos dolgok, távolodj el azoktól! Támaszkodj a Szentlélekre! Joseph példája Liberty fogházában, valamint a szentek elvándorlása Missouriból Nauvooba, kiválóan példázza, mit is jelent erősnek lenni és hinni az Úr Jézus Krisztusban.

Apostolként tanúbizonyosságot teszek Jézus Krisztusról. Biztos tanúja vagyok az Ő isteni mivoltának. Szeretném, ha tudnád, hogy Ő úgy irányítja és vezeti az egyházat, hogy ezáltal mindannyian megáldassunk. Bizonyosságot teszem arról, hogy Ő él. ■

A teljes áhítat megtekintéséhez látogass el a devotionals.ChurchofJesusChrist.org oldalra.

JEGYZETEK

1. E források megtalálhatók a history.ChurchofJesusChrist.org oldalon.
2. Lásd Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 327.
3. Lásd Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.
4. Lásd *Saints: The Story of the Church of Jesus Christ in the Latter Days, Vol. 1, The Standard of Truth: 1815–1846* (2018), 389–90; saints.ChurchofJesusChrist.org.

India figyelemreméltó úttörői

Írta: **Taunalyn Rutherford**

a Brigham Young Egyetem vallásoktatási docense

Találkozásom az egyház néhány úttörő indiai tagjával megváltoztatta azt, ahogy a pionírokat elképzelem.

A hogy az egyik elemis ének is fogalmaz, amikor a pionírokra gondolunk, bátor férfiak és nők jutnak eszünkbe.¹ Mindig is lélekemelően hatottak rám a hit ösvényein taposó utolsó napi szentekről szóló történetek. Ifjú édesanyaként a pionír nőkről szóló történetek a saját utolsó napi áldásaimra emlékeztettek. Kézikocsi helyett kórházban szülhettem.

Az úttörő meghatározása – vagyis „valamely nehezen járható helyen először keresztülhatoló személy”, illetve aki „eredményeivel előkészíti a

későbbi sikeres munka lehetőségét”² – igaz azokra az utolsó napi szent pionírokra, akik a szekeres és kézikocsi útvonalakon gyülekeztek Sionba. Igaz azonban az újkori úttörőkre is, valamint a hitnek az általuk világszerte kitaposott ösvényeire is.

Amikor már mind az öt gyermekem iskolás lett, belevágtam a vallástörténeti mesterszintű tanulmányaimba. A doktori disszertációm témájaként Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza indiai jelenlétének kutatását választottam. Az indiai kutatásom megváltoztatta azt, ahogy a pionírokat elképzelem.



1993-ban misszió került megszervezésre Bangalorban, hamarosan pedig templom fog épülni ugyanitt.

Az egyház oszlopai

Évekkel korábban, amikor 1986-ban még fiatal egyetemista voltam, Dél-Ázsiába utaztam a Brigham Young Egyetem Young Ambassadors [Ifjú Nagykövetek] társulat tagjaként. Életre szóló élmény volt, melynek részeként egy napot Kalkuttában (ma: Kolkata) töltöttünk Teréz anyával. Hasonlóan izgalmas volt olyan utolsó napi szentekkel találkozni, akik Indiában és Srí Lankán voltak pionírok.

Az egyikük Raj Kumar volt, aki akkor talált rá az egyházra, amikor 1982-ben megnézte a BYU Young Ambassadors egyik fellépését. Nem sokkal a megismerkedésünk előtt tért haza a kaliforniai Fresnoból, ahol missziót szolgált. Még mindig viselte a misszionáriusi névtábláját, és továbbra is mindenkit tanított Delhiben, aki készen állt meghallgatni őt. Rajzsal együtt Indiában akkoriban mintegy 600 egyháztag volt, nekem mégis úgy tűnt, mintha egyedüli egyháztag lenne az emberek százmillióinak tengerében.

Amikor úgy döntöttem, hogy missziót fogok szolgálni, Raj Kumar példája lélekmelő hatással volt rám. Raj ezenkívül kitalálta a hit ösvényét az első helybéli, indiai



1986-ban, a missziója után ismertem meg Raj Kumart. Még mindig viselte a misszionáriusi névtábláját, és mindenkivel megosztotta az evangéliumot, aki meghallgatta.



A két testvér, Suvarna és Sarala Katuka 1984-ben csatlakozott az egyházhoz, később pedig missziót szolgáltak.

misszionáriusok némelyike előtt is, hogy az országban szolgálhassanak. Suvarna Katuka és a misszionáriustársai Chennaiban már részesültek valamennyi misszionáriusi képzésben. A Szingapúrban állomásozó misszióelnökük Rajot jelölte ki arra, hogy további képzésben részesítse őket Delhiben.

Suvarna Katuka jól emlékszik arra, milyen nagyon megváltozott a misszionáriusi munkájuk Raj Kumar példájának és felkészítésének köszönhetően. A félelemérzetet felváltotta bennük a fokozottabb hit és bátorság. Suvarna elmondta: „Azt hiszem, ekkor kezdődött a valódi megtérésem. Éreztem a Szentlelket, és ekkor döntöttem el, hogy segíték felépíteni Isten királyságát itt, Indiában.”³

Suvarna Rajahmundryban csatlakozott az egyházhoz. 1984-ben keresztelkedett meg öt fiú- és egy lánytestvére társaságában. A keresztelkedése napján elrendelték papnak és elválasztották második tanácsosnak a gyülekezeti elnökségben. Egy áldásban azt az ígéretet is megkapta, hogy ha hithű marad, akkor „oszlopává [lesz] az egyháznak Indiában”.

Suvarna lánytestvére, Sarala is szolgált missziót. Mielőtt elindult misszióba, megismertette az evangéliumot a barátnőjével, Swarupával. Amikor Suvarna visszatért a missziójából, a testvére missziós munkája azzal az áldással járt számára, hogy feleségül vette Swarupát. A Rajahmundryban működő kis gyülekezetből immár cövek lett.



Kandavalli, Sharma, Katuka és Raju elderek.



Elsie és Edwin Dharmaraju családja a keresztkelésük napján.

Sok indiai egyháztag odaadó szolgálata valóban az egyház oszlopaivá tette őket.

A Rajahmundryból induló visszatért misszionáriusok közül sokan lettek vezetők az egyházban szerte Indiában.

Már a BYU-n tanítottam, amikor 2014-ben megismertem Suvarna and Swarupa Katuka gyermekeit. Josh Katuka nem sokkal korábban tért vissza az indiai Bangalorban szolgált missziójából, a húga, Timnah, pedig éppen csak megkapta az elhívását ugyanabba a misszióba. Amikor megkérdeztem tőlük, hogy ismerik-e Raj Kumart, azt felelték: „Persze! Ő a nagybátyánk.” Raj Kumar ugyanis Saralát vette feleségül.

Hálás vagyok Katukáéknak, amiért bemutatottak nekem több más pionírt is, miközben segítettek nekem az indiai utazásom során. Közülük sokan vezethetik vissza úttörő útjuk kezdetét a Katuka család szeretetére és példamutatására. Volt egy pont, amikor Suvarna és Swarupa kivándorolhatott volna Kanadába. Ők azonban elvetették ezt, mert úgy érezték, az Úrnak arra van szüksége, hogy Indiában maradjanak és ott építsék Isten királyságát. Odaadó szolgálataik valóban az egyház oszlopaivá tette őket.

Úttörő egyháztagok Bangalorban és Haidarábádban

Úttörő egyháztagok révén a XX. század második felében az egyház India számos városában lett megszervezve.⁴ Mindegyik történet arról tesz tanúságot, hogyan vezeti el az Úr az embereket a visszaállított evangéliumhoz.

Csodás módon került kapcsolatba az egyházzal 1970-ben Michael Anthoney, bangalori (ma: Bengaluru) úttörő egyháztag is. Amikor a Utah-ban püspökként szolgáló Delwin Pond a hátfájdalmai miatt csontkovácsshoz ment, várakozás közben olvasott egy újságcikket egy nonprofit szervezetről, amely tanulókat támogatott Indiában. Erős késztetést érzett arra, hogy támogassa az egyik tanulót. Ez egy tíz éven át tartó – név nélküli – levelezéshez vezetett, melynek végén Pondék közvetlenül is felvették a kapcsolatot Michaellel, és megosztották vele az evangéliumot. Michael 1981-ben keresztkelődött meg, és Salt Lake Cityben szolgált missziót 1982-ben. Mivel édesanyja súlyosan megbetegedett, ezért Michael a misszió vége előtt tért haza, és az utolsó



Delwin Pond (középen) ismertette meg az egyházat Michael Anthony-val 1981-ben.



Haidarábád városa, amely több mint 8 millió embernek, valamint India első cövekének ad otthont.

három hónapot Bangalorban szolgálta végig, ahol több barátját és másokat is tanított, akik azután az ottani első gyülekezet tagjai lettek.⁵ Ma pedig már készülnek a tervek arra, hogy templom épüljön Bengaluruban.

Elsie és Edwin Dharmaraju Szamoán csatlakozott az egyházhoz, és Spencer W. Kimball elnök arra hívta el őket, hogy térjenek haza Haidarábádba, missziót szolgálni a saját családjuk körében. 1978-ban Elsie és Edwin családjának 22 tagja keresztkedett meg, és innen elindulva került megszervezésre Haidarábádban az ország első cöveke 2012-ben.⁶

Napjainkban a Haidarábád Cövek tagjai utolsó napi szent úttörőkként tekintenek magukra. A cövekük pionír napi ünnepein során éppúgy megemlékeznek a korai pionírok vándorlásáról, mint az újkori úttörők életútjáról. Voltak már ezeken az ünnepeken amerikai népi táncok, emléktúrák, de még kézikocsis furikázás is.

A 2014-es pionír napi ünnepeken jég-tömböket helyeztek egy sorba a gyülekezeti ház mögött, és arra biztatták az egyháztagokat, hogy mezítláb sétáljanak végig ezeken,

felidézve, hogy miként keltek át a korai pionírok a befagyott folyókon. Az ünnepség zárásakor a Haidarábád Cövek tagjait arra buzdították, hogy emlékezzenek a hajdani pionírok szellemiségére és arra, hogy „mindannyian pionírok a saját családjuk számára”⁷.

Hallhatták azt is, ahogy John Santosh Murala – aki akkor a misszióelnökségben szolgált – elmeséli, miként érkezett Haidarábádba a nagynénje és a nagybátyja, Elsie és Edwin Dharmaraju, hogy a családjuknak az evangéliumot tanítsa. John volt a legfiatalabb az 1978-ban megkeresztelkedő 22 úttörő egyháztag között.

Amikor 2014-ben Haidarábádba látogattam, John Murala elmesélte nekem a saját történetét és az általa szorgalmasan gyűjtögetett egyháztörténet zömét. Bemutatta nekem a feleségét, Annapurnát is, aki az általam valaha is hallott egyik legerőteljesebb utolsó napi szent pionír történetet mesélte nekem.



Annapurna és John Murala, akik Haidarábádban az egyház úttörő tagjai voltak, itt éppen egy kézikocsis utazás eljátszása közben, illetve a hongkongi templomi pecsételésükkor láthatók.



Az első indiai cövek, a Haidarábád Cövek tagjai pionír napi megemlékezést tartanak énekkel, tánccal, sőt még kézikocsis furikázással is.



A Dallin H. Oaks elnök által 2012-ben megszervezett Haidarábád India Cövek központja.

Az indiai egyháztagok úgy tekintenek magukra, hogy mindannyian úttörők a saját családjukban, amikor kitartanak az evangélium szerinti életben.

Annapurna 12 éves volt 1991-ben, amikor a bátyjának, Murthynak, két misszionárius az evangéliumot tanította Haidarábádban. Annapurna szülei nem engedélyezték neki, hogy ő is hallgassa a misszionáriusokat vagy eljárjon istentiszteletre. Murthy azonban adott neki egy példányt a Mormon könyvből, valamint állandóan ellátta egyházi olvasnivalóval. Annapurna hét éven át önállóan tanulmányozta az evangéliumot, és erős bizonyosságra tett szert annak igaz voltáról. Arról álmodozott, hogy megkeresztelkedik, missziót szolgál, templomi házasságot köt, ám mindehhez hiányzott a szülei engedélye.

Annapurnának akkor kellett meghoznia az élete egyik nehéz döntését, amikor bemutatták John Muralának. John az 1978-as keresztlője óta mindvégig erős maradt a bizonyosságában, és olyan egyháztagot keresett, akivel házasságot köthetne. Egy rövid találkozást követően, amikor is Annapurna megosztotta az evangéliumról meglévő bizonyosságát, John biztos volt benne, hogy megtalálta a leendő feleségét.

Annapurna tisztában volt vele, hogy ha hozzámegy Johnhoz, akkor megkeresztelkedhet, és egy nap majd egymáshoz pecsételik őket a templomban. Csakhogy Annapurna szülei nagyjából ugyanebben az időben már egy elrendezett házasságot tervezgettek számára.

Annapurna meghozta azt a nehéz döntést, hogy elköltözik otthonról, és hozzámegy Johnhoz. Úgy érezte, ez az egyetlen módja annak, hogy csatlakozhasson az egyházhoz. Mint elmondta, „teljesen összetört a szíve”, amiért elhagyta a szüleit. Ugyanakkor ma is határozottan állítja, hogy „mindenki szabadulásáért... az utódaimért és a szüleimért és az ő őseikért, az ő templomi munkájuk elvégzéséért, muszáj volt megtennem ezt a lépést”⁸.

John és Annapurna hálás azért, hogy a szülők azóta elfogadták ezt a házasságkötést. A korai pionírokhoz hasonlóan számos indiai egyháztag hozott áldozatot azért, hogy az egyház tagja lehessen. Mindezek ellenére ezek a szentek hittel törekednek előre, mert úttörőkként tekintenek magukra, akik a fátýol



Az Indiai Bengaluru templom látványterve. A telken helyet kap majd egy gyülekezeti ház, egy elosztóközpont, egy egyházi irodaépület, valamint egy templomlátogatói szálló is.

mindkét oldalán lévő családtagjaikat összekötő láncot kovácsolnak egybe. Nagy becsben tartom a hitről, áldozatról és bátorságról szóló sok történetet, melyeket az evangélium új határvidékein utat törő egyháztagoktól hallottam. Ma is eszembe jutnak a kézikocsikat húzó, jeges folyókon átkelő pionírok, ám ma már magam elé tudom képzelni az újkori úttörőket is Indiában és szerte a világon.

Végső soron minden pionír útvonalat olyan emberek törtek fel, akik a Szabadító Jézus Krisztus lába nyomát követték. Az Újszövetségben Krisztust „a szabadulásunk úttörőjének” is fordítják (vö. Zsidók 2:10; a görög arkhégoosz szó korhű jelentése ’elsőként

[a később utána jövők előtt] haladó vezető’). Jézus Krisztus elkészítette számunkra az utat, amelyen visszatérhetünk mennyei otthonunkba. Az igazi úttörők Krisztust követik és odairányítanak minket Őhozzá, aki az utolsó napokban ezt a bámulatos művet és csodát vezeti. ■

JEGYZETEK

1. Lásd “Whenever I Think about Pioneers,” *Children’s Songbook*, 222–23.
2. Úttörő. *A magyar nyelv értelmező szótára*, (1959–1962). Lásd még Thomas S. Monson, “Led by Spiritual Pioneers,” *Liahona*, Aug. 2006, 3.
3. Elbeszélttörténelem-interjú Suvarna Katukával. Készítette: Taunalyn Rutherford. India, Delhi, 2014. május.
4. Számos indiai úttörő története elolvasható angolul az Evangéliumi könyvtár alkalmazás Church History rovatában a Global Histories alatt.
5. Lásd “A History of the Church in India,”

comp. Jerry C. Garlock (kéziratban: 1995), 49–50.

6. Lásd “I Will Establish a Church by Your Hand,” history.ChurchofJesusChrist.org.
7. Lásd “Hyderabad Stake Pioneer Day Activity,” lds.org.in/hyderabad-stake-pioneer-day-activity.
8. Elbeszélttörténelem-interjú Annapurna Guru Muralával. Készítette: Taunalyn Rutherford. India, Haidarábád, 2014. május 7. Lásd még Rochelle Welty és Jan Pinborough: Istennek megvannak a saját tervei velem kapcsolatban. *Liahona*, 2003. ápr. 30–32.



Írta: Travis Ewell

Évekkor elelőtt követtem egy beszélgetést a közösségi médiában, amelyet két korábbi missziós társam folytatott. Két olyan férfiról van szó, akiket szerettem és tiszteltem.

Az egyházzal és a tanával kapcsolatos kérdéseiket vitatták meg. Hamar nyilvánvalóvá vált, hogy már mindketten elhagyták az egyházat. Ez megdöbentett és felkavart. Olyan dolgokat is szóba hoztak, amelyekről korábban nem is hallottam. Úgy éreztem, muszáj megtudnom, hogy van-e ezekben bármi igazság. Elkezdtem hát megvizsgálni olyanok érveit, akiknek aggályaik voltak az egyházat illetően.

Pár dolog, amit a következő két év során olvastam, azt eredményezte, hogy mindent megkérdőjeleztem az egyházzal kapcsolatban. Vannak, akik ezt szomorúan élik meg. Gyászolják a hitük elvesztését. Jómagam dühös lettem. Úgy éreztem, hogy az egyház megtevesztett engem. Nem voltam biztos abban, hogy mi a valóságos, vagy hogy kiben bízhatok.

Nehezemre esett eljárni istentiszteletre. Kértem, hogy

mentsenek fel az elhívásomból. A kapcsolatom a feleségemmel, Cherivel, és a családommal, feszültté vált. Továbbra is jártam istentiszteletre, de igazából csak a látszat miatt, és hogy megpróbáljam egyben tartani a családomat. Az életem merő zűrzavarrá vált. Nem voltam képes érezni a Lelket, és azt is megkérdőjeleztem, hogy éreztem-e egyáltalán valaha a Szentlelket.

Amikor a legidősebb fiam, Kayson, elindult a missziójába, én borús árnyat vettem arra, aminek amúgy egy örömteli eseménynek kellett volna lennie. Két év után a családom zöme már tudta, hogy min megyek keresztül. Amikor mindannyian részt vettek Kayson első templomlátogatásán, én nem voltam velük.

Mindeközben nagyon egyedül éreztem magam.

Támogatás körös-körül

Egy nap a testvéreim átjöttek, hogy elbeszélgessenek velem arról, min megyek keresztül. Nem igazán emlékszem

Amikor úgy éreztem, félrevezettek az egyházzal kapcsolatban

Miért távoztam – és miért tértem vissza?



arra, amit mondtak, de tudom, hogy szeretetből tették. Ahogy beszélgettünk, elkezdtem ráébredni arra, hogy mi az, ami hiányzik. Ez aztán elő is segítette bennem a változást. Nekem kellett volna elderré rendelnem Kaysont! Nekem kellett volna végigkísérnem a templomon! Nekem kellett volna apai áldást adnom neki az indulása előtt! Nekem kellett volna jelen lennem az életének ezeken a legfontosabb eseményein, nem valaki másnak. Emlékszem, ezt gondoltam magamban: „Mit csinálsz?”

Röviddel ezután egy jó barátom sugalmazást érzett, hogy bemutasson engem a cövekelnöksége egyik tagjának. Ez a kedves férfi figyelmesen meghallgatta a történetemet, és mintha már tudta volna, hogy mit fogok mondani, mielőtt még kinyitottam volna a számat. Órákon át beszélgettünk. A történetem, a kérdéseim, az a gondolkodásmód, amellyel szembesültem – mind nagyon hasonló volt ahhoz, amit már másoktól is hallott. Elkezdtem felismerni, hogy számos aggályomra létezik észszerű válasz, illetve hogy sok olyan

kérdésem van, amely részemről ugyan őszinte, ám azt mások a hit rombolásának szándékával hintették el.

Vajon azonnal választ kaptam minden kérdésemre és aggályomra? Nem, természetesen nem. A szívem azonban eléggé meglágyult ahhoz, hogy felismerjek egy nagy igazságot: jó, ha vannak kérdések, ám egyes kérdések fontosabbak a többinél.¹ Megéri elveszíteni a családomat és az Isten előtt való állapotomat néhány megválaszolatlan kérdésért? Amikor először a legfontosabb kérdésekre összpontosítottam, és a szívemben visszaállítottam Istent az első helyre, elkezdtem olyan válaszokra lelni, amelyek biztosítottak arról, hogy a helyes ösvényre készülök visszalépni.

A cövekelnököm és a püspököm is felkarolt. Nagy segítséget jelentettek számomra és Cheri számára a sötét időszakok során. Soha nem adták fel. Ők, valamint a fátyol mindkét oldalán lévő családtagjaim is közrejátszottak a megsegítésemben. Tudom, hogy Mennyei Atya ismer és szeret minket. Embereket helyez az utunkba, amikor

szükségünk van rájuk. Csupán készen kell állnunk elfogadni a segítségüket.

Mi a teendő, ha rólad van szó?

Tudom, hogy vannak mások is, akik talán valami hasonlóan mennek keresztül. Talán éppen te vagy az, vagy valaki az ismerőseid közül.

Tudom, hogy a Szabadító arra szóló felhatalmazással hozta létre az egyházát, hogy az megadhassa nekünk a Hozzá való visszatéréshez szükséges szertartásokat és szövetségeket. Sátán túlórában dolgozik azon, hogy minden lehetséges eszközzel hittelenné tegye az Úr egyházát. Kérdéseket felvetni és kétségeket támasztani nem nehéz. A csapdáiba pedig bárki bele tud esni. Sokkal könnyebb lehet a mások által adott tájékoztatásra és válaszokra támaszkodni, mint megdolgozni azért, hogy kiderítsük magunk számára az igazságot „tanulmányozás és hit által is” (Tan és szövetségek 88:118; kiemelés hozzáadva). Mégis ez az, amit Isten végső soron megkövetel.

Ha az egyházzal vagy a hiteddel kapcsolatos kérdéseiddel vagy kétségeiddel küszködsz, nem fogsz rálelni az igazságra azáltal, hogy blogokat olvasol vagy olyanok podcastjait hallgatod, akik nem értenek egyet



Amikor először a legfontosabb kérdésekre összpontosítottam, és a szívemet visszahelyeztem Isten kezébe, elkezdtem olyan válaszokra lelteni, amelyek biztosítottak arról, hogy a helyes ösvényre készülök visszalépni.

az egyházzal vagy elhagyták azt. Ugyanakkor valószínűleg a felszínes válaszokat sem fogod kielégítőnek találni, és esetleg az arra vonatkozó javaslatok sem nyerik el a tetszésedet, miszerint egyelőre tedd félre a kérdéseidet.

Megtanultam, hogy nem élhetünk állandóan kölcsönvett világosságon, hanem Istenhez kell fordulnunk, aki minden világosság és igazság forrása (lásd Tan és szövetségek 93:26). Muszáj a saját elménkben tanulmányoznunk a dolgokat, ám Istent is meg kell kérdeznünk arról, hogy jól gondolunk-e valamit (lásd Tan és szövetségek 9:8). Muszáj saját magunk számára megtudni dolgokat, ahogy Joseph Smith is tette (lásd Joseph Smith története 1:20), és türelmesnek lennünk a keresésben (lásd Alma 32:41). Azonban a hit általi tanulást az jelenti, hogy az életvitelünkön keresztül kell bizonyítékot szereznünk az igazságra (lásd János 7:17; 1 Thessalonikabeliek 5:21).

Amikor az egyház iránt ellenséges dolgokat tanulmányoztam, úgy éreztem, hogy szó szerint a sötétség ködében vagyok (lásd 1 Nefi 8:23–24; 12:17). Amikor megragadtam Isten szavát, és megtettem az első lépést Feléje, Neki nem is kellett ennél több



MEGVÁLASZOLATLAN KÉRDÉSEK KONTRA TANBÉLI BIZONYTALANSÁGOK

„El tudok viselni némely emberi tökéletlenséget – ami várható egy halandó lénytől – még Isten prófétái között is. El tudom fogadni, hogy vannak állítólagos tudományos felfedezések, melyek ellentmondanak a Mormon könyvének – az idő majd helyre teszi ezeket. És el tudom fogadni, hogy vannak látszólagos történelmi ellentmondások: az igazság teljes látképéhez képest ezek csekélységek. De nem tudok élni azon tanbéli igazságok és szertartások nélkül, melyeket Joseph Smith állított vissza; nem tudok meglenni Isten papsága nélkül, mely megáldja a családomat; és nem tudok élni anélkül, hogy tudjam, a feleségem és a gyermekeim hozzám vannak pecsételve az örökkévalóságra. E közül választhatunk: néhány megválaszolatlan kérdés egyfelől, szemben egy sereg tanbéli bizonyossággal és Isten hatalmával másfelől.”

Tad R. Callister elder a Hetvenek Elnökségében szolgált, amikor ezeket a szavakat mondta. (Vö. Mi Krisztus egyházának tervrajza? [EOSZ áhítat fiatal felnőtteknek, 2014. jan. 12.], broadcasts.ChurchofJesusChrist.org)

ahhoz, hogy elküldje az Ő Lelkét, hogy megérintse a szívemet.

A remény elegendő?

Néhány héttel azután, hogy Kayson elutazott a missziójába, meglátogatott a cövekelnököm. Elmeséltem, hogy mi minden történt az azóta eltelt hetekben, amióta a testvéreim beszéltek velem. Elmondtam, hogy szeretnék egy új templomi ajánlást kapni. Megkérdezte, hogy képes lennék-e megfelelően megválaszolni az ajánlási kérdéseket. „Cövekelnök! Egyelőre nem hiszem, hogy azt tudnám mondani, hogy tudom, hogy az egyház igaz. De teljes szívemből remélem, hogy az – vallottam be. – És ennek a reménynek megfelelően fogom élni az életemet. Ez így elegendő?”

Egy pillanatra elgondolkodott, majd ezt mondta: „Travis, ennyi mindig elegendő lesz.”

Van pár dolog, aminek a megértésére még mindig várok, más dolgok viszont nagyon is világossá váltak számomra. Tudom, hogy Mennyei Atya szeret engem. Tudom, hogy időnként esetleg tévelygünk és küszködünk. Ám azt is tudom, hogy Krisztus, az Ő engesztelése és az abból fakadó remény által lehetséges visszatérnünk arra az ösvényre, amely visszavezet Őhöz. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

JEGYZETEK

1. Lásd Lawrence E. Corbridge, “Stand Forever,” (Brigham Young University devotional, Jan. 22, 2019), speeches.byu.edu.

ÖTLETEK A SZERETTEID MEGSEGÍTÉSÉHEZ

Sokan azok közül, akiknek kérdéseik vagy kétségeik vannak, hozzám hasonlóan úgy érzik, hogy nincs helyük az egyházban. Mégsem engedhetjük meg, hogy lemondjunk róluk vagy másokról. A Szabadító azt parancsolta a népének, hogy továbbra is nyújtsanak nekik szolgálatot, mert soha nem lehet tudni, mikor fognak visszatérni Őhöz és meggyógyulni (lásd 3 Nefi 18:22–32).

Íme öt mód arra, ahogy továbbra is szolgálattételben részesíthetjük azokat, akik kétségekkel viaskodnak, hogy azt érezzék, szívesen látják őket, akár úgy döntenek, hogy visszajönnék, akár úgy, hogy nem.

1. **Továbbra is szeresd őket!** A saját viaskodásom során úgy éreztem, egyedül vagyok. Természetesen Mennyei Atya nem mondott le rólam, ahogy a családom és az egyházi vezetőim sem. Rajtuk keresztül éreztem az Ő szeretetét, és ez segített tudnom, hogy visszatérhetek.
2. **Továbbra is fordulj feléjük!** A mások iránti szeretetnek nem szabadna a hitbéli meggyőződésüktől, az egyházi részvételüktől vagy akár attól függnie, hogy milyen érzésekkel vannak irántunk. Jézus azt kéri tőlünk, hogy forduljunk azok felé is, akik nem tartoznak már most is a mi köreinkhez (lásd Máté 5:46–47).
3. **Továbbra is remélj!** Bőjtölünk, imádkozunk, figyelünk és türelmesen várakozunk, és soha nem adjuk fel a reményt. „Isten megalkotta a módját minden egyes gyermeke megszabadításának” (Henry B. Eyring: Az unokáimhoz. *Liahóna*, 2013. nov. 71).
4. **Tartsd tiszteletben az önrendelkezésüket!** Legyen reménységed, de tiszteld a döntésüket. Nem kell senkit meggyőznünk vagy tanbéli vitát folytatni velük. Sokunk életében – hasonlóan a tékozló fiúhoz – először valami olyannak kell történnie, ami meglágyítja a szívünket.
5. **Bánj velük méltósággal – ne úgy, mintha rosszak lennének!** Kerüld az ítélkező, bíráló vagy lekicsinylő kijelentéseket. Észszerűen gondolkodó embereknek is lehet a miénktől eltérő meggyőződése, és illik megadni nekik ugyanazt a tiszteletet, amelyet a reményeink szerint ők is megadnak nekünk.

Egyelőre nem hiszem, hogy azt tudnám mondani, tudom, hogy az egyház igaz, de remélem, hogy az, és ennek a reménynek megfelelően fogom élni az életemet.

Te szeretsz, Ő szabadít

*Azért imádkoztunk, hogy megváltozzon a gyermekeink szíve.
Aztán kényelmetlen (és felszabadító) felismerésben volt részünk.*

Írta: Krista Rogers Mortensen

A férjemmel az evangéliumban neveltük fel a gyermekeinket. Minden reggel volt családi szentírás-tanulmányozás, családi ima, és hetente volt családi est is. Jártunk istentiszteletre, közösen vacsoráztunk, együtt nyaraltunk. A gyermekeink rendszeresen jártak templomba, hogy kereszteleseket végezzenek a halottakért, elvégezték az ifjúsági hitoktatást, ketten pedig missziót is szolgáltak.

Aztán felnőttként elkezdtek olyan ösvényekkel és elgondolásokkal kísérletezni, amelyek eltértek attól, amit mi tanítottunk nekik. A gyermekeink sorban egymás után felhagytak az egyházi részvétellel, és mostanra az öt gyermekünk közül már csak egy jár. Sok könnyet hullattunk a gyermekeink miatt, továbbá azon tűnődtünk, hogy vajon szülőkként kudarcot vallottunk-e, és hogy volt-e bármi, amit másképpen csinálhattunk volna.

Hosszú ideig fohászokdtunk az Úrhoz, hogy változtassa meg a szívüket, és az Úr végül megválaszolta az imáinkat. Csak éppen nem úgy, ahogy vártuk.

Ahelyett, hogy egyszerűen megváltoztatta volna a gyermekeink szívét, megmutatta nekünk, hogy a saját szívünk megváltoztatásával kell kezdenünk. Eszünkbe juttatta, hogy bár a szülők fontos szerepet játszanak gyermekeik tanításában, a Szabadítójuk és Bírójuk Jézus Krisztus.

Abbéli eltökéltségemben, hogy megmentsem a gyermekeimet, órákat töltöttem imádkozással, a szentírásaim olvasásával és templomlátogatással, azt feltételezve, hogy ha megteszek mindent, ami helyes, akkor jogosulttá válok Isten közbeavatkozására – mintha a tetteim valahogy azt eredményezhetnék, hogy Isten felülírja az önrendelkezésüket, és arra kényszeríti őket, hogy ugyanúgy higgyenek, ahogy én.

A férjemmel együtt nagyon erősen meg akartuk menteni őket, de a megmentésnek ez a válfaja inkább kioktatásnak, nyaggatásnak és a választásaik látványos elutasításának tűnt, ami végső soron viszályokhoz vezetett. Rájöttünk, hogy minél kétségbeesettebben akartuk visszahozni a gyermekeinket, annál inkább eltaszítottuk őket. Minél erősebben



érezkelték az ítélkezésünket és a csalódottságunkat, annál jobban kerültek bennünket.

Az imáim megváltoztak: immár azért fohászok, hogy a saját szívem változzon meg. Rájöttem, hogy a gyermekeim megváltozására irányuló vágyaim téves forrásból fakadtak. Több szeretetért imádkoztam. Azért is imádkoztam, hogy leküzdjem a szégyen és zavar érzését, amiért a családom egyáltalán nem hasonlított azokra a tökéletes családokra, akiket a barátaim közösségimédia-oldalain – a gyermekeik templomi házasságkötésének vagy az unokáik keresztlőjének fényképein – láttam.

Amint a Szabadítóhoz fordultam gyógyulásért, a szívem elkezdett meglágyulni a gyermekeim iránt. Rájöttem, hogy ahhoz, hogy úgy szeressem őket, ahogy Ő szereti őket, változtatnom kell pár dolgon. Számára a szeretet nem egy módszer, hanem minden cselekedetének mozgatórugója. Azt mondta, hogy nem tett semmit, „ami ne a világ javára lenne; mert szereti a világot” (2 Nefi 26:24).

Amikor bízni tudtam abban, hogy a Szabadító képes elvégezni a munkáját (lásd 2 Nefi 27:20), akkor képessé váltam a gyermekeim iránti szeretetemre összpontosítani, a szabadításukat pedig az Úrra bízni. Ez nem azt jelenti, hogy feladtam a megsegítésükre irányuló erőfeszítéseimet, de amikor az irántuk való szeretet lett a hajtóerő a velük való érintkezéseimben, az megváltoztatta azt, *ahogy* érintkeztem velük.

Elkezdtem más megvilágításban látni őket. Elkezdtem az erősségeikre és a tehetségeikre összpontosítani, és elkezdtem észrevenni, mennyire szeretetteljes, nagylelkű, értelmes és jóra való emberek.

A férjemmel többet figyeltünk és kevesebbet beszélünk. Az életükről és az érdeklődési körükről kérdeztük őket. Ítékezés helyett kíváncsisággal fordultunk feléjük. Bírálat és csalódottság helyett a szeretetünknek adtunk hangot, és a gyermekeink érezték, hogy őszintén tesszük.

Nekem ez segített

ima

fohász azért, hogy megváltozzon a szívem



szemléletváltás

más megvilágításban látni a gyermekeimet

szeretet

ne csak beszélj, figyelj is



bizalom

az én erőfeszítéseim és Istenéi kiegészítik egymást

Az otthonunk olyan helyé vált, ahol szeretetet és elfogadást érezhettek. Attól fogva már nem titkolóztak előttünk, és őszintén és nyíltan kezdtek beszélni arról, hogy mi zajlik az életükben. Közelebb kerülünk egymáshoz.

A családuink még mindig egy befejezetlen mű, de a gyermekeink örömmel járnak hozzánk és töltenek el velünk időt. Biztonságban érzik magukat a társaságunkban, és reményeim szerint a szeretetünkön keresztül érezhetik Isten irántuk való szeretetét is. Nem tudom, hogy vissza fognak-e térni ebben az életben a gyermekkorukban tanultakhoz, de azt tudom, hogy a Szabadító kezében vannak. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Félretették megpróbáltatásaikat

Írta: Natalie Jones, USA, Utah

Aznap Kendra, Brent és Tyson a krisztusi szolgálattétel igazi példái voltak.

Az életben mindannyian átélünk hullámhegyeket és hullámvölgyeket, de 2013 különösen nehéz év volt a családnk számára. Sok váratlan és költséges javításba futottunk bele a ház és az autó kapcsán. A férjem, Ryan, elvesztette a munkáját, a legkisebb fiunk születésénél pedig olyan komplikációk léptek fel, melyek miatt néhány hetet az újszülött intenzív osztályon kellett töltenie. Emellett szülés utáni depresszióval is küszködtem. Ezek a körülmények, valamint az, hogy négy kisgyermek szülei voltunk, anyagilag és érzelmi-
leg is megterhelő volt számunkra.

Ryan új munkát talált, de rengeteg dolgozott, és olykor hetekre

elutazott. Az ötéves fiunk, Wesley, szorongani kezdett, amiért az apukája ilyen gyakran volt távol. Rendszeresen felriadt éjszaka, mert rémálmai voltak.

A rokonaink segítettek nekem, ahol tudtak, de a legtöbbször még így is kimerültem és magányosnak éreztem magam. Tudtam, hogy Mennyei Atya szereti és ismeri a családomat, mégis úgy éreztem, hogy összecsapnak felettünk a hullámok.

Az egyik délután, amikor Ryan ismét üzleti úton volt, én pedig a gyerekeket vittem haza az iskolából, kétségbeesetten imádkoztam segítségért. Aznap este bekopogott a szomszédom, Kendra. Ismerte a helyzetünket,

és megkérdezte, hogy vagyok. Nem akartam panaszkodni neki, segítséget pedig biztosan nem tőle akartam kérni. A férje, Brent, akkor már négy éve küzdött a rákkal.

Azt mondtam, hogy megvagyok, de ő ismét őszintén rákérdezett. Könnyes szemmel beszámoltam neki a küszködéseimről. Amikor Wesley szorongásáról és rémálmairól beszéltem, megkérdezte, hogy szeretném-e, hogy Brent adjon neki egy áldást.

Nem sokkal később Kendra, Brent, és a legidősebb fiuk, Tyson állt az ajtóban, vasárnapi ruhában. Brent le volt gyengülve. Láttam, hogy minden erejét felemésztette a házunkig tartó séta. Adott egy áldást Wesley-nek, Tyson pedig nekem adott áldást.

Aznap Kendra, Brent és Tyson a krisztusi szolgálattétel igazi példái voltak. Félretették a saját megpróbáltatásaikat, hogy őszinte szeretetet és együttérzést tanúsítsanak irántunk. Áldottnak éreztem magam, amiért Mennyei Atya ilyen gyengéd módon válaszolta meg az imámat. Brent két héttel később elhunyt.

Akkor, azon a napon, a papság igazlelkű gyakorlása révén Brent Isten tanújaként állt az otthonunkban (lásd Móziás 18:9). Szentséges számomra az, hogy földi élete egyik utolsó cselekedete a családnknak nyújtott szolgálattétele volt. ■



A bátor repülő

Írta: Wayne L. Bell, USA, Dél-Dakota

Senki nem vette a bátorságot, hogy feleljen a kiképzőnek, de meglepő módon az egyik fiatalember mégis jelentkezett.

Sok évvel ezelőtt beléptem az Amerikai Egyesült Államok Légieréjéhez, hogy a hazámat szolgáljam. Hamarosan már Texasban voltam, az egyik kiképzőtáborban. Lassan vánszorogtak a hetek, miközben ki kellett állnom mindazt, amiben az embernek egy kiképzőtáborban általában része van.

Az egyik nap egy nagy közös gyűlésen vettem részt mintegy 200 másik repülőssel, akik hozzám hasonlóan szintén kiképzésen voltak ott. A gyűlés azzal indult, hogy az egyik kiképzőnk – aki rendszeresen hangosan és durván káromkodott – elkiáltotta magát: „Van valakinek bármi kifogása az ellen, ahogy én itt a dolgokat intézem?”

Természetesen senki nem vette a bátorságot, hogy válaszoljon, de meglepő módon egy fiatalember mégis jelentkezett.

„Repülő! Álljon fel! – kiáltott rá az oktató. – Mi ellen van kifogása?”

Mindannyian feszülten figyeltük a fiatalember hangos és határozott válaszát: „Kifogásom van az ellen, ahogy a Szabadítóm nevét a szájára veszi, uram! Bántja a lelkemet. Kérem, hagyja abba!”

A teremben néma csend lett. Az oktató rámeredt, majd megkérdezte, milyen felekezethez tartozik. A bátor repülő büszkén mondta: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok.”

Az oktató megköszönte neki, amiért bátran felszólt, majd folytatódott a gyűlés. Ez a cselekedet óriási hatással volt rám. Gyakran gondoltam arra,

bátor repülő és a kiképzőtáborban történtek. A feleségemmel együtt találkoztunk a misszionáriusokkal, és hamarosan megkeresztelkedtünk.



hogy bárcsak olyan bátor lennék, mint ez a repülő.

A kiképzőtábor és az egészségügyi képzés elvégzését követően egy coloradói légitámaszponton helyeztek. Egy nap levelet kaptam a legidősebb bátyámtól, aki a Fülöpszigeteken állomásozott. Nagyjából egy évvel előttem lépett be a Légierőbe. Elmondta, hogy csatlakozott az egyházhoz, és azt szeretné, ha én is találkoznék a misszionáriusokkal. Azonnal eszembe jutott a

Néhány hónappal később megkértem a misszionáriusokat, hogy az öcsémhez is menjenek el. Ő és a felesége is megkeresztelkedett. Ma már a testvéreimnek és nekem is nagy családuknak van, sok unokával. Mindannyian szeretjük az Urat és az Ő egyházát.

Nem tudom, hogy hívták azt a bátor repülőt. Soha többé nem találkoztam vele, de örökre hálás leszek, amiért volt bátorsága kiállni azért, amiben hitt. ■

Ígéret és várakozás

Írta: Juana Moreno de Ruiz, Mexikó, Sonora

A lányom elhatárolódott az egyháztól, de tudom, hogy meg fogja áldani őt mindaz, amit az evangéliumról tanult.

Három hónappal a 21. születésnapom előtt keresztelkedtem meg a nővéremmel, az édesanyámmal és a nyolcéves unokaöcsémrel együtt. Az évek során minden kihívás ellenére szorosan kapaszkodtunk az evangéliumba.

Amikor a férjemmel összeházasodtunk, eltökéltük, hogy tevékenyek maradjunk az egyházban. Ahogy a gyerekeink sorra megszülettek, igyekeztünk jó szülők lenni, és tanítani az evangéliumot az otthonunkban.

Egy nap egy konferencián vettem részt az egyéves lányunkkal. A konferencián egy területi hetvenes beszélt a szülők azon felelősségéről, hogy a gyermekeiknek tanítsák az evangéliumot. Majd tett egy ígéretet, amely hatalmas

benyomást tett rám. Ezt mondta: „Ha mindent megtettetek az evangélium tanításáért, és ezek után valamelyik gyermeketek elhagyja az egyházat, ő akkor is áldott lesz mindannak az emlékezete miatt, amit otthon megtapasztalt.”

Ennek a területi hetvenesnek a szavai reménnyel töltöttek el, mert voltak olyan unokahúgaim és unokaöcsém, akik elhagyták az egyházat. Évekkel később a lányom – ugyanaz, akit egyévesen a karomban tartottam a konferencián – hagyta el az egyházat, amikor 17 éves lett. Megismert valakit, aki nem az evangélium talaján állt,

és összeházasodtak. Attól fogva soha többé nem ment istentiszteletre.

Ez nagy fájdalmat okozott nekem. Folyamatosan azt kérdezgettem magamtól, hogy mit rontottunk el. Az apja is és én is mindig igyekeztünk betartani a parancsolatokat

és szolgálni az egyházban. Szeretjük a gyermekeinket, és a legjobbat akarjuk nekik. A könnyek és kérdések hosszú éveken át tartó sora után végül arra a következtetésre jutottunk, hogy a gyermekek növekednek, gyakorolják az önrendelkezésüket, és nem mindig hisznek mindabban, amit otthon tanultak.

Sajnos a lányom házassága tönkrement, de ennek ellenére sem szeretne visszatérni az egyházba. Nem tehetek mást, mint hogy felidézem az ígéretet, miszerint emlékezni fog az otthon tanultakra, és azoknak

köszönhetően áldásokban lesz része.

Továbbra is imádkozom a lányoméért. Teljes szívemből szeretem, és fájó azt látni, hogy eltávolodott az egyháztól. Ugyanakkor azt is tudom, hogy a saját tökéletlenségeim ellenére is helyes és igaz mindaz, amit tanítottam neki. Tudom, hogy Mennyei Atya igazságos és szeretetteljes, és meghallgatja az imánkat. Minden kétséget kizáróan tudom a szívemben, hogy ha megteszem a saját részemet, akkor Ő meg fogja válaszolni azokat abban a pillanatban, amelyet jónak tart. ■



„Ki ütötte el a fiamat?!“

Írta: Sandra Beatty, Kanada, Ontario

Már láttam magamat, ahogy ráordítok az illetőre, aki elütötte a fiamat – aztán megláttam a sofőrt.

Éppen kitettem a lányomat az egyik barátja házánál, amikor felhívott a férjem, Jonathan. Elmondta, hogy a 11 éves fiunkat, Aident, elütötte egy autó, miközben épp át akartak menni az úton.

A sofőr pont Jonathan orra előtt kanyarodott balra, és nem vette észre a kerékpárján közlekedő Aident. Az autó telibe kapta a bicikli elejét. Aiden a kormányt markolva a levegőbe repült, majd az autó oldalába ütötte a fejét, ahogy földet ért. Végül az útestre esett, a kerékpárja pedig órá. Szerencsére viselt sisakot. A sofőr és mások is megálltak segíteni, miközben Jonathan hívott egy mentőt.

A gondolataim és az érzelmeim örülten kavarogni kezdtek. Teljes sebességgel igyekeztem a kereszteződés felé, ahol a baleset történt, azt remélve, hogy még ott találok a mentőt, és Aiden mellett lehetek.

Az agyam azon pörgött, hogyan fogom lekapni a sofőrt a tíz körméről. „Mi a fenét gondolhatott ez a sofőr? – gondoltam magamban. – Részeg volt? Éppen telefonált?” Dühös voltam és a feldúltnál is feldúltabb. Fogalmam sem volt, milyen súlyos lehet Aiden sérülése.

Mire odaértem, a mentő már elment. Csak néhány rendőrautó és egy út szélén parkoló autó maradt a helyszínen. Az autó mellett egy nagyon szomorú nő állt.

Odamentem és megkérdeztem:

„Látta, hogy ki ütötte el a fiamat?”

„Én voltam” – felelte halkán.

Előzőleg már láttam magamat, ahogy ráordítok arra a gondatlan illetőre, aki elütötte a fiamat, de amikor megláttam a sofőrt, az ellenséges érzés elpárolgott. Azon kaptam magam, hogy sírok és átölelem. Ő bocsánatot kért, én pedig azt mondtam neki, hogy minden rendben lesz. Később megtudtam, hogy Aiden is pont ugyanezt mondta neki, mielőtt megérkeztek a rendőrök. Aiden végül megúsza néhány horzsolással és zúzódással.

Hálás vagyok azért, hogy ebben a sarkalatos pillanatban a szerető Mennyei Atyánk megáldott engem az ahhoz szükséges erővel, hogy gyűlölet helyett megbocsátással tudjak reagálni, még ha nem is kértem ezt Tőle. Tudom, hogy Ő tisztában van azzal, mi történik velünk, és mindig segítséget nyújt nekünk. ■





Alma 23–29

JÚNIUS 29. – JÚLIUS 5.

Megtérésüket követően a hithű lámániták új nevet kívántak, amellyel megkülönböztethetik magukat más lámánitáktól, és amely a Jézus Krisztushoz való megtérésüket jelképezi. Anti-nefi-lehitáknak nevezték el magukat (lásd Alma 23:16–17). Ma azzal különböztetjük meg magunkat, hogy Jézus Krisztus nevét vesszük magunkra.

BESZÉLGETÉS

Miként ösztönöz téged Krisztus nevének magad-
ra vétele a mindennapi
gondolataidban és cseleke-
deteidben arra, hogy jobb
tanítványa légy?

Mi a jelentősége egy névnek?



Megtérésünk jelképe

Amikor megkeresztelkedünk, szövetséget kötünk, miszerint magunkra vesszük Krisztus nevét. Minden alkalommal, amikor vesszünk az úrvacsorából, megújítjuk ezt a szövetséget. Minek az emlékezetben tartására és megtételére kötünk szövetséget, amikor magunkra vesszük az Ő nevét? (Lásd Móziás 18:8–9; Tan és szövetségek 20:77.)



Krisztus egy tanúja

Az apostoloknak „Krisztus neve különleges tanúinak [kell lenniük] az egész világon” (Tan és szövetségek 107:23). Mi is lehetünk Krisztus tanúi. Hogyan állhatsz a próféta és az apostolok mellett, hogy te is Krisztus nevének tanúja légy a körülötted lévők számára?



A hatalom forrása

Russell M. Nelson elnök nemrégiben arra kérte bennünket, hogy az egyházat a helyes néven, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának nevezzük. Megígérte, hogy hatalom árad ki a szentekre, amikor így teszünk (lásd Az egyház helyes neve. *Liahóna*, 2018. nov. 89.). Miket tehetsz azért, hogy jobbá válj az egyház helyes nevének használatában, és hogy másoknak is segíts ebben?



Alma 30–31

JÚLIUS 6–12.

Hogyan állhatunk ellen a hamis tanításoknak?

Korihór egy antikrisztus volt, aki prédikált „azon próféciaik ellen, melyeket a próféták Krisztus eljövetelét illetően mondtak” (Alma 30:6). Egyéb hazugságokat is prédikált, „sokak szívét vezetve félre” (Alma 30:18).

Bár ennek már több mint 2000 éve, sokan ma is hasonló dolgokat prédikálnak. Mit tehetünk azért, hogy felvértezzük magunkat napjaink hamis tanításaival szemben?

▶ Saját bizonyosságra tehetünk szert

Korihór azt tanította az embereknek, „hogy nem lesz Krisztus”, és „nem lehet engesztelést hozni”, valamint tagadta Isten létét is (lásd Alma 30:12, 17, 28).

Honnan tudhatjuk, hogy Isten és Jézus Krisztus él? Milyen szentírások és személyes élmények erősítették meg a Róluk való bizonyosságodat?

▶ Támaszkodhatunk kinyilatkoztatásra

Korihór tagadta a prófétálás és kinyilatkoztatás lelkét. Arról próbálta meggyőzni az embereket, hogy „senki sem tudhat semmi olyat, ami eljövendő”, és „nem tudhattok olyan dolgokról, melyeket nem láttok” (Alma 30:13, 15).

Mi a prófétákra és az apostolokra tekinthetünk, hogy megkapjuk Istennek a mi időnkre vonatkozó szavát. Hogyan véd meg téged a hamis tanításokkal szemben, ha követed a prófétát?

▶ Emlékezhethetünk arra, hogy az igazság az igazság

Korihór azt mondta az embereknek, hogy semmiképpen sem tudhatják, mi igaz (lásd Alma 30:24), ám Russell M. Nelson elnök ezt tanította: „Egyes dolgok egyszerűen igazak.

[A]z igazság azokon a törvényeken alapszik, melyeket Isten állított fel. [...] Mindegyikünk életében működnek és

hatással vannak rá örökkévaló törvények, akár hiszünk bennük, akár nem” (“The Love and Laws of God” [Brigham Young University devotional, Sept. 17, 2019], speeches. byu.edu). Hogyan fedezhetjük fel Isten igazságait, és ezek hogyan áldják meg az életünket?



BESZÉLGETÉS

Kik tanítanak napjainkban hazugságokat? Milyen üzeneteket hangoztatnak? Mit adott nekünk Isten, hogy ellen tudjunk állni a hazugságoknak, és megismerjük az igazságot?



Alma 32–35

JÚLIUS 13–19.



Miután Alma egy maghoz hasonlítottta Isten igéjét (lásd Alma 32:28–43), az emberek megkérdezték tőle, hogyan kell elültetni a magot. Alma Mózes és a rézkígyó történetét hozta fel a 4 Mózes 21. fejezetéből a hittel való cselekvés példájaként (lásd Alma 33:19–23).

BESZÉLGETÉS

Az izráelitáknak mindössze oda kellett nézniük ahhoz, hogy meggyógyuljanak. Mely evangéliumi tantételek tűnnek ugyanilyen könnyűnek? Milyen hozzáállás vagy viselkedés tart bennünket időnként vissza attól, hogy egyszerű evangéliumi tantételek szerint éljünk?

Miként tekinthetsz a Szabadítóra a naponta átélt dolgokban?

Miért meséli el Alma Mózes és a rézkígyó történetét?

Krisztus előképe

Az előkép bármi olyan, ami egy jövőbeni tárgyat vagy személyt jelképez, illetve vetít előre. Amikor az izráelitákat megmárták a mérges kígyók, Mózes a magasba emelte a rézkígyót, amely Krisztus egyik előképévé vált. Mindenki, aki hittel cselekedve rátekintett, meggyógyult. Éppen úgy, ahogy mindenki meggyógyul lelkileg, aki a Jézus Krisztusba vetett hite szerint cselekszik.

Egyesek megkeményítették a szívüket

Bármennyire egyszerű is odatekinteni, egyesek megkeményítették a szívüket, és elutasították, hogy így tegyenek. Ők belehaltak a kígyómárásba. Vajon miért nem néztek fel? (Lásd Alma 33:20.) Mit taníthat ez nekünk a hitről és a hitetlenségről?

Te vajon meg fogsz gyógyulni?

Ha meggyógyulhatnál egy olyan egyszerű cselekedettől, mint az, hogy odanézel, te is megtennéd, nem igaz? Alma is felteszi ezt a kérdést, és arra hív bennünket, hogy tekintsünk a Szabadítóra azáltal, hogy hiszünk Benne (lásd Alma 33:21–22).



Alma 36–38

JÚLIUS 20–26.

Miként változtatja a bűnbánat a bánatot örömmé?

Alma elmesélte a megtérési élményét a fiának, Hélamánnak. Elmondta neki, hogy „örök gyötrellem kínozza” minden bűne és gonoszsága miatt (Alma 36:12–13). Milyen érzéseid vannak, amikor egy bűn miatt büntudatosod van?

Istentől születve

Három napi belső gyöttrődés után Almában felötlött egy gondolat, amely enyhítette az általa érzett gyötrelmeket (lásd Alma 36:19). Bizonyosságot tett arról, hogy „Istentől szület[ett]” (Alma 36:23). Mi volt az a gondolat, amely oda vezetett, hogy Alma végül Istentől született? (Lásd 18. vers.)

Nagy bánat után öröm

Alma nagyon bánkódott a bűnei miatt, ám amikor eszébe jutott, hogy Jézust szólítsa, a bánatot felváltotta a megbocsátás édes és átható öröme (lásd Alma 36:20).

BESZÉLGETÉS

Mit tehetsz azért, hogy folyamatosan bízz az Úrban és emlékezz az engesztelő áldozatára?

Hogyan vezethetsz több lelket bűnbánatra, hogy ők is nagy és örökkévaló örömet tapasztalhassanak meg?

Bízz Istenben!

Azzal, hogy felidézte Jézus Krisztus engesztelését, Alma megtanult bízni Istenben, és tudta, hogy majd felemel-tetik az utolsó napon (lásd Alma 36:3). Miként hozott neked örömet az, hogy a Szabadító engesztelésére emlékeztél és támaszkodtál?

Az azonos neműekhez vonzódom –

vajon visszafogadnak
az egyháztagok?

Írta: Bouke „Bob” S. Ecoma Verstege

A szerző megjegyzése: Azért osztom meg a történetemet, hogy a hálámat fejezzem ki azokért az egyházi vezetőkért és egyháztagokért, akik tárt karokkal fogadtak engem, segítettek ismét teljesen tevékenyé válnom, és akikkel Krisztus tanítványaiként együtt szolgáltunk.

2013. július 27-én, az Alzheimer-kórral vívott hosszú küzdelem után elhunyt az élettársam, akivel 25 éven át éltünk együtt. Jay Eldredge világhírű szívgyógyász volt. Fiatalon mindketten szolgáltunk missziót Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, ám később az azonos nemhez való vonzódásunk miatt elhatárolódtunk az egyháztól.

Bár Jay halála nem volt váratlan, mégis teljesen lesújtott. Összetört a szívem, elveszettnek és magányosnak éreztem magam.

Ahogy hazafelé vezettem a temetés megszervezése után, egyszer csak olyan erősen árasztott el a Lélek hatása, hogy le kellett húzódnom az út szélére. Tudtam, hogy az Úr szól hozzám és hív engem vissza magához, de ellenálltam. „Nem látod, hogy szenvedek? – mondtam hangosan. – Most nincs hozzá erőm, hogy visszamenjek az egyházba.”

Azonban minél jobban tiltakoztam, annál jobban vonzott magához a Lélek, és hívott, hogy térjek vissza az egyházba.





El fognak fogadni?

Nagyon komolyan tartottam attól, hogy visszatérjek az egyházba. Akkor már 25 éve nem jártam úrvacsorai gyűlésen. El fognak egyáltalán fogadni engem? Én el fogom fogadni őket? Mit fog mondani a püspök? Szorongtam és nyugtalankodtam, és továbbra is nyomasztott a gyász.

Azonban az evangéliumról való bizonyosságom az évek során egyszer sem ingott meg. Jay is és én is szerettük az egyházat és annak vezérlő elveit: a jószívűséget, az irgalmat és a megbocsátást. Tudtam, hogy Krisztus a Szabadítóm, és hogy az Ő egyháza Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza. Ezt azóta tudtam, hogy 14 évesen megtértem és megkeresztelkedtem. Eszem ágában sem volt hirtelen megtagadni ezt.

Miután végül összeszedtem a kellő bátorságot, felhívtam a New Jersey államban lévő Linwood Egyházközséget, hogy megtudjam, hánykor szokott kezdődni az úrvacsorai gyűlés.

Ahogy közeledett a vasárnap, az ellenség számos akadályt gördített az utamba, amelyek könnyen eltéríthettek volna a részvételtől. Nagyon hálás vagyok azért, hogy a Szentlélek kitartó volt!

Idegesen léptem be az épületbe, de az úrvacsorai gyűlésen felcsendülő nyitóhimnusz megerősített abban, hogy újból hazatértem. A Fel, szentek, fel! című himnusz (*Himnuszok*, 19. sz.) olyan erőteljesen hívta meg a Lelket, hogy könnyek csordultak végig az arcomon. Azonnal megértettem, hogy Mennyei Atya tud rólam és arról a mély szomorúságról, amelyet érzek.

Ez a himnusz az egyház afféle nem hivatalos hitvallásává vált, ám emellett a saját hitvallásommá is.

„Jöjjetek! – hívogat a himnusz angol szövege. – Tűnjön bár nehéznek az utatok, irgalom napja vár rátok.”



TELJES JOGÚ TAGOK

„Annál, aki betartja Krisztus evangéliumának szövetségét és normáit és tanításait – legyen bár érintett az azonos

nemhez való vonzódásban –, tényleg nem áll fenn semmilyen ok, amiért ne lehetne az egyházban teljes mértékben részt vevő [vagy] teljes jogú tag, aki elhívásokkal rendelkezik és beszédet mond, és belép a templomba és ott szolgál. Valamint minden más, az egyháztagságból fakadó lehetőség és áldás is elérhető lesz számára.”

D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: „LGBT People Who Live God’s Laws Can Fully Participate in the Church” (rövidfilm, angolul), . ChurchofJesusChrist.org/topics/gay.

Az utam *tényleg* nehéz volt. Ám az irgalom *valóban* ott várt rám, ahogy meg lett ígérve.

Darren Bird püspök, ahogy az egyházköz-ség többi tagja is, csodás és szívélyes volt. Elfogadtak fivérükként Krisztusban.

Krisztus által megbékélni Istennel

Azonban a Fel, szentek, fel! szövege mélyebb értelmet is nyert számomra, mert azt éreztem, hogy általa Mennyei Atya a követendő utat mutatja nekem.

*Megtaláljuk a helyet, melyet Isten nekünk készített,
A messzi nyugaton,
Hol többé már senki nem bánt vagy fenyeget;
Ott a szentek áldottak lesznek.*

Nyugatra mentem és vettem egy házat az arizonai Fountain Hillsben, ahol aztán megismertem Jerry Olson püspököt. Kértem, hogy találkozzunk, és amikor kezet fogtunk, a Lélektől azt a benyomást kaptam, hogy ez az ember fog segíteni nekem, hogy ismét teljesen tevékennyé váljak az egyházban.

Ahogy elkezdtem találkozgatni a püspökkel, és ráléptem a Mennyei Atyával való

megbékélésnek erre az útjára, számos lelki csodának váltam tanújává. Őszinte voltam a püspökkel, ő pedig hálás volt ezért. Elmondta, hogy ez segített neki jobban megérteni, hogy honnan indultam és hol tartok az Istennel való kapcsolatomban. Szeretetteljesen elárulta azt is, hogy ez az első alkalom, amikor olyasvalakinek nyújthatom szolgálattételt, aki azonos neműek iránti vonzalmat érez, ezért türelmet és elnézést kért tőlem, ha ennek során valami olyat mondana vagy tenne, amivel megbánthat.

Megköszöntem az őszinteségét, és így feleltem: „Hát, ez nekem is az első alkalom. Együtt fogunk tanulni.”

Így kezdődött hát egy csodás utazás és barátság.

Hamarosan készen állt a cselekvési tervem arra, hogy miként váljak ismét egyháztaggá. Hálás szívvel fogadtam a szeretetteljes és imádságos tanácsokat, és belevágtam.

Vigasz a templomban

Később – e tanácsokat követve és keményen dolgozva azon, hogy közelebb kerüljek Krisztushoz – sor került a papsági hivatalom és a templomi áldásaim visszaállítására, és elfogadtam egy szolgálatra szóló elhívást az elderek kvórumában. Amikor a szent templomban Mennyei Atyával tanácskoztam, Ő megmutatta nekem, hogy milyen nagyon szereti minden gyermekét. Vigaszt éreztem és egy mélységes vágyat arra, hogy a kedvében járjak.

Hónapokkal később elhívtak egy új püspököt, akivel szintén szeretetteljes barátságot alakítottam ki. Larry Redford tisztában volt a helyzetemmel, és értékelte az elderek kvórumában végzett szolgálatomat,



melyről azt mondta, hogy nemcsak a kvórum, hanem – ami ennél is fontosabb – Isten iránti szeretettel és odaadással szolgáltam. A kedves szavai és a bátorítása segített azt érezni, hogy az Úr és a szenttársaim egyaránt elégedettek a szolgálatommal.

Jelenleg egyházközségi írnokként szolgállok hithűen.

Megismerni önmagam

Azonos nemhez való vonzódással az egyház tevékeny tagjának lenni gyakran nem könnyű. Amikor azonban minden hitemet és bizalmamat Istenbe helyezem, érzem, ahogy megerősít engem. Bizonyára lesznek bírálók, akik azt mondják majd, hogy nem vagyok hű önmagamhoz, vagy hogy cserben hagyom az LMBT+-közösséget.

Megértem a bosszankodásukat, és nyilván nem rendelkezem minden válasszal. Csakis a saját tapasztalatomról tudok beszélni. Ez a tapasztalat pedig megtanította nekem a következőt: Mennyei Atya fia, Isten gyermeke vagyok. Ez az egyetlen címke, amely számít nekem. Ebből következően igyekszem nem hagyni, hogy a világ címkéi határozzanak meg engem. Attól félek, hogy ez korlátozná a bennem rejlő lehetőségeket és az örökkévaló fejlődésemet.

Sátán nagyon okos. Tudja, hogy ha felcímkéz minket, azzal közösségként és egyházként is meg tud osztani bennünket.

Ebből a szemszögből tekintve, az általam hozott döntések alapja nem az azonos nemhez való vonzódásom, hanem az, hogy miként legyek Krisztus igaz tanítványa az azonos nemhez való vonzódás *mellett* is. Ahogy Nefi mondta:

„Ó Uram, tebenned bízom, és tebenned bízom mindörökké. Nem test karjába helyezem bizalmamat.

[T]udom, hogy Isten készségesen ad annak, aki kér. Igen, Istenem ad nekem, ha nem helytelenül kérem; tehát hozzád emelem fel hangom; igen, tehozzád fohászokodom, Istenem, igazlelkűségem kősziklája. Íme, hangom örökre hozzád emelkedik; én kősziklám és örökkévaló Istenem” (2 Nefi 4:34–35).

Szenttársaim szeretete

A visszatérésem során mindvégig éreztem a vezetőim és a szenttársaim szeretetteljes társaságát, beleértve a tevékeny vagy kevésbé tevékeny LMBT+ egyháztagokét is. Olyan helyre letem, ahol ki tudtam bontakozni. Megtaláltam köztük azokat a krisztusi tulajdonságokat, amelyeket mindig is a vallásom részének tartottam: az irgalmat, az együttérzést, a megértést és mindenekfelett a szeretetet.

Miközben a Szabadítómmal ezen az ösvényen küzdöttem magam előre, megnyugvást és békességet éreztem, amikor Hozzá fordultam, mert tudtam, hogy nem járok egyedül. Mellettem volt több püspök is.

A kvórumom tagjai. Az egyházközségben lévő nővérek. Még egy fiatal férfi is volt, aki megkérdezte, hogy lennék-e én az, aki elrendeli őt papnak. A kedves felkérése mélyen megérintett. Olyan embert látott bennem, aki viseli Isten papságát, és aki képes ezt a papságot mások szolgálatában gyakorolni.

Ezek az alkalmak a szenttársaimmal közös szolgálatra és hódolatra felemeltek engem és segítettek – azzal a sok áldással együtt, melyeket az Úrtól kaptam – megtapasztalni azt a szeretetet, megértést és elfogadást, melyre szükségem volt.

A Szabadító ezt mondta: „Nem hagyok titeket gyámolítatlanul; eljövök ti hozzátok” (vö. János 14:18). Ezek igaz szavak. Gyámolításra volt szükségem, Ő pedig eljött és olyan bőszégesen részesített benne, ahogy azt el sem tudtam képzelni. ■



AZ EVANGÉLIUM SÁTRA

„Az evangélium sátra valóban elég nagy mindenkinek, aki az Urat vágyik követni. Amikor valaki ezzel ellentéteset állít vagy érez, akkor Bob Verstege jut eszembe, és azt szeretném, hogy találkozzanak és szolgáljanak vele. Verstege fivér az élő példája annak, hogy mire képes Jézus Krisztus engesztelése, amikor cselekvésre váltják. Püspökként napi szinten felemel, tanít és bátorít engem ez az alázatos férfi.”

Larry Radford püspök, Scottsdale Arizona Északi Cövek, Fountain Hills Egyházközség

Fiatal felnőtteknek

Ebben a rovatban

46 **Miért akarta Mennyei Atya, hogy továbbtanuljak?**

Írta: Gloria Cornelio

50 **Van egyvalami a jövőmben, amiről én dönthetek**

Írta: Laura Campaner

Nyomatásban nem jelenik meg

Mi kell ahhoz, hogy elnyerjük az igazlelkű vágyainkat?

Írta: Marc Deo Dela Cruz

Takarékoskodás: hogyan, miért, mikor és hol?

Öt biztos dolog egy bizonytalan világban

Írta: Meg Yost

Itt találod meg ezeket a cikkeket, valamint további tartalmakat:

- A liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon
- A **Heti FF** rovatban (az Evangéliumi könyvtár Fiatal felnőtteknek szóló részében)

Hittel nézni szembe a bizonytalan jövővel

Tervező típus vagyok. Szeretem tudni, mire számítsak minden egyes nap, hogy felkészülhessek rá. De **hogyan készüljek fel a jövőre**, amikor az olyan távoli és bizonytalan?

Az élet hosszú. Olyan sok van még belőle! Olyan sok minden történhet! Olyan sok mindent tehetek! **A sok lehetőség olykor megterhelő tud lenni.**

Annyi minden van, amit szeretnék: házastársat, jó állást, külföldön élni, macskát tartani, regényt írni, oroszul tanulni... Viszont azzal is tisztában vagyok, hogy a kívánságok és a célkitűzések változni szoktak. Átalakul a fontossági sorrend.

Egyetlen dolog van, ami soha nem veszíthet a fontosságából, ez pedig az **Isten és az Ő terve iránti elköteleződésünk**. Az Ő előrelátásával **képesek vagyunk eligazodni egy olyan jövőben**, amely tele van kérdésekkel, ugyanis Ő segíteni fog rálelni a válaszokra, lépésről lépésre. Csak annyit kell tennünk, hogy minden egyes lépésnél a tőlünk telhető legjobb választjuk.

Ebben a rovatban fiatal felnőttek mesélnek a személyes tapasztalataikról azzal kapcsolatban, hogy miként tervezik meg a jövőjüket Mennyei Atya segítségével, valamint **miként haladnak előre hittel**, amikor ilyen sok bizonytalanság leselkedik rájuk.

Amikor a jövőről van szó, rengeteg a kérdőjel, ám ez csak azt jelenti, hogy **rengeteg a lehetőség**. Bennünk is rejlik lehetőség – isteni lehetőség arra, hogy olyanná váljunk, mint Mennyei Atyánk és a Fia, Jézus Krisztus.

Ez pedig dicsőséges jövőt vetít előre számunkra.

Meg

Meg Yost

Oszd meg a te történetedet!

Neked is van olyan élményed, amelyet megosztanál? Vagy vannak bizonyos témák, amelyekről olvasni szeretnél? Ha igen, akkor írd meg nekünk! A cikkeidet vagy visszajelzésedet a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon küldheted be.



Miért akarta Mennyei Atya, hogy továbbtanuljak?

Mindegy, milyen igazlelkű vágyaid vannak, Mennyei Atya utat fog biztosítani ahhoz, hogy elérd őket.

Írta: Gloria Cornelio

Kicsi korom óta mindig is azt akartam, hogy büszke legyen rám Mennyei Atyám, illetve a jelenlegi és a leendő családom. El akartam végezni minden elvégezhető iskolát, hogy fejlődjek és jobbá tegyem az életemet.

A hazámban, Peruban, nagyon drága a minőségi oktatás, néhol pedig teljesen elérhetetlen. A családomnak sem telt arra, hogy teljes mértékben támogatni tudja a tanulmányaimat. Azonban a szüleim megtanítottak engem arra, hogy ha keményen dolgozunk, szorgalmasak vagyunk, és Mennyei Atya segítségét kérjük, az segíthet nekünk abban, hogy az igazlelkű vágyaink valóra váljanak. Én pedig eldöntöttem, hogy keményen fogok dolgozni.

Az általános és középiskolában szorgalmasan tanultam, és évről évre egyre jobbá váltam. A középiskola után felvettek Peru legjobb egyetemére, és egy jó ösztöndíjat is kaptam. Amíg oda jártam, több szervezetnek is dolgoztam, többek között egy nemzetközi szervezet gyakornokaként is, ahol több lehetőségem adódott számos különböző projektet vezetni.

A gyakornoki idő alatt úgy éreztem, nagyszerű lehetőség lenne számomra, ha angol nyelven tanulhatnék tovább. Ezért úgy döntöttem, hogy átiratkozom a Brigham Young Egyetem, Idahóra. Félelmetes érzés volt, de tudtam, hogy Mennyei Atya segíteni fog nekem a célom elérésében – csupán bíznom kell Őbenne, és meg kell tennem a saját részemet.





Én voltam az első külföldi hallgató, aki alapdiplomát szerzett a BYU–Pathway programon keresztül.

Újratervezés

Úgy volt, hogy a BYU-Idahóra megyek, ám a jelentkezés során erős késztetést éreztem, hogy az átiratkozás előtt missziót szolgáljak. Így hát követtem Mennyei Atya akaratát, és elhívtak szolgálatra a perui Trujillóba. A hazatérésemkor azt terveztem, hogy visszamegyek a perui egyetemre, mert úgy éreztem, hogy ott hamarabb szerzem majd meg a diplomámat. Csakhogy kiderült, hogy visszavonták minden ösztöndíjamat, mert a misszió miatt több mint egy évre szüneteltettem a tanulmányaimat.

Ez lesújtott, és elveszett voltam. Nem tudtam, mit tegyek. Nem tudtam, miért éreztem késztetést arra, hogy missziót szolgáljak, ha ez azzal jár, hogy elveszítem az esélyemet a felsőfokú végzettségre.

Aztán egy nap eszembe jutott, hogy a misszióelnököm említette nekünk a BYU–Pathway Worldwide programot. Arra biztatott bennünket, hogy fejlesszük az angoltudásunkat, és a hazatérésünk után használjuk ki ezt a lehetőséget. Én pedig meg is tettem!

Részvétel a BYU–Pathway Worldwide programban

Tudtam, hogy nem lehetett véletlen, hogy a misszióelnököm megemlítette nekem a BYU–Pathwayt. Amikor elkezdtem a programot, még majdnem három órát kellett utaznom minden héten, hogy találkozjak a csoportommal. Sok áldozatot hoztam, de tudtam, hogy a képzettség megszerzése nekem és az Úrnak egyaránt fontos. Mindemellett ezek az áldozatok számos áldást is eredményeztek.

A BYU–Pathway Worldwide nyitotta meg előttem azokat a lehetőségeket, amelyeket kerestem. Hozzáférést biztosított egy megfizethető oktatáshoz, mellette dolgozhattam is, és a segítségével angol nyelven tanulhattam tovább. Mindezek során pedig nagyszerű barátokra leltem, akik arra buzdítottak, hogy legyek bátor, és dolgozzak tovább a céljaim eléréseért. Lelkileg erősebbnek érzem magam, és jobb tanítványa lettem Jézus Krisztusnak.

Amikor elvégeztem a BYU–Pathway Worldwide programot, én lettem az első külföldi hallgató, aki ezen keresztül alapdiplomát szerzett. A továbbtanulás bámulatos lehetőségeket biztosított számomra. Jelenleg az egyház Dél-Amerika Északnyugati Területénél vagyok jólléti és önellátási szakértő, valamint a BYU–Pathway programban vagyok önkéntes misszionárius Peruban. Hatalmas világosságot tapasztalok minden egyes hallgatóban, és éppen úgy az előrehaladásra biztatom őket, ahogy engem is biztattak

a barátaim az iskolában. Ezen utazás során ráébredtem arra, hogy Mennyei Atya minden megtett lépésemnél velem volt.

Mennyei Atya azt szeretné, hogy sikerrel járjunk

Az utazásom megerősítette az iskolázottságról meglévő bizonyosságomat. Az a tervem, hogy továbbra is minden egyes nap növekedni és tanulni fogok, amennyit csak tudok. Azért vagyunk a földön, hogy fejlődjünk, próbára tétessünk, növekedjünk, bebizonyítsuk az engedelmisségünket, és a Szabadítóra támaszkodva érdemessé váljunk visszatérni Mennyei Atyánkhoz. Isten számára „minden dolog lelki” – beleértve az oktatást is (lásd Tan és szövetségek 29:34). Minden tapasztalatunk és a földön megszerzett tudásunk segíteni fog abban, hogy hasonlóbbá váljunk a Szabadítónkhoz, és fel fog készíteni bennünket arra, hogy jobb döntéseket hozzunk, jobban szolgáljunk a világban, és jobb eszközök legyünk az Ő kezében.

Az iskolázottság módot ad arra, hogy tudásra tegyünk szert, majd pedig cselekedjünk; hogy kiálljunk azért, ami igaz és helyes; és hogy olyan életet éljünk, amelyet Mennyei Atya szán nekünk, vagyis örömteli életet.

Tudom, hogy Mennyei Atyánk megáldja az erőfeszítéseinket – különösen akkor, amikor az a szívünk vágya, hogy fejlődjünk és Őt, illetve az Ő gyermekeit szolgáljuk. Tudom, hogy amikor útmutatást ad a gyermekeinek, akkor „utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsol nekik” (1 Nefi 3:7). Azt akarja, hogy sikerrel járjunk!

Mindegyikünknek ki kellene használnia az összes olyan lehetőséget a továbbtanulásra és növekedésre, melyet az Úr az utunkba helyez, történjen az a BYU–Pathway-en vagy bármely egyéb oktatási lehetőségen keresztül. Ő szeret bennünket, és mindig iránymutatást fog mutatni nekünk. Azt szeretné, hogy minden tőlünk telhető megtanuljunk itt a földön. És azt is tudom, hogy nagy csodákban lehet részünk, amikor örömmel és szorgalmasan dolgozunk, és bízunk az Ő iránymutatásában. Tudom, mert megtapasztaltam. ■



Gloria Cornelio Peruból, Limából származik.

Szenvedélyesen dolgozik azon, hogy lehetségessé tegye a lehetetlent; hogy másokat szolgáljon és életet tegyen jobbá; hogy tanítson, és mindig annyit tanuljon, amennyit csak bír, különösképpen más kultúrákról.

A BYU–Pathway Worldwide programról további részletek itt: byupathway.org.



TANULÁS EGY JOBB JÖVŐÉRT

Fiatal felnőttek avatnak be abba, miként jelentette az oktatás a kulcsot ahhoz, hogy reménytelibben tekintsenek a jövőbe:

„Hondurasban születtem, és ott is nőttem fel; ez a lehetőségek országa, de egyúttal az emberpróbáló életkörülményeké is. Gyermekkoromban sok történetet hallottam arról, hogyan keresték mindig az őseim a lehetőségeket arra, hogy a következő nemzedéknek jobb legyen.

Hála a szüleim sokszori áldozathozatalának, a fivérémmel a lehető legjobb oktatásban részesültünk. Megtanultam, hogy a tanulmányok nem korlátozódnak a diploma megszerzésére. Az oktatás a mennyhez kapcsolódik.

Ha felkészülünk, nem fogunk félni. A tanulás Mennyei Atya parancsolata, és Ő megígérte nekünk, hogy amennyiben betartjuk a parancsolatait, akkor gyarapodni fogunk a földünkön (lásd 2 Nefi 1:20). Az oktatás segített nekem alkotni, növekedni, valamint felkészülni arra, hogy én legyek a legerősebb láncszem a nemzedékeim sorában, és lehetővé teszi, hogy másoknak is segítsek ugyanígy tenni.”

– Sara M. Barlow, Honduras, Tegucigalpa

„Az oktatás segített felismerem és kibogoznom a saját szerepemet és helyemet az emberiség családjában, ez pedig sok örömet ad nekem.”

– Keriata Kurene, Új-Zéland, Canterbury

„Az oktatásnak köszönhetően úgy érzem, hogy a leendő állásomban világosság lehetek ebben a világban és prédikálhatom az evangéliumot.”

– Claudio Acuña Thomas, Chile, Antofagasta

Van **egyvalami** a jövőmben, amiről *én* dönthetek

Írta: **Laura Campaner**

Egyre nehezebb volt nem venni tudomást arról a kis hangról a fejemben. Ott álltam 28 évesen, még mindig egyedül, és abban sem voltam biztos, hogy szakmailag mit szeretnék elérni, bár egyébként szülésznőként jó munkám volt. Úgy éreztem, mintha az életem minden területén sikertelen lennék. Kétkeltem az életemet érintő döntéseimben, és nem tudtam, merre menjek. Elveszettnek éreztem magam.

Egy nap, amikor különösen magam alatt voltam, felhívott egy barátom, akivel egy ideje már nem beszéltem. Amikor megkérdezte, hogy hogy vagyok, elmondtam neki, milyen érzéssel küszködöm. Végighallgatott, aztán azt kérdezte: „Értelek, de lelkileg hogy vagy?”

„Ja, úgy tökéletesen – vágtam rá azonnal. – Soha az életben nem éreztem magam közelebb Istenhez.”

Mire ő: „Akkor viszont semmi más miatt nem kell aggódnod.”

Bizalommal Isten tökéletes tervében

A beszélgetés óta két dologra jöttem rá. Az egyik, hogy mennyire hálás vagyok, amiért erős bizonyosságom van a visszaállított evangéliumról, a parancsolatok szerint tudok élni, és érzem a kapcsolatot a mennyyel.

A lelki önellátás nagyon fontos számomra, és még mindig tanulom, hogyan is nyissam meg a mennyeket a saját életemben. Minden reggel ima és szentírás-tanulmányozás – két olyan egyszerű dolog, amelyek érzésem szerint a legnagyobb hatással vannak arra a képességemre, hogy személyes kinyilatkoztatást kapjak. Akkor is erősebben érzem a kapcsolatot a mennyyel, amikor erőfeszítést teszek azért, hogy kedves legyek; hogy egészséges életet élve a Lélek mindig a társam lehessen; hogy betartsam a parancsolatokat; és hogy őszinte bűnbánatot tartsak.

A másik, amire rájöttem, hogy a barátom kérdésére adott válaszom nem volt teljesen pontos: habár úgy gondoltam, hogy



ILLUSZTRÁCIÓ: GETTY IMAGES

lelkileg „tökéletesen” vagyok, mégis több hitre volt szükségem és kevesebb aggodásra, és bíznom kellett abban, hogy Isten elintézi azokat a dolgokat, amelyek nem tőlem függenek.

Még ha az életem egyes területei nem is alakulnak olyan jól, ahogy én szeretném, akkor is tudom, hogy az a fontos, hogy hittel cselekedjek, és megmutassam Istennek, hogy az önrendelkezésemet jó döntésekre használok. Megtanultam, hogy amikor az élet nem az általam elvárt módon alakul, az azért van, hogy úgy tudjak okulni és növekedni, ahogy más helyzetben nem tudnék.

Soha nem gondoltam volna, hogy a 29. évemben járva azon kapom magam, hogy kételyeim vannak a munkámmal és az életem következő szakaszával kapcsolatban. De még mindezen ismeretlen dolgok mellett is maradéktalanul bízom abban, hogy Istennek tökéletes terve van számomra. Ő pontosan tudja, mire van szükségem, és mindig gondomat fogja viselni (lásd Máté 6:28–34). Pont úgy, ahogy azt L. Todd Budge elder a Hetvenektől tanította: „Bár ezt nehéz megérteni, különösen akkor, amikor erős ellenszélben vagyunk és viharos a tenger,

de megnyugvásra lelhetünk annak tudatában, hogy Isten az Ő végtelen jóságában mindig hazafelé hajt minket” (Következetes és kitartó bizalom. *Liahóna*, 2019. nov. 48.).

Több bizalom, kevesebb aggodalom

Egyes napokon az élet nagyon nehéznek tűnik, de amikor jobban belegondolok, tudom, hogy nincs miért aggódnom. Apránként rájöttem, hogy egy kicsit jobban kell bíznom Istenben, és egy kicsit kevesebbet kell aggódnom olyan dolgok miatt, amelyekről nem én döntök. Az egyetlen dolog, amelyről én döntök a jövőmmel kapcsolatban, az az, hogy bízom Istenben, és azon dolgozom, hogy mindennap közelebb kerüljek Őhöz.

Amikor elveszettnek érzem magam, ahhoz mindig elég a fény, hogy tegyek egy lépést az ismeretlenbe és továbbhaladjak. Ameddig hitet gyakorlok és megtartom a szövetségeimet, ameddig nem feledek a valódi kilételem Mennyei Szüleim lányaként, valamint újra és újra nekifutok, addig minden akkor és úgy fog történni, ahogy kell – és igazán csak ez számít. ■



Laura Campaner Dél-Franciaországban nőtt fel egy spanyol családban. Szülésznőként dolgozik, és mindig új kalandokat keres. Társaságkedvelő ember, akit lenyűgöznek a különböző kultúrák.

„...amikor erős ellenszélben vagyunk... megnyugvásra lelhetünk annak tudatában, hogy Isten az Ő végtelen jóságában mindig hazafelé hajt minket.”

– L. Todd Budge elder a Hetvenektől



Mindennél jobban szeretek sütni-főzni.

Péksütemények, édes sütemények, aprósütemények, húsos és rizses ételek – bármi! Órákat is szívesen tartok. Nagyon szeretem, amikor meghívnak tanítani egy Fiatal Nők osztályba.

Azért jöttem el az FSY-konferenciára, mert volt egy kérdés, amelyre választ akartam kapni. Kaptam egy ösztöndíjat, hogy főiskolára mehessek, de úgy érzem, hogy missziót kellene szolgálnom. Ha misszióba megyek, elveszítem az ösztöndíjat. Ha viszont maradok és tanítónak tanulok, akkor dolgozhatok is és egyúttal a tanulmányaimat is ki tudom fizetni. Az FSY alatt az egyik nővér a pátriárkai áldásáról beszélt. Most készülök arra, hogy megkapjam a sajátomat, és azt remélem, hogy akkor jobban fogom tudni, mi Mennyei Atya terve a számomra. Szeretem az ifjúsági programokat és az FSY-t, mert ezek megerősítik a fiatalokat. Mert az igazság az, hogy mindannyiunknak békességre van szüksége.

Miután megkereszteltek, egy ideig nem jártam istentiszteletre, aztán igen, majd megint nem. De az egyházközség tagjai meglátogattak és hívtak, hogy térjek vissza. Elmondták, hogy hiányzom az egyházból és az egyháztagnak, és szükség van rám. Úgy döntöttem, hogy visszatérek, és azóta tevékeny maradtam. Rájöttem, milyen nagy szükségem van az egyházra. Imádkozhatok Mennyei Atyához, és jó érzésem lehet, és érezhetem a Lelket. Úgyhogy itt vagyok!

Adriana T. (bal szélén), 17 éves,
Dominikai Köztársaság

EBBEN A ROVATBAN



54 A vadonat új régi családom

Írta: Leonardo Conceição

56 Inkább a szoros és keskeny ösvény, mint a széles út

Írta: Vada Takasi elder

60 Szemléltető lecke otthoni esthez: Használd ki az idődet

Írta: Natasha Andersen

62 A mi helyünk

64 Az utolsó szó: Bizonyosság és megtérés

Írta: David A. Bednar elder

65 Emberek a Mormon könyvéből: Amulek és Alma

A vadonat új régi családom

Nincs semmi, amit az evangélium ne tudna megváltoztatni – ha hagyod.

Írta: Leonardo Conceição

A misszionáriusok felmutattak egy fényképet. „Mit látsz?” – kérdezték.

„Egy boldog családot” – feleltem.

„Minden család boldog?”

Megráztam a fejemet. „Ti is láttátok az én családomat” – tettem hozzá.

16 éves voltam, és mindig is Brazíliában éltem. A misszionáriusok már hetek óta tanítottak engem, de a családomból senki más nem akarta meghallgatni őket. Ezalatt a misszionáriusok gyakran voltak tanúi a családtagjaim veszekedéseinek és vitáinak. A saját családom és a fényképen fülig érő mosolyú család között semmi-féle hasonlóság nem volt.

Az egyik elder ezt mondta: „Hát, a mostani családot talán nem ilyen. De a jövőbeni családotat felépítheted úgy, hogy másmilyen legyen.”

A látogatás végén újból megkértek, hogy imádkozzak a tanultakról. Mint mindig, ezúttal is elkerültem, hogy kifejezett ígéretet tegyek erre. Tetszett, amit a misszionáriusok látogatásaikor éreztem, és az evangélium is logikus

volt számomra. Attól viszont félttem, hogy milyen választ fogok kapni. Ha az evangélium igaz, akkor nagyon sok mindenem kellene változtatnom.

Új Választás

Miután az elderek elmentek, egyre csak a boldog családokra gondoltam. A miéink meg sem közelítette ezt. Apu nem volt jelen az életemben. Anyuval a kapcsolatomban nem volt valami fényes. Nagyi volt az, aki gondoskodott rólunk, de egyikünk sem viselkedett úgy, ahogy azt a misszionáriusok a családról tanították. Egyikünk

sem fejezte ki a másik felé a szeretetét, de még csak nem is nagyon töltöttünk időt egymással.

Egész életemben azt mondogattam magamnak, hogy én majd egy napon jó apa leszek. Olyan szülő leszek, aki nekem nem volt. Ahogy azonban a misszionáriusok tanítottak engem, elkezdtem felismerni, hogy én is ugyanazt csinálom, amit a szüleim csináltak az én koromban. Későig kimaradtam, azt csináltam, amihez kedvem volt, és lázadtam. Nem szándékosan ugyan, de elkezdtem újraforgatni ugyanazt a történetet.



Az evangélium megmutatja nekünk, hogyan tegyük jobbá a családjunkat, függetlenül a családi körülményeinktől.



Ideje volt megkérdezni Istent.

Amikor végül imádkoztam, megkaptam a választ, amelyre mindvégig számítottam. Az egyház igaz! Itt volt az idő választani.

Az Új Önmagam

A nagymamának engedélyeznie kellett, mielőtt megkeresztelkedhettem volna. Ellenezte, de én kitartó voltam.

„Nagy! Melyik Leonardo tetszik jobban? – kérdeztem. – Az, amelyik ivott és dohányzott, és későn jött haza? Vagy inkább azt kedveled, aki most vagyok? Ezek a változások az evangéliumnak köszönhetőek.”

Nagy végül beleegyezett, engem pedig megkereszteltek és konfirmáltak. Attól a pillanattól fogva valami érdekes kezdett el történni a családban – valami, amit még néhány évig nem értettem meg teljesen.

Egy Új Család

Éppen mielőtt elindultam volna a missziómra Dél-Brazíliába, Nagy eljött velem

cövekkonferenciára. Utána tartottunk egy kisebb bizottsági gyűlést családtagokkal és barátokkal. Meglepetésemre Nagy mondani szeretett volna valamit.

„Amióta csak Leonardo csatlakozott az egyházatokhoz, a családom egyre inkább *igazi* családdá kezd válni” – mondta. Majd felsorolta, hogy milyen módokon lett szorosabb a családjunk kapcsolata. Több időt töltünk együtt. Elkezdtek mondogatni egymásnak, hogy „szeretlek”, amit korábban soha nem tettünk. Abbamaradtak a veszekedések és a viták. Valódi barátság alakult ki köztünk. Több lett az enni-való, és más területeken is bőségesen megáldattunk.

Ezek a változások nekem is feltűntek, de addig nem ismertem fel, hogy az időzítésnek köze lehet a keresztelkedésem időpontjához.

„Igaz, hogy nem vagyok tagja az egyházatoknak – mondta –, de a barátja vagyok. És tudom, hogy Leonardo döntésének köszönhetően a családjunk áldott lett.”

Új Felismerés

Alig akartam elhinni! Pedig mialatt Nagy arról beszélt, hogy mennyivel szorosabb lett a kapcsolat a családjunkban, hirtelen eszembe jutott a fénykép, amelyet a misszionáriusok mutattak nekem évekkorábban. Akkoriban úgy gondoltam, hogy a jövőbeni családom jelenti számomra az egyetlen lehetőséget a boldog családra.

De tévedtem. Már a mostani családom is boldog lett! Igazán megszerettük egymást.

Lehet, hogy egyetlen családtagom sem fog csatlakozni az egyházhoz ebben az életben. De tudom, hogy ha nem is csatlakoznak, Isten már akkor is nagyon sok módon megáldott bennünket. Jézus Krisztus evangéliuma megmutatja nekünk, hogyan tegyük jobbá a családjunkat, függetlenül a családi körülményeinktől. ■

A szerző jelenleg az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Inkább a
szoros és keskeny
ösvény, mint a **széles út**



*Két út állt előttem, és tudtam, hogy csak egy
módon tudhatom meg, melyikre lépjek rá.*



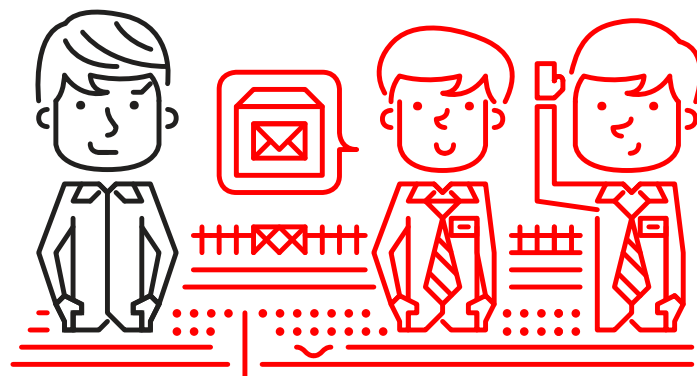
Vada Takasi elder
a Hetvenektől

A szüleim Japánban, Naganóban neveltek fel. A vallás a családnk minden tevékenységében szerepet kapott. Édesapám minden reggel és este letérdelt a buddhista oltár előtt. Nem is vallásként tekintettem a buddhizmusra, hanem az életformánkként. Könnyű lett volna életem végéig buddhistának maradnom, de Isten számos alkalommal bizonyította nekem, hogy a könnyű vagy népszerű út nem mindig a legjobb.

Tankönyv vagy szent könyv?

Kamaszként sokat küszködtem azzal, hogy vajon ki is vagyok. Azon töprengtem, hogy miért vagyok a földön, és kivé kellene válnom. Amikor úgy 13 éves lehettem, az iskolánk igazgatója minden tanulónak adott egy angol-japán példányt az Újszövetségből, amelyben a két szöveg párhuzamosan szerepelt. „Nem vallási célra adom – mondta. – Nagyon jó a fordítás, úgyhogy használjátok angoltanuláshoz.” Amikor azonban kinyitottam, szentírás-hivatkozásokat találtam arra vonatkozóan, amikor magányosnak érzed magad, ha válaszokat keresel a kérdéseidre, vagy ha küszködsz. Ezek mind nagyon ismerős helyzetek voltak számomra.

Olvastam Jézus Krisztusról. „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket” (Máté 11:28). „[V]egye fel [a saját] keresztjét, és kövessen engem” (Máté 16:24). A szavak megpendítettek bennem valamit, még ha nem is értettem őket teljesen. Eltöprengtem, hogy ki lehet Jézus Krisztus, és mit jelent az, hogy Ő a Szabadítónk. Azon tűnődtem, vajon én vagyok-e az egyetlen, akire ilyen erőteljes hatással van egy tankönyvnek szánt könyv.

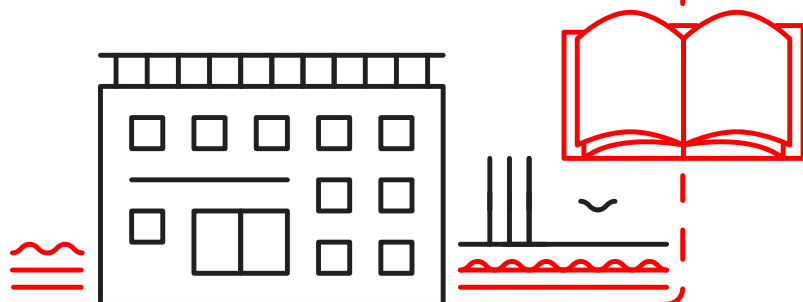


Elfutni vagy maradni és figyelni?

Pár évvel később néhány misszionáriussal is összefutottam. A szüleim figyelmeztettek a fiatal keresztényekre, akik a környéken járva prédikáltak. Hazafelé tartottam, amikor megállított egy magas, kedvesen mosolygó amerikai misszionárius. Nem tudtam, mit tegyek. Attól tartottam, hogy az egyházáról kezd beszélni nekem. Ha így tesz, talán el is futottam volna az ellenkező irányba! De csak azt kérdezte, hogy merre találja a postát. Megmondtam, aztán hazasétáltam.

Ahogy ott mentem, éreztem valamit. *Ha megint látom a misszionáriusokat – gondoltam magamban –, beszélek velük.*

Nem sokkal ezután egy másik misszionáriuspárba botlottam. Egészen addig megdöbbenő volt azt hallanom, hogy Isten meghallgatja és megválaszolja a hozzám hasonló fiúk imáját, amíg nem olvastam Joseph Smithről. Arról már olvastam az Újszövetségben, hogy mindig imádkozni kell – de hogy Isten megjelenik egy embernek? Ezt egyszerre éreztem merésznek, ugyanakkor helyénvalónak. Ahelyett, hogy elfutottam volna, megbeszéltem velük egy időpontot, amikor taníthatnak engem.





Kifogásokat keressek vagy az igazságot?

Miután egy hónapon át találkoztam a misszionáriusokkal, felkértek, hogy keresztkedjek meg. Nem akartam visszautasítani őket, de haboztam elhagyni a szüleim és a környezetemben mindenki más által is követett hagyományt. Két út állt előttem, és tudtam, hogy csak egy módon tudhatom meg, melyikre lépek rá: imádkoznom kell, ahogy Joseph Smith tette. Megkérdeztem Mennyei Atyát Jézus Krisztus nevében, hogy igaz-e mindaz, amit a misszionáriusok tanítottak nekem.

Ez volt a fordulópont számomra. Onnantól már én is tudtam, hogy a visszaállított evangélium igaz. Senki sem vehette el tőlem ezt a tudást. Tudtam, hogy melyik utat kell követnem, és ezen semmi nem változtatható.

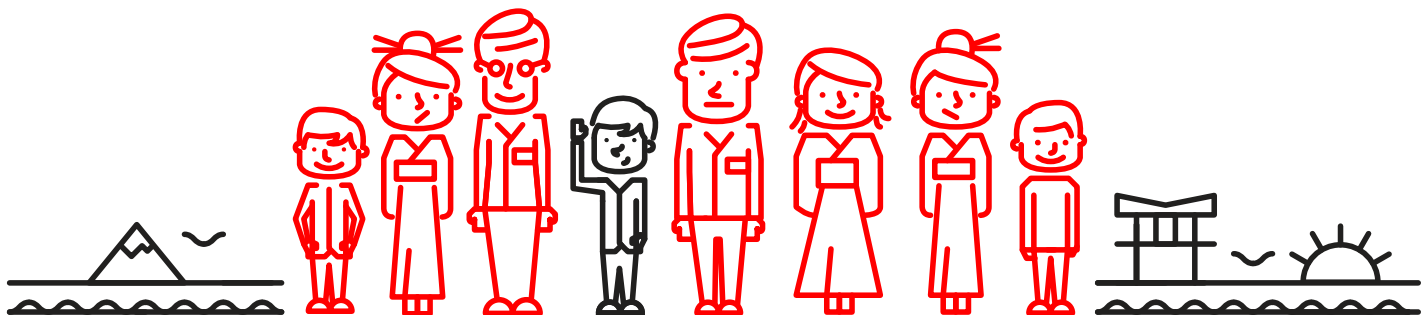
Fiatalabb koromban sok kérdésem volt. Megtanultam, hogy Isten gyermeke vagyok, hogy szeret engem, hogy terve van a számomra, és hogy meg akarja válaszolni az imáimat. Ez a tudás a teljes életemet megváltoztatta. Megtudtam, hogy van jelentősége annak, hogy ki vagyok és mit teszek.

Beolvadni vagy kitűnni?

Mielőtt megtudtam, hogy Isten gyermeke vagyok, mindig be akartam olvadni a többiek közé. Félttem kitűnni. Miután azonban megtudtam, hogy Isten gyermeke vagyok, rájöttem, hogy igenis kitűnhetek, és nem kell olyannak lennem, mint mások.

Az imádkozás, valamint a felismerés, miszerint Isten fia vagyok, bátorságot adott nekem ahhoz, hogy az érzéseimről beszéljek a szüleimmel, de nem igazán értették. Azt gondolták, hogy ez csak lázadás a részemről, és túl éretlen vagyok ahhoz, hogy a keresztkedésről döntssek.

Szégyenkeztek, amiért a fiuk a hagyományaik helyett ezt az idegen vallást követi. Tudtam, hogy ki vagyok és mit akarok, ugyanakkor a szüleimnek is meg akartam adni a tiszteletet, és azt reméltem, hogy ők is tiszteletben fogják tartani a vallásomat.



Tiszteljem a szüleimet vagy hagyjam figyelmen kívül az aggályaikat?

Elmagyaráztam a helyzetemet a misszionárius nővéreknek. Támadt egy ötletük: eljönnek hozzánk és beszélnek a szüleimmel, hogy feloldják az ezen vallással kapcsolatos ellenérzéseiket. Én azt mondtam erre, hogy attól tartok, a szüleim aligha akarnak majd beszélni velük. Aztán az egyik nővér azt javasolta, hogy böjtöljünk közösen.

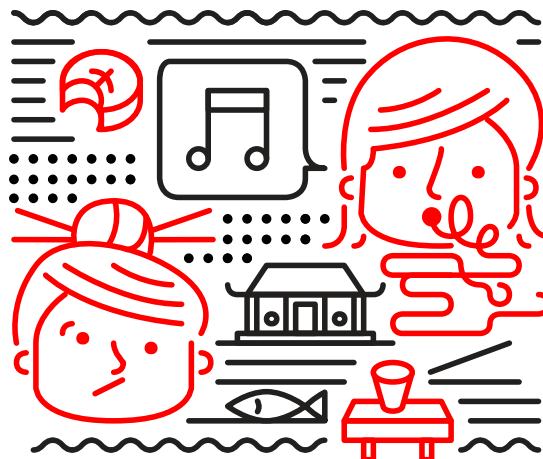
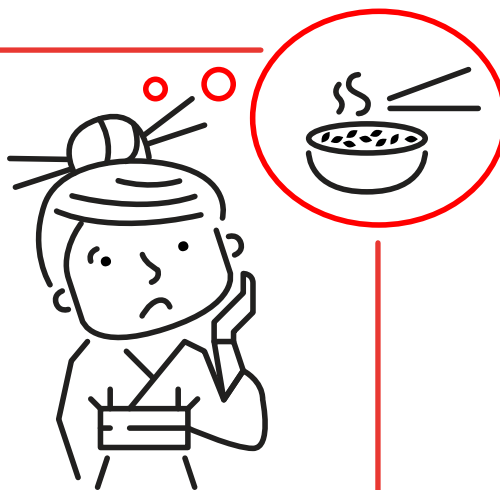
Amikor nem reggeliztem, édesanyám aggódni kezdett. „Miért nem ettél?” – kérdezte. Elmagyaráztam, hogy böjtölök – ettől csak még aggodalmasabb lett.

„Először eljárj ebbe a sehonnani vallásba, most meg már nem is eszel. Aggódok. Le vagyok döbbenve! Felhívom azokat a misszionáriusokat.”

Fel is hívta a nővéreket, aminek valahogy az lett a vége, hogy meghívta őket hozzánk vacsorára.

Nagyon jól éreztük magunkat. A misszionáriusok megtanították a szüleimnek az Isten gyermeke vagyok című himnuszt (*Himnuszok*, 189. sz.), és együtt elénekeltük. Édesapámnak ez nagyon tetszett. A nővérekkel töltött vacsora után már egyik szülőm sem aggódott amiatt, hogy istentiszteletre járok. Én pedig úgy éreztem, hogy azzal adhatom meg nekik a tiszteletet, ha az evangélium szerint élek, hiszen az mindent magában foglal, amit ők is tanítottak nekem. Úgy véltem, hogy ha kitartóan szeretem őket és kedvesen bánok velük, akkor idővel majd megértik. A keresztem után eltartott ugyan 35 évig, hogy édesanyám megkeresztelkedjen, de néhány éve megtörtént, és már a templomba is elment!

Annak tudata, hogy Isten gyermeke vagyok, az életem számos döntésére volt hatással. Azt is tudom, hogy ha követjük a Lelket, és megtesszük, amit Mennyei Atya kér tőlünk – még amikor nehéznek tűnik is –, akkor Ő megáld bennünket. Mindig ez a legjobb választás. ■



HASZNÁLD KI AZ IDŐDET

*Amikor az Urat teszed az első helyre,
minden másnak is lesz helye.*

Írta: Natasha Andersen

Egyházi folyóiratok

ANYAGOK

- Áttetsző befőttesüveg
- Homok, murva, rizs vagy kavicsok
- Nagyobb kövek (golfabda nagyságúak,
kb. 5 cm átmérőjűek)

ELŐKÉSZÜLETEK: Mérd ki előre a hozzávalókat úgy, hogy először a nagyobb köveket rakd a befőttesüvegbe. Önts hozzá annyi homokot (murvát, rizst, kavicsot), hogy tele legyen az üveg. Miközben öntöd hozzá a homokot, rázogathatod az üveget, hogy a homok jobban kitöltse az űrt. Most pedig öntsd át külön edénybe a köveket és a homokot, még a lecke előtt.

Milyen sokféle tevékenység verseng a figyelmedért mindennap? Mindannyiunknak ugyanaz a 24 óra áll rendelkezésére, az viszont sokat számít, hogy mivel töltjük ki!

Dallin H. Oaks elnök, az Első Elnökség első tanácsosa ezt mondta: „A megtehető jó dolgok száma messze meghaladja az elvégzésükhöz rendelkezésre álló időt. Vannak a jónál jobb dolgok, és ezekre kell elsődleges figyelmet fordítanunk az életünkben. [...] Le kell mondanunk néhány jó dologról [azért], hogy a jobbakat vagy a legjobbakat válasszuk”¹.

E tevékenység során azt fogod szemléltetni, hogy mi történik, amikor az Úr munkáját tartjuk a magunk számára a legfontosabbnak.

1. KITÖLTENI AZ IDŐT

Rengeteg jó tevékenység létezik, amellyel eltölthetjük az időnket. Kérd meg a családtagjaidat, hogy mondjanak néhány tevékenységet, amelyre nap mint nap időt szánnak.

Magyarázd el, hogy a befőttesüveg az időt jelképezi. A kövek és a homok jelképezik a különböző dolgokat, amelyekkel az időnket tölthetjük: a nagyobb kövek olyasmit jelképeznek, amit az Úr szeretne, ha fontosnak tartanánk – például a szentírás-tanulmányozás, szolgálat, templomi és családtörténeti munka, istentiszteletre járás –, míg a homok más jó tevékenységeket jelképez, mint amilyen a házi feladat vagy a barátokkal töltött idő.



2. HELYTELEN SORREND

Öntsd a homokot a befőttesüvegbe, majd helyezd rá a köveket. Amikor először a homokot öntöd az üvegbe, nem marad elég hely a nagyobb köveknek – pont úgy, ahogy valószínűleg nekünk sem marad időnk a legfontosabb dolgokra, ha egyéb tevékenységeket sorolunk a Mennyei Atya által parancsolt tevékenységek elé.

3. MINDEN A HELYÉRE KERÜL

Jézus Krisztus ezt parancsolta: „Ne e világ dolgaira törekedjtek, hanem először Isten királyságának felépítésre és az Ő igazlelkűségének megalapítására törekedjtek” (Joseph Smith fordítás, Máté 6:38 [lásd Máté 6:33]). Beszéljétek meg, hogyan tudnátok úgy beosztani az időtöket, hogy *először* Isten királyságára törekedjétek.

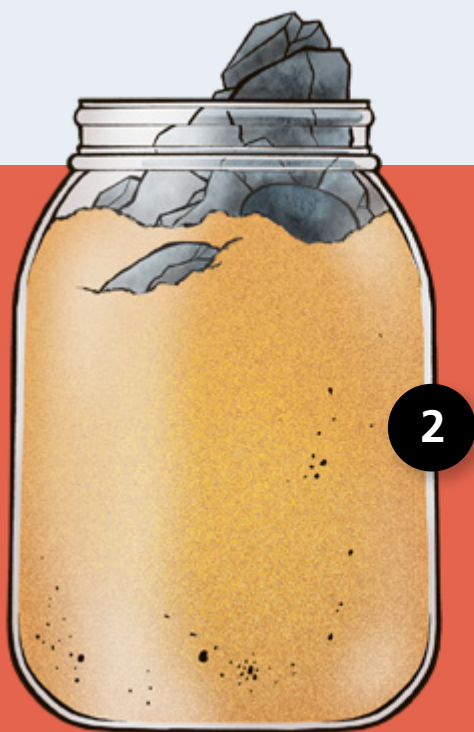
Ürítsd ki az üveget, és kezd elölről ugyanezekkel a tárgyakkal. A fiatalabb testvérek is besegíthetnek, ha szeretnének. Először a nagyobb köveket rakják az üvegbe. Amikor

ezt követően beletöltitek a homokot, figyeljétek meg, ahogy kitölti a kövek között lévő üres helyet, míg az összes homok bele nem fér az üvegbe.

Kérdezd meg a családotdól, szerintük mit jelenthet Russell M. Nelson elnök ezen ígérete: „[H]a következetesen és nagy-lelkűen adtok időtökből az Úrnak, akkor ő megsokszorozza a [fenmaradó] időt.”²

AZ URAT TENNI AZ ELSŐ HELYRE

Amikor arra törekszünk, hogy *először* Isten akaratát keressük, Ő segíteni fog nekünk, hogy elegendő időnk legyen minden egyéb szükséges és felemelő dologra. Ha tehát küszködést jelent számodra, hogy időt találj a házi feladatod megírására, a tehetségeid fejlesztésére vagy arra, hogy kialakul magad, akkor kérdezd meg az Urat, mit tehetsz azért, hogy az Ő tervének megfelelően oszd be az idődet. Tűzzetek ki közös családi célokat arra, hogy mindennap az Úr munkáját – és a ti Vele való kapcsolatotokat – tegyétek az első helyre. ■



JEGYZETEK

1. Vö. Dallin H. Oaks: Jó, jobb, legjobb. *Liahóna*, 2007. nov. 104., 107.
2. Russell M. Nelson: Álljatok igazi millenáriusokként! *Liahóna*, 2016. okt. 51.



KITARTÓ KÉSZTETÉS

AMIKOR EGY NAP Kenya poros utcáin végeztünk misszionáriusi munkát, a társammal szóba elegyedtünk egy asszonnyal. Elfogadott tőlünk egy füzetet, de azt mondta, hogy többet ne menjünk oda.

Néhány nappal később megint elvetődöttünk abba az utcába, és késztetést éreztünk arra, hogy ismét felkeressük őt. Azt kérdeztem magamtól: „Miért megyünk vissza, amikor megmonda, hogy ne jöjünk többet?” Ennek ellenére engedelmeskedtünk a késztetésnek.

Meglepődött, amikor odaértünk, de azt mondta, hogy örül nekünk. Elkezdünk tanítani neki egy leckét, de hamarosan vita lett belőle. A társammal a tanítás lezárásaként elmondtunk egy imát, és amikor elmentünk onnan, egyöntetűen megállapodtunk, hogy nem fogunk többé visszatérni. Ám másnap *ismét* erős késztetést éreztünk, hogy térjünk vissza oda. Nem akartam visszamenni, de a társam azt

mondta, hogy jobban tesszük, ha a Lélekre hallgatunk. Így hát elfojtottam a büszkeségemet és visszamentünk. Ahogy odaértünk, megdöbbsentem. A nőt mintha teljesen kicserélték volna. Más volt az ar kifejezése, és készségesen meghallgatta a mondanivalónkat. Az ezt követő találkozásunkkor megkérdezte, mikor keresztelkedhetne meg.

Négy héttel később megkeresztelték Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjává. A konfirmálása után megölelt bennünket, és elmondta, mennyire hálás, amiért akkor visszamentünk. Megtanultam, hogy mindig hallgatnunk kell a késztetésekre, és azoknak megfelelően kell cselekednünk. Mennyei Atya felkészíti a gyermekeit arra, hogy megkapják az evangéliumot, és mindannyiunkat igénybe vesz ahhoz, hogy a Szentlélek segítségével felkutassuk őket. ■

Leaha M., Dél-Afrika, KwaZulu-Natal

MIKÉNT TUDNÁM JOBBAN KÖVETNI A LELKI KÉSZTETÉSEKET?

- 1. Imádkozz**
útmutatásért! Az Úr irányt fog mutatni neked a Szent Lelken keresztül (lásd Alma 37:37).
- 2. Légy alázatos!** A szelídség meghívja a Lelket (lásd Moróni 8:26).
- 3. Ne habozz!** A természetes ember megkísért téged, hogy halogasd vagy hagyd figyelmen kívül a késztetéseket (lásd Móziás 3:19). Ha jó gondolatod támad, ne kérdőjelezd meg!
- 4. Cselekedj haladéktalanul!** Kötelezd el magad, hogy mindig *haladéktalanul* fogsz reagálni a Lélektől jövő késztetésekre (lásd Thomas S. Monson, "The Spirit Giveth Life," *Ensign*, May 1985, 68–70).

MIÉRT VANNAK SZABÁLYOK?

IZGATOTTAN VÁRTAM AZ ifjúsági konferenciát, de aztán megtudtam, hogy rengeteg szabály van: például nem lehet nálunk mobil, és egyedül nem mehetünk ki a szabadba. Olyan volt, mintha a felnőttek állandóan rajtunk tartanák a szemüket. Ettől függetlenül jól éreztem magam, sok barátot szereztem, besegítettem egy szolgálati projektbe és tanultam az evangéliumról.

Az ifjúsági konferencia utolsó napján volt egy bizonyoságtételi gyűlés, ahol az egyik vezető arról beszélt, mennyire szeret bennünket, a cövekben lévő fiatalokat.

Ha annyira szeretsz, akkor minek ez a sok korlátozás? – gondoltam. Abban a pillanatban – mintha csak olvasott volna a gondolataimban – meg is válaszolta a kérdésemet.

A vezetők nem azért hoznak szabályokat – mondta –, hogy bosszantsanak bennünket, hanem hogy biztonságban legyünk. Amint ezt kimondta, megérintett a Lélek. Megértettem, hogy Mennyei Atya is ugyanezért ad nekünk parancsolatokat. Nem azért vannak ezek, hogy bosszantsanak: arra szolgálnak, hogy segítsenek biztonságban visszatérni Hozzá (lásd Tan és szövetségek 82:2–9).

A Szentlélek megérintett és segített megtudnom, hogy ez igaz. ■

Serge P., Franciaország, Île-de-France



MIKOR CSATLAKOZHATOK AZ EGYHÁZHOZ?

AMIKOR NAGYJÁBÓL ÖTÉVES lehettem, apukám elveszítette a hitét, és úgy döntött, hogy elhagyja az egyházat. Ez nekem nagyon nehéz volt, főleg akkor, amikor nyolcéves lettem. Izgatottan vártam, hogy megkeresztelkedhesek, de apukám nem engedte. Azt akarta, hogy várjak még, és majd ha idősebb leszek, akkor biztosabban fogom tudni, hogy el akarom-e kötelezni magamat. Így aztán csak néztem, ahogy a barátaim mind megkeresztelkednek.

Emlékszem, össze voltam zavarodva: ha az egyház igaz, akkor nekem miért nem szabad megkeresztelkednem? Tizenévesként nem volt könnyű azt látni, hogy minden fiatal megy a templomba, mert én is nagyon el akartam menni. Nehéz volt nekem, hogy nem vehettem részt, de mindig tudtam, hogy egyszer majd nekem is lesz rá lehetőségem.

2019 májusában, 16 évesen végül megkeresztelkedtem. Eszembe jutott az a sok élmény, amikor éreztem az evangélium tiszta örömét, és amikor bizonyoságot szereztem. Ez nagyon különleges élmény volt, és bár sok nehézséggel járt, amíg eljutottam odáig, de mindvégig tudtam a szívemben, hogy az evangélium igaz, és hogy mindig is az volt. ■

Trinity C., USA, Colorado



Bizonyosság és megtérés

Írta: **David A. Bednar** elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

A bizonyosság és a megtérés közti kapcsolatról fontos leckét kaphatunk Móziás fiainak misszionáriusi szolgálatából: „[A]zok, akik hittek, vagyis akik eljutottak az igazság megismeréséhez, Ammonnak és testvéreinek a kinyilatkoztatás és a prófétálás lelke, valamint Isten hatalma szerinti prédikálása által, mely csodákat művelt bennük – igen..., ahogy él az Úr, úgy mindazok a lámániták, akik hittek a prédikálásukban és az Úrhoz tértek, soha nem távolodtak el.

Mert igazlelkű nép lettek; letették lázadásuk fegyvereit, nem harcoltak többé [Isten ellen]. [...]

Most, ezek voltak azok, akik az Úrhoz tértek” (Alma 23:6–8).

Két fontos tényezőt említenek ezek a versek: (1) az igazság ismeretét, melyet értelmezhetünk bizonyosággként, valamint azt, hogy (2) az Úrhoz tértek, amit én a Szabadítóhoz és az Ő evangéliumához való megtérésként értelmezek. Így aztán a bizonyosság és az Úrhoz való megtérés hathatós együttese szilárdságot és állhatatosságot eredményezett, valamint lelki védelmet nyújtott.


A bizonyosság az igazságról a Szentlélek hatalma által szerzett lelki tudás. A folyamatos megtérés a kinyilatkoztatott és befogadott igazság iránti állandó elkötelezettséget jelent – készséges szívvel, igazlelkű indíttatásból. Tudni, hogy az evangélium igaz – ez jelenti a bizonyosság lényegét. Következésképpen hűnek lenni az evangéliumhoz – ez jelenti a megtérés lényegét. Tudnunk kell, hogy az evangélium igaz, és hűnek kell lennünk az evangéliumhoz.

Ahhoz, hogy képesek legyünk letenni lázadásunk dédelgetett fegyvereit – amilyen például az önzés, a gőg vagy az engedetlenség –, sokkal többre van szükség a pusztá hitnél és tudásnál. Lázadásunk fegyvereinek letételét a meggyőződésnek, az alázatnak, a bűnbánatnak és az engedékenységnek kell megelőznie. Kezeinkben vannak-e még mindig lázadásunk azon fegyverei, amelyek meggátolják, hogy megtérjünk az Úrhoz? Ha igen, akkor itt az ideje, hogy bűnbánatot tartsunk!

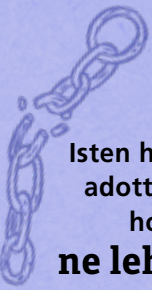
Megígérem nektek, hogy amikor eljutunk az igazság megismerésére és megtérünk az Úrhoz, akkor szilárdak és állhatatosak maradunk, és soha nem tévelyedünk el. ■

Egy 2012. októberi általános konferenciai beszéd felhasználásával.

Amulek és Alma



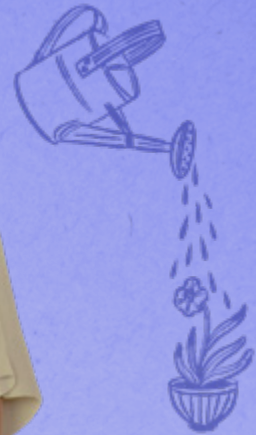
**Erőteljes
misszionáriustársak**
voltak, akik sok
embernek tanították
az evangéliumot.



Isten hatalmat
adott nekik,
hogy
**ne lehessen
megölni,**
sem pedig
börtönben
tartani őket.



Amulek azután
tért meg, hogy
egy angyal
utasította, hogy
**fogadjon be
egy prófétát**
(Almát) a házába.



Alma az
**Isten igéjébe
vetett hitet**
ahhoz hasonlította,
amikor elvetünk
egy magot, amely
növekedni fog,
ha tápláljuk.



Alma azután tért
meg, hogy egy angyal
arra utasította, hogy
**ne pusztítsa
tovább**
Isten egyházát.

AGGASZT A JÖVŐ?

*Fiatal felnőttek mesélnek arról,
hogy a bizonytalansággal
szembesülve mit tettek azért,
hogy bízzanak Istenben és
felkészüljenek a jövőre.*

44



FIATALOKNAK

**A CSALÁDOM NEM
VOLT EGY BOLDOG
CSALÁD – AMÍG NEM
CSATLAKOZTAM AZ
EGYHÁZHOZ**

54

SZEMLÉLTETŐ LECKE

**KÖVEK ÉS
FONTOSSÁGI
SORREND**

60

SZÜLŐKNEK

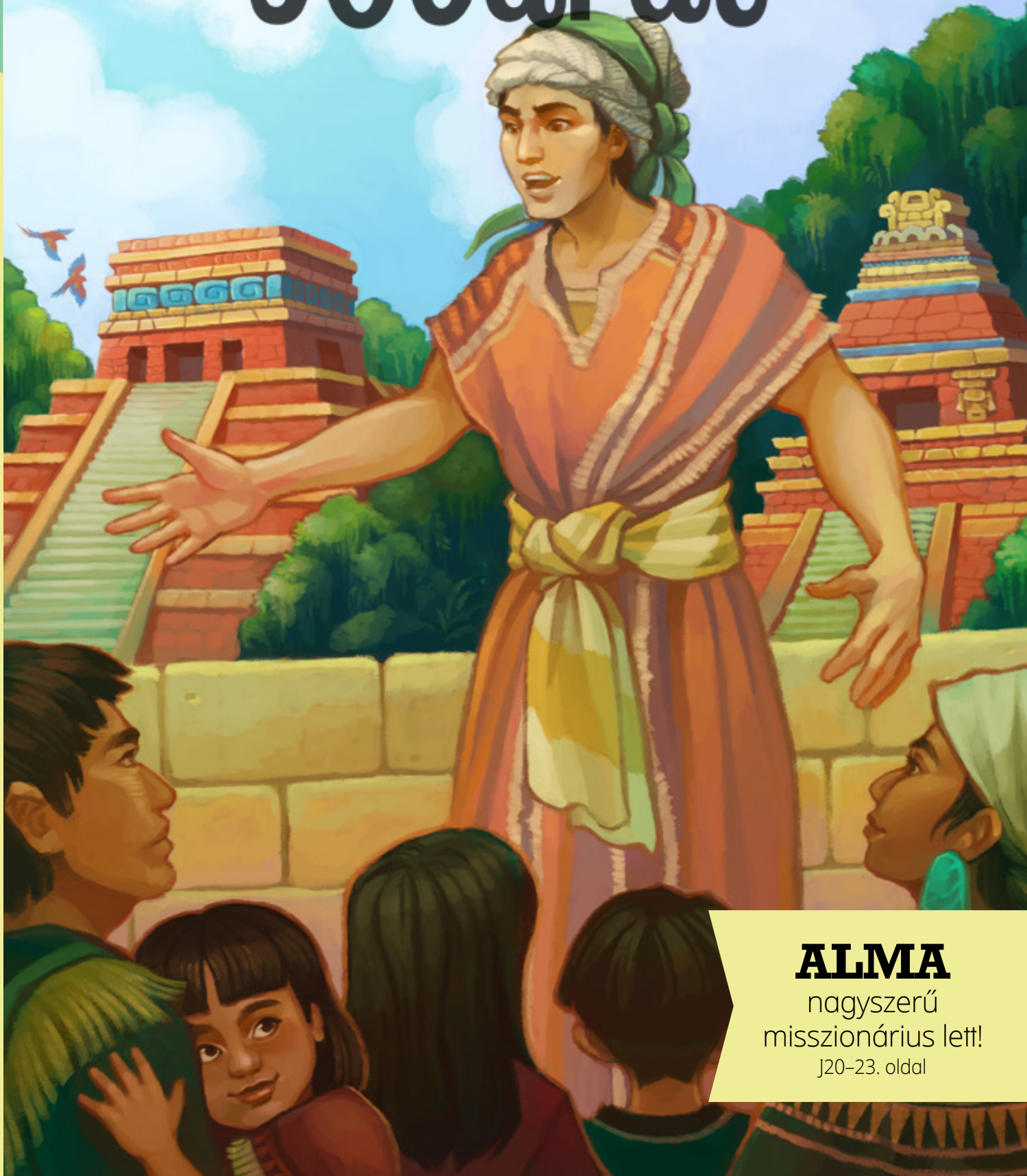
**SEGÍTSETEK A
GYERMEKEKNEK
MEGÉRTENI, HOGY A
TESTÜNK TEMPLOM**

J4



AZ UTOLSÓ NAPI SZENTEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

Jóbarát



ALMA

nagyszerű
misszionárius lett!

J20-23. oldal



Írta: Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az Első
Elnökségben

A pionírok nyomában



Egyszer végigyalogoltam több olyan útvonalon, ahol az egyház korai pionírjai is gyalogoltak, amikor a Sóstó-völgybe tartottak. Alázattal töltött el, hogy ott lépkedhetek, ahol a pionírok lépkedtek. Ám nem is annyira az a fontos, hogy ott lépkedjünk, ahol ők, mint inkább az, hogy úgy éljünk, ahogy ők éltek.

A pionírok hittel léptek előre egy új vallásba, egy új földre és a dolgok újféle megtételébe. Ők bíztak Istenben. Nekünk is szükségünk van a **hitre**.

Ők azt tették, aminek a megtételére a vezetőik kérték őket. Nekünk is szükségünk van arra, hogy **engedelmesek** legyünk.

Ők a tehetségeiket használták, és együtt dolgoztak Sion felépítésén. Nekünk is **egységesnek** kell lennünk.

Ők nem hagytak senkit hátra. Gondoskodtak arról, hogy maguk közé fogadják azokat is, akiknek gondjuk akadt az úton. Nekünk is **befogadónak** kell lennünk.

Azzal tiszteleghetünk a pionírok előtt, ha követjük a példájukat. ●

Forrás: A pionírok nyomában. Liahóna, 1998. jan. 74–77.

Én is lehetek pionír

Bárki, aki élen jár abban, hogy segítsen jobbá tenni a családja életét, az pionír. Találd meg az útvesztőből kivezető utat! Ezeken az utakon haladva te is lehetsz pionír, amikor...

START

...valami újat tanulsz.

...segítesz elindítani egy jó hagyományt.

...az örökkévaló családot építő dolgokat teszel.

...a családot az evangéliumról tanítod.

CÉL

Lucia választása

Lucia a jót szerette volna választani.



Írta: Carolina Marín
(Igaz történet alapján)

„A testem csodás templom, jó Atyámtól kaptam”
(Gyermekek énekeskönyve, 73.).

„Szentírásidő!” – mondta Lucia.
„Lucia nagyon szeretett olvasni a húgának, Andreának, és az öccsének, Santiagónak. Lucia hamarosan meg fog keresztelkedni! Mindennap akart olvasni a szentírásokból, hogy felkészüljön.

Kinyitotta a képes szentírásokat az első oldalon. Andrea és Santiago közelebb bújtt, hogy lássák a képeket.

„Figyeljete jól, mert utána kérdéseket fogok feltenni!” – mondta Lucia. Belekezdett az első fejezet felolvasásába.

„Mielőtt megszülettünk volna, a mennyben éltünk – olvasta Lucia. – Még nem volt testünk. Lelkek voltunk.”

Lucia, Andrea és Santiago megcsodálta a fehérbe öltözött embereket ábrázoló képeket.

„Készen állsz az első kérdésre?” – fordult Lucia Andreához. „Honnan jöttél, mielőtt megszülettél?”

Andrea tapsikolt. „A mennyből!”

„Úgy van – mondta Lucia. – És Santiago honnan jött?”

„Ő is a mennyből jött” – felelte Andrea. Santiago kuncogott és a szájába dugta az öklét. Lucia és Andrea nevetett. Santiago volt a legcukibb egyéves egész Argentínában!

„Az egész családuknak a mennyből jött – mondta Lucia. – És Jézus is. Ő azért jött, hogy segítsen nekünk, hogy megint Mennyei Atyával élhessünk.” Lucia a Jézust ábrázoló képre mutatott az oldalon.

Miután végzett az olvasással, Lucia azon gondolkozott, milyen is lehetett Jézussal élni a mennyben. Olyan akart lenni, mint Ő. Mindig a jót akarta választani.

Másnap az iskolában Lucia korgó pocakkal állt sorban a tízóraiért. Már szinte a szájában érezte az empanadákat, amelyeket Ruiz néni csúsztatott a tányéjára. Annyira jó illatuk volt!

Aztán Ruiz néni töltött Luciának egy bögre tejet is. *Hoppá!* – gondolta Lucia. A tej sötétebbnek tűnt a



szokásosnál. Az iskolában néha kávét vagy teát is tettek az innivalókba.

„Van ma a tejben kávé vagy tea?” – kérdezte Lucia.

Ruiz néni legyintett. „Egy kevés kávé – mondta. – Meg sem fogod érezni.”

Lucia egy pillanatra elgondolkodott. Eszébe jutott, hogy mennyire hasonlítani akar Jézushoz, és mindig a jót akarja választani. Tudta, hogy kávét inni olyasmi, amiről a próféták azt mondták, hogy ne tegye.

„Nem, köszönöm. Ma nem kérek tejet” – mondta Lucia. Rámosolygott Ruiz nénire. Aztán leült enni.

Aznap este Lucia segített Apunak mosogatni a konyhában. Még mindig a szentírásbeli történeten gondolkodott. És a tejen.

„Apu?”

„Igen?” – nézett rá Apu.

„Miért akarta Mennyei Atya, hogy testünk legyen?”

Apu elgondolkodott, miközben eltörölgetett egy újabb tányért. „Hát, azért adott nekünk testet, hogy olyaná

válhassunk, mint Ő – felelte. – A tested a lelked otthona. Így kell érteni, amikor azt mondjuk, hogy a testünk templom.”

Lucia bólintott. Erről már énekelt néhányszor az Elemiben. „Akkor ezért akarja Mennyei Atya, hogy vigyázzunk a testünkre?”

„Pontosan!” – mondta Apu.

„Ma az iskolában tettek egy kis kávét a tejbe – mesélte Lucia. – De én nem ittam belőle. Próbálok vigyázni a templomomra.”

„Büszke vagyok rád” – mondta Apu. Megtörölte a kezét egy konyharuhában és megölelte Luciát.

Lucia szorosan átölelte Aput. Boldog volt, hogy vigyázhat arra a testre, amelyet Mennyei Atya adott neki. ●

A szerző az argentinai Corrientesben él.

A történetben szereplő család Argentínában él. Olvasd el a következő cikket, és ismerd meg jobban az országukat!

Üdvözlét Argentínából!



**Sziaztok!
Margo és Paolo
vagyunk.**

**Csatla-
kozzatok
hozzánk az
argentínai láto-
gatásunkon!**



Az *empanada* népszerű étel Argentínában. Ez egy marhahússal, kukoricával vagy gyümölcssel töltött tésztabatyu. Fincsi!

Argentína egy dél-amerikai ország. Több mint 3200 kilométer hosszan nyúlik el. Északon nagyon forróak a nyarak. Délen egész évben befagyott gleccserek vannak.

Sok érdekes állat él Argentínában: jaguárok, kondorkeselyűk és pingvinek.



Argentínában a cowboyokra a *gaucho* elnevezést használják. Szarvasmarhákat és lovakat tenyésztenek.



Sokan vásárolnak ételt a piacokon. Ez a fiú az apukájának segít a *sandia* – vagyis görögdinnye – cipelésében.



Ismerkedjétek meg néhány argentinai barátunkkal!



Amikor Russell M. Nelson elnök bemutatta a gyermekeknek és fiataloknak szóló új programot, amelyben célokat tűzünk ki, akkor én azt tűztem ki, hogy futni fogok, jó barát leszek, és jobbá teszem az imáimat. Bizonyosságot tettem úrvacsorai gyűlésen arról, hogy tudom, hogy ha ezt a programot csinálom, akkor Mennyei Atya segíteni fog nekem.

Gonzalo L., 7 éves, Argentína, Buenos Aires



Amikor a szentíráásokat olvassuk, Jézus Krisztusról és arról tanulunk, hogy Ő mennyire szeret bennünket. Ez segít, hogy boldog legyek. Tudom, hogy Ő szeret engem.

Emma L., 5 éves, Argentína, Buenos Aires

**Te is Argentínából származol?
Írj nekünk!
Szeretnénk hallani felőled!**

**Köszönjük,
hogy velünk
tartottatok Argentína
felfedezésében. Viszlát
legközelebb!**

Ushuaia a Déli-sarkhoz egyik legközelebb fekvő város az egész világon. Három egyházközség van abban a városban.



Ez a lány a felszentelés napján látogatott el az Argentinai Córdoba templomba. Argentínában hamarosan három templom fog állni!





A kicsi kenyeres kézikocsi

Írta: Gayle Kinney-Cornelius

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„... amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok” (Móziás 2:17).

Somi kinyitotta a szemét és ásított. Valami finom illatot érzett.

Mmm! Apa kenyeret süt! – gondolta Somi.

Apa minden szombaton süttött kenyeret a családnak. Somi szerette nézni, ahogy Apa kiveszi a sütőből a ropogós, barnás cipókat. Az első szeletet mindig ő kapta.

Csak hogy ma nincs is szombat – jutott eszébe. – Akkor Apa miért süt?

Somi kikászálódott az ágyból és kiment a konyhába. Megkérdezte Apát, hogy mit csinál.

„Emlékszel, mit kért tőlünk a püspök?” – kérdezte Apa.

Somi bólintott. „Azt kérte, hogy segítsünk az embereknek. És én segítettem is Márta néninek felvinni a csomagját az emeletre. Emlékszel?”

„Ügyes voltál – mondta Apa. – Imádkoztam arról, hogy én mivel tudnék segíteni. Az jutott eszembe, hogy kenyeret sütök másoknak.”

Somi bekukucskált a sütő ablakán. Megszámolta a cipókat.

„Egy... kettő... három... négy. Kinek fogjuk odaadni a kenyeret?”

„Látod, ebben szükségem lesz a segítségedre – mondta Apa. – Az egyik cipó Márta nénié lesz. Kettő a Molnár családé. Kinek adjuk a negyedik cipót?”

Somi elgondolkodott ezen.

„Esetleg Laci bácsinak?” – kérdezte Somi. Laci bácsi is abban a házban lakott, ahol ők. Nem nagyon mozdult ki a lakásából. Leginkább csak az ablakból nézte az embereket.

„Ez kiváló ötlet!” – mondta Apa.

Amikor kiszültek a kenyerek, Somi segített Apának becsomagolni őket. Aztán fogta a kézikocsiját. Belerakta a cipókat.

„A kenyeres kézikocsi indulásra kész!” – jelentette ki Somi.

Apa segített Sominak húzni a kézikocsit. Somi szívét kellemes érzés töltötte el: olyan melegséget érzett, mintha csak a kenyerekből áradna, amelyeket szét fognak osztani. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Vermontban él.



Különbözőek, mégis együtt

Írta: **Bethany Bartholomew**
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)



„...hadd hódoljanak úgy, ott és annak, ahogy, ahol és aminek akarnak” (Hittételek 1:11).

Enikő és a családja a távol élő unokatestvéreiket elkészültek meglátogatni. Enikő nagyon izgatott volt! Már nagyon régen nem találkozott az unokatestvéreivel.

Az utazás előtt Enikő szülei közölték, hogy el szeretnének beszélgetni valamiről.

„Amikor rokonokkal találkozunk, mindig imádkozunk evés előtt. Néha pedig az egyházzal beszélgetünk. Igaz?” – kérdezte Apa.

„Úgy van!” – felelte Enikő.

„Hát, ezúttal ez egy kicsit másképp lesz – mondta Anya. – A nagynénéd és a nagybátyád már nem jár

istentiszteletre. És azt sem szeretik, ha valaki szóba hozza ezt előttük.”

Enikő elhúzta a száját. „Miért nem?”

„Nem tudjuk a pontos okokat – mondta Apa. – De nagyon szeretnek bennünket. Szerintem nem szeretnének vitatkozni velünk vagy megbántani bennünket. Ezért azt kérték, hogy ne beszéljünk velük egyházi dolgokról.”

Enikő bólintott.

„Ettől még olvashatjuk a szentírásainkat és imádkozhatunk is, amíg ott vagyunk. De majd csak egymás közt” – mondta Anya.

„És mi lesz, amikor eszünk?” – kérdezte Enikő húga.



„Hát, az majd kiderül – felelte Anya. – Ha ők nem imádkoznak evés előtt, akkor mindegyikünk elmondhat a szívében egy imát.”

„Rendben – egyezett bele Enikő. – Menni fog.”

Másnap Enikő családja berámolt a kocsiba. Késő éjszakáig utaztak. Amikor végre odaértek az unokatestvéreik házához, Enikő nagynénje és nagybátyja segítette kiszedni a csomagjaikat a kocsiból. Utána mindenki elment lefeküdni.

Másnap reggel Enikő elmondott egy imát, mielőtt elindult volna a konyhába reggelizni. Egy kicsit feszengett, hogy milyen lesz majd együtt lenni a rokonaival. De aztán a nagynénje kedvesen mosolyogva leült mellé.

„Később néhányan átmegyünk az unokatesód szalonjába. Jössz te is?” – kérdezte Enikőtől.

„Hajszalon?” – kérdezett vissza Enikő.

„Bizony! Ha szeretnétek, akkor a te hajadat és a húgodét is megcsinálja.”

Enikő mosolygott és bólintott. Ez jó mókának hangzott!

Reggeli után busszal elmentek a hajszalonba. Enikő izgatottan figyelte, ahogy az unokatestvére dolgozott. Az ujjai ide-oda repkedtek a sok fésülés és fonás közben. Miután mindenkinek elkészült a frizurája, rögtönöztek egy vicces divatbemutatót a szalon tükre előtt, és kuncogva nézték az új külsőjüket.

Másnap zuhogott az eső. Így aztán mindenki inkább úgy döntött, hogy otthon maradnak és társasoznak. Enikő és az egyik unokatesója játszott két idősebb fiú ellen. Csupkelődtek egymással, miközben igyekeztek a bábuikkal a többiek elé kerülni a táblán.

„Nyertünk!” – kiáltott Enikő, ahogy a bábuját betolta az utolsó mezőre. Mindenkiel összepacsiztak – még az idősebb

unokatesóikkal is, akik úgy csináltak, mintha morcosak lennének a vereség miatt.

Pár nap után eljött az idő, hogy elinduljanak haza. Miközben Enikő bemászott a kocsijuk hátuljába, még hallotta ahogy a két család búcsúzkodik.

„Hiányozni fogtok!”

„Gyertek megint minél hamarabb!”

„Nagyon szeretünk benneteket!”

Enikő mosolyogva integetett a távolodó autóból. Nagyon jól érezte magát náluk. Még ha más-más dolgokban hittek is, akkor is egy nagy boldog családot alkottak. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Georgiában él.

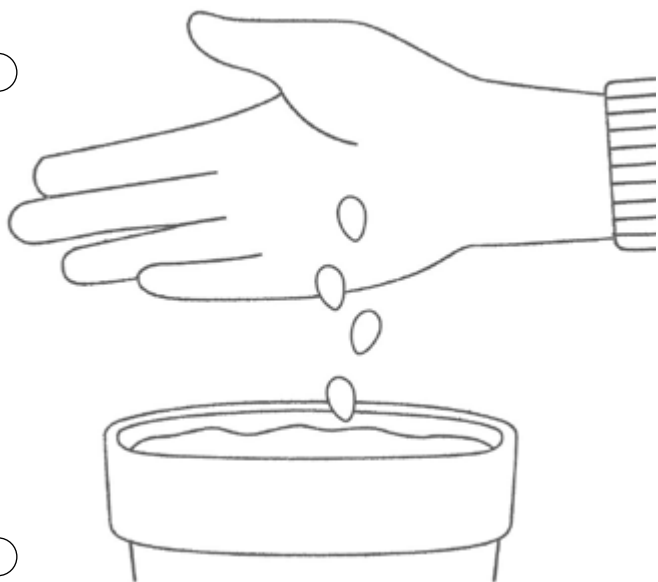
Vágd ki, aztán ragaszd, tűzd vagy fűzd össze ezeket az oldalakat, hogy egy könyvet alkossanak!



AZ ÉN NÖVEKVŐ HITEM

Név: _____

1



A Mormon könyvében Alma azt mondja, hogy a hit olyan, mint egy mag.

4



Az én hitem Jézusban akkor tud növekedni, ha imádkozom, és kedves vagyok másokhoz.

5



Ha egy fa megnő, édes gyümölcsöt teremhet.

2



Én is elültethetem a hitem magját,
ha odafigyelek arra, amit a próféták
és a szentírások tanítanak.

3



A magnak víz és napfény
kell a növekedéshez.

6



Ha az én hitem megnő, édes
áldásokat fog hozni az életembe.

7



Továbbra is segíteni fogok a hitemnek,
hogy megerősödjön. Mennyei Atya
és Jézus Krisztus szeret engem!



Írta: **Cristina B. Franco** nővér
második tanácsos
az Elemi Általános
Elnökségében

A titkos hozzávaló



Mennei Atyánk azt szeretné, hogy szolgáljunk másokat. Az én elemis tanítóm a szolgálat nagyszerű példája volt. Amikor az Elemibe mentünk, Antonietti nővér mindig hozott nekünk csokitortát. Én utáltam a csokitortát! Mindenki más szerette. Én viszont soha nem ettem belőle.

Egy nap azt kérdezte tőlem: „Miért nem kóstolsz meg egy falatot? Ez a torta egy különleges hozzávalóval készült.”

Beleegyeztem, hogy megkóstoljam. Kitaláljátok, mi történt? Finom volt!

Évekkel később anyukám árulta el, mi is volt Antonietti nővér titkos hozzávalója. „Antonietti nővérnek nem volt sok pénze – mesélte az anyukám. – Minden héten

választania kellett aközött, hogy kifizeti a buszjegyet, amivel eljut az Elemibe, vagy megveszi a csokitortához szükséges hozzávalókat az elemis osztályotoknak. Mindig a csokitortát választotta. Így hát a buszozás helyett, és az időjárástól függetlenül, bő három kilométert gyalogolt oda és vissza is.”

Antonietti nővér titkos hozzávalója a mások iránti szeretete volt. ●

Forrás: Az önzetlen szolgálat öröme. Liahóna, 2018. nov. 55–57.



A meglepő missziós elhívás



Írta: Lucy Stevenson

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

Edwin Dharmaraju mosolyogva ellépett ki a repülőtér épületéből a napfénybe. Látta az utcákat szegélyező pálmákat és érezte a közeli piac fűszereinek illatát. A feleségével, Elsie-vel, visszatértek Indiába! Addig Szamoán éltek, de most már újra otthon voltak.

Azonban Edwin és Elsie nem látogatóba jött. Elhívást kaptak, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza misszionáriusaiként szolgáljanak. Edwin egy kicsit ideges volt, de tudta, hogy Mennyei Atya segíteni fog nekik. Mennyei Atya már addig is rengeteget segített nekik.

Edwin és Elsie Indiában születtek, de Edwin először akkor hallott az egyházzól, amikor az Amerikai Egyesült Államokban tanult. Egyszer el is ment ott istentiszteletre. Még a Mormon könyvét is elolvasta. Amikor azonban visszament Indiába, megfeledkezett az egyházzól.

Néhány évvel később Edwin és Elsie azt érezték, hogy Szamoára kellene költözniük. Edwin rovartudós volt, és a szigeten kapott kutatói állást. Edwin és Elsie ott találkoztak a misszionáriusokkal. Amikor Edwin ismét elolvasta a Mormon könyvét, valami különlegeset érzett. Elsie is elolvasta a Mormon könyvét. Úgy döntöttek, hogy a fiaikkal és lányaikkal együtt megkeresztelkednek.



Miután Edwin csatlakozott az egyházhoz, azt szeretete volna a legjobban, ha az Indiában maradt rokonai is megismerik az evangéliumot. A gond csak az volt, hogy Indiában nem voltak misszionáriusok, akik taníthatták volna őket. Edwin és Elsie levelet írtak az egyház

központjának, amelyben azt kérték, hogy küldjenek misszionáriusokat Indiába.

Ami ezután következett, igencsak meglepte őket. Spencer W. Kimball elnök *őket* hívta el, hogy misszionáriusokként szolgáljanak Indiában!

Úgyhogy most itt voltak.

Először Edwin fivérének a házához mentek. Edwin szülei és testvérei is ott voltak. Edwin és Elsie azonnal elkezdte tanítani őket. A család boldogan tanult az evangéliumról.

Néhány héttel később Edwin és a családja a fivére kerti úszómedencéje körül gyülekezett. A medence kitakarítva, újrafestve és friss vízzel feltöltve várta őket. Mindenki fehérben volt. A nők hosszú szárit viseltek a vállukra terítve. A férfiak indiai stílusú bő inget és nadrágot vettek fel.

Edwin az édesapjával állt a medencében. „Samuel David! – mondta Edwin. – Jézus Krisztus megbízatásából

megkereszteltek téged az Atyának, és a Fiúnak, és a Szentléleknek nevében.”

Edwin boldogságot érzett, amikor megkeresztelte az édesapját. Még boldogabb lett, amikor ezután az édesanyját is megkeresztelte. A nap végére Edwin 18 embert keresztelt meg!

Másnap Edwin és Elsie hat órát vonatozott. További rokonaikat látogatták meg, és az evangéliumról tanították őket. Edwin négy további rokonát keresztelte meg egy közeli folyóban.

Végül Edwin és Elsie tizenhat órát vonatozott, hogy

meglátogassák Elsie szüleit. Elsie édesapja egy másik egyházban volt vezető. Ő nem keresztelkedett meg, de úgy gondolta, hogy a Mormon könyve egy jó könyv. Segített lefordítani a Mormon könyvét telugura, az Indiában beszélt nyelvek egyikére.

Mire Edwin és Elsie befejezte a misszióját, elegendő új egyháztag volt Indiában ahhoz, hogy elindítsák az egyház egyik első gyülekezetét abban az országban. Edwin és Elsie boldogan térhetett vissza Szamoára. Hálásak voltak Mennyei Atyának, amiért misszióba küldte őket. ●



Edwin és Elsie Dharmaraju 1978-ban szolgált missziót Indiában. Ma pedig egy gyönyörű templom épül ott!

Soha nem tettem semmit, ami igazán rossz lett volna. Akkor is bűnbánatot kell tartanom? – „Bizonytalan Bolognai” jeligré

Kedves Bizonytalan!

Mindenkinek bűnbánatot kell tartania, mert senki sem tökéletes! A bűnbánat állhat akár csak annyiból is, hogy imádkozol Mennyei Atyához, elmeséled Neki a napodat, és elmondod, hogy mit szeretnél jobban csinálni másnap. Amikor valami helytelen teszünk, akkor a bocsánatát kérjük, és Ő megbocsát. Egyesek úgy gondolják, hogy a bűnbánat valami ijesztő dolog. Pedig boldogságot ad! A bűnbánat egy ajándék, amelyet Jézus Krisztus adott nekünk, hogy tanulhassunk, növekedhessünk, változhassunk, és hasonlóbba válhassunk Őhöz. Nelson elnök azt mondja, hogy mindennap tartsunk bűnbánatot. Amikor így teszel, fokozottabban érzed a békeséget és az erőt az életedben.

Szeretettel:

A Jóbarát

Ezt próbáld ki!

Ahogy ebben a tevékenységben a kanál eltünteti a borsot, úgy tisztíthat meg bennünket mindennap a bűnbánat az általunk hozott helytelen – nagy vagy kicsi – döntésektől. Jézus Krisztusnak és az Ő engesztelésének köszönhetően mindannyiunknak lehetősége van bűnbánatot tartani.

Amire szükséged lesz:

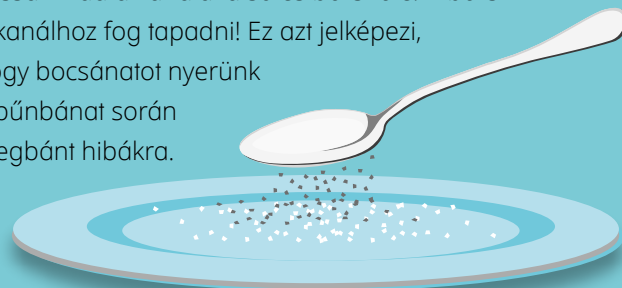
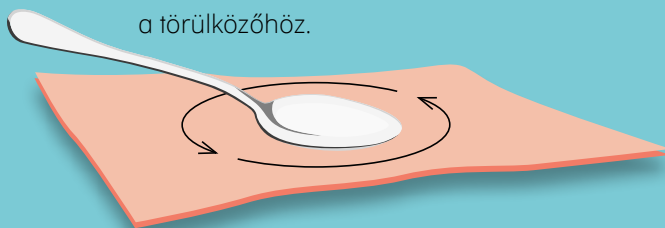
asztali só
fekete bors
műanyag kanál
törülköző

1. Szórj sót egy tányérra. Ez jelképezi azt, hogy milyen tiszták vagyunk, mielőtt bünt követünk el.

2. Szórj egy kis borsot a sóra. Ez jelképezi a helytelen döntéseinket.

3. Most fogd a műanyag kanalat és dörzsöld oda a törülközőhöz.

4. Lassan vidd a kanalat a só és bors fölé. A bors a kanálhoz fog tapadni! Ez azt jelképezi, hogy bocsánatot nyerünk a bűnbánat során megbánt hibákra.



Kis és egyszerű kirakós

Az egyszerű dolgok, mint amilyen a Lehi családját vezető Liahóna is volt, segíthetnek megoldani a nagy gondjainkat (lásd Alma 37:6, 38–44).

Meg tudod találni a lenti kirakósdarabok mindegyikét a képen?



Milyen kis és egyszerű módokon követheted Jézust?

Ifjabb Alma bűnbánatot tart

Írta: Haley Yancey

Egyházi folyóiratok



Alma a próféta fia volt. Ugyanúgy hívták, mint az édesapját, de nem hitt abban, amire az édesapja tanította. Azt mondogatta az embereknek, hogy az egyház nem igaz.



Egy nap egy angyal jelent meg Almának. Az angyal azt mondta Almának, hogy bánja meg a bűneit.



Három napon át olyan volt, mintha Alma aludna. A rossz döntéseire gondolt.



Utána Alma azért imádkozott, hogy bocsánatot nyerjen. Ez meg is történt! Érezte Jézus Krisztus szeretetét. Alma felébredt és arról tanította a többieket, hogyan szabadította meg őt Jézus.



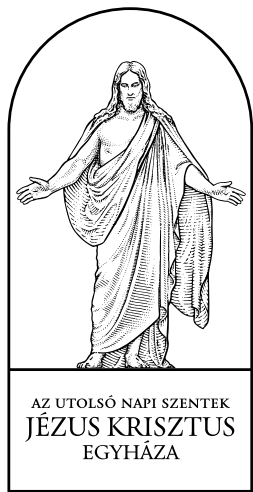
Amikor helytelenül döntök, én is bűnbánatot tarthatok.
Jézus mindig ott lesz, hogy segítsen. ●

A történetet elolvashatod a Móziás 27-ben.

Alma bűnbánatot tartott és követte Jézust



Mit tegyél, ha helytelen döntést hoztál?



Kedves Szülők!

Néha nem értünk egyet másokkal. De ettől még szerethetjük őket. Emellett ragaszkodhatunk ahhoz is, amiről tudjuk, hogy igaz. Olvassátok el a J10. oldalon található történetet a gyermekeitekkel, és beszélgetsek ezekről a kérdésekről:

Hogyan mutatta ki Enikő családja a szeretetét?

Miként őrizték meg erősnek a hitüket?

Hogyan mutathatja ki a mi családunk a szeretetét mások iránt, még ha nem is értünk egyet velük?

Mindannyian különbözőek vagyunk, de minden ember Isten gyermeke.

Terjesszék a szeretetet!

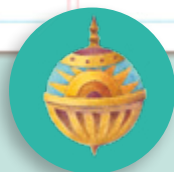
A Jóbarát

HOGYAN KÜLDHETITEK BE A GYERMEKEITEK MŰVEIT VAGY TÖRTÉNETEIT A LIAHÓNÁNAK

Menjete a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalra, és kattintsatok a Submit an Article or Feedback felíratra. Vagy pedig küldjétek el őket ímélben a liahona@churchofjesuschrist.org címre a gyermeketek nevével, életkorával, lakhelyével (település) és a következő engedélyezési nyilatkozattal együtt: „Én, [saját név], engedélyt adok Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának arra, hogy felhasználja a gyermekem által beküldött anyagot az egyházi folyóiratokban, egyházi weboldalakon és közösségimédia-felületeken, valamint esetleg más egyházi anyagokban.” Már nagyon várjuk, hogy halljunk felőletek!

TARTALOMJEGYZÉK

- J2** Az Első Elnökség részéről: A pionírok nyomában
- J4** Lucia választása
- J6** Üdvözlét Argentínából!
- J8** A kicsi kenyeres kézikocsi
- J10** Különbözőek, mégis együtt
- J12** Az én növekvő hitem
- J14** Jóbarát a jóbaráthoz: A titkos hozzávaló
- J15** Ragyogó ötlet
- J16** Bátor példák: A meglepő missziós elhívás
- J18** Mi jár a fejedben?
- J19** Mókatár: Kis és egyszerű kirakós
- J20** Történetek a szentírásokból: Ifjabb Alma bűnbánatot tart
- J23** Kifestő: Alma bűnbánatot tartott és követte Jézust



Találd meg a belül elrejtett Liahonát!

A JÓBARÁT BORÍTÓJÁN

Illusztrálta: Rebecca Sorge Jensen

© INTELLECTUAL RESERVE INC., 2020. ALL RIGHTS RESERVED

